

Liahóna

Általános konferenciái beszédék

Monson elnök sürgeti
a misszionáriusi
felkészülést és
szolgálatot

Ő megkente a vak
ember szemét.
Készítette: Walter Rane

A Szabadító megszánt egy embert, aki születésétől fogva vak volt, ezért „...a földre köpe, és az ő nyálából sárt csinála, és rákené a sarat a vak szemeire, és monda néki: Menj el, mosakodjál meg a Siloám tavában... Elméne azért és megmosakodék, és megjőve látva (János 9:6–7).

- 2 A 180. Félévi Általános Konferencia összegzése

SZOMBAT DÉLELŐTTI ÜLÉS

- 4 Újra összegyűltünk
Thomas S. Monson elnök
- 6 Hitetek miatt
Jeffrey R. Holland elder
- 9 Maradj az ösvényen!
Rosemary M. Wixom
- 11 Engedelmeskedjünk a prófétáknak!
Claudio R. M. Costa elder
- 13 Az evangélium tanulása és tanítása
David M. McConkie
- 16 Egy szolgálatnak szentelt élet
D. Todd Christofferson elder
- 19 Dolgok, melyek a leginkább számítanak
Dieter F. Uchtdorf elnök

SZOMBAT DÉLUTÁNI ÜLÉS

- 23 Az egyházi tisztségviselők támogatása
Henry B. Eyring elnök
- 24 Önrendelkezés: létfonosság az élet tervében
Robert D. Hales elder
- 27 Legyen világosság!
Quentin L. Cook elder
- 31 Hit: a döntés a tiétek!
Richard C. Edgley püspök
- 34 Nem kevesebb, mint a túlélésünk
Kevin R. Duncan elder
- 36 Az örökkévalóság templomi tükrői: Tanúbizonyosság a családról
Gerrit W. Gong elder
- 39 Soha ne hagyd el Őt!
Neil L. Andersen elder
- 43 A hit és a jellem átforgató ereje
Richard G. Scott elder

PAPSÁGI ÜLÉS

- 47 Légy példa a hitben!!
Russell M. Nelson elder
- 50 „Jöjjetek hozzám, szívetek minden szándékával, és én meg foglak gyógyítani titeket”
Patrick Kearon elder
- 53 Arra tanít, hogy vetközzük le a természetes embert
Juan A. Uceda elder
- 55 A kevelység és a papság
Dieter F. Uchtdorf elnök

- 59 A Lélek által szolgálni
Henry B. Eyring elnök
- 67 A választás három pillére
Thomas S. Monson elnök

VASÁRNAP DÉLELŐTTI ÜLÉS

- 70 Bíz Istenben, majd menj és tedd a dolgod!
Henry B. Eyring elnök
- 74 A belső edény megtisztítása
Boyd K. Packer elnök
- 77 A Szentlélek és a kinyilatkoztatás
Jay E. Jensen elder
- 80 Légy példa a hívőknek!
Mary N. Cook
- 83 A kommunikáció két csatornája
Dallin H. Oaks elder
- 87 A hála isteni ajándéka
Thomas S. Monson elnök

VASÁRNAP DÉLUTÁNI ÜLÉS

- 91 Áron papsága
L. Tom Perry elder
- 94 Fogadd be a Szentlelket!
David A. Bednar elder
- 98 Bátor szülőknek lenni
Larry R. Lawrence elder
- 101 Megnyugvás a ti lelketeknek
Per G. Malm elder
- 103 A bűn csapdájának elkerülése
Jairo Mazzagardi elder
- 105 Mihez kezdél a neveddel?
Mervyn B. Arnold elder
- 108 Ó, milyen ravasz a gonosznak terve!
M. Russell Ballard elder
- 111 Míg újra találkozunk
Thomas S. Monson elnök

ÁLTALÁNOS SEGÍTŐEGYLETI GYŰLÉS

- 112 „Leányok a királyságomban”: A Segítőegylet története és munkája
Julie B. Beck
- 116 Állhatatosan és rendíthetetlenül
Silvia H. Allred
- 119 És könyörüljtek némelyeken, megkülönböztetve őket
Barbara Thompson
- 122 A jószívűség soha el nem múlik
Thomas S. Monson elnök
- 64 Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottjai
- 125 Konferenciai történetek tárgymutatója
- 126 Általános segédszervezeti elnökségek
- 126 Tanítások napjainkra
- 127 Az egyház hírei

A 180. Félévi Általános Konferencia összegzése

2010. OKTÓBER 2., SZOMBAT DÉLELŐTT, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök. A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök. Nyitóima: Octaviano Tenorio elder. Záróima: Eduardo Gavarret elder. Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért: Andrew Unsworth és Clay Christiansen. "Guide Us, O Thou Great Jehovah," *Hymns*, no. 83; "Let Zion in Her Beauty Rise," *Hymns*, no. 41; Prófétánkat köszönjük az Úrnak. *Egyházi énekek*, 47. feld. Wilberg, kiadatlan; "Put Your Shoulder to the Wheel," *Hymns*, no. 252; "Tell Me the Stories of Jesus," *Children's Songbook*, 57. feld. Murphy, kiadatlan; "The Morning Breaks," *Hymns*, no. 1. feld. Wilberg, kiadatlan.

2010. OKTÓBER 2., SZOMBAT DÉLUTÁN, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök. A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök. Nyitóima: Claudio D. Zivic elder. Záróima: Jorge F. Zeballos elder. Zene: a Utah állambeli Sandy és Draper városából érkezett Családi Kórus; vezényelt: Timothy Workman; orgonán kísért: Linda Margetts. Gyertek, Isten gyermeki. *Egyházi énekek*, 10., feld. Lyon, kiad. Jackman; "Beautiful Zion, Built Above," *Hymns*, no. 44; "Lord, I Would Follow Thee," *Hymns*, no. 220; "Home," *Children's Songbook*, 192. feld. Dayley, kiadatlan.

2010. OKTÓBER 2., SZOMBAT ESTE, PAPSÁGI ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök. A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök. Nyitóima: Marcos A. Aidukaitis elder. Záróima: James J. Hamula elder. Zene: A Provói Misszionáriusképző Központ papsági kórusa; vezényelt: Douglas Brenchley és Ryan Eggett; orgonán kísért: Richard Elliott. "Hark, All Ye Nations!" *Hymns*, no. 264, feld. Ipson, kiadatlan; "Go, Ye Messengers of Heaven," *Hymns*, no. 327; A magas hegy csúcsán. *Egyházi énekek*, 5.; "Called to Serve," *Hymns*, no. 249, feld. Boothe, kiadatlan.

2010. OKTÓBER 3., VASÁRNAP DÉLELŐTT, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök. A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök. Nyitóima: Gérald Caussé elder. Záróima: Carlos A.

Godoy elder. Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg; orgonán kísért: Clay Christiansen és Richard Elliott. "Truth Eternal," *Hymns*, no. 4; "Jehovah, Lord of Heaven and Earth," *Hymns*, no. 269; "Dear to the Heart of the Shepherd," *Hymns*, no. 221, feld. Wilberg, kiadatlan; "Redeemer of Israel," *Hymns*, no. 308, feld. Wilberg, kiadatlan; Buzgó hittel dicsérjük. *Egyházi énekek*, 56., feld. Wilberg, kiadatlan.

2010. OKTÓBER 3., VASÁRNAP DÉLUTÁN, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök. A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök. Nyitóima: Lawrence E. Corbridge elder. Záróima: H. David Burton püspök. Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért: Bonnie Goodliffe. "Come, Rejoice," *Hymns*, no. 9, feld. Murphy, kiadatlan; "Lead, Kindly Light," *Hymns*, no. 97, feld. Wilberg, kiadatlan; Úr gyermeke vagyok. *Egyházi énekek*, 96.; "Sing We Now at Parting," *Hymns*, no. 156, feld. Wilberg, kiadatlan.

2010. SZEPTEMBER 25., SZOMBAT ESTE, ÁLTALÁNOS SEGÍTŐEGYLETI GYŰLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök. A gyűlést vezette: Julie B. Beck. Nyitóima: Sharon L. Eubank. Záróima: Marsha G. Beck. Zene: a Utah állambeli Kearnsben található cövekek segítőegyleti kórusa; vezényelt: Cathy Jolley; orgonán kísért: Linda Margetts. Mikor sorsod rosszra fordul. *Egyházi énekek*, 12., feld. Kasen, kiad. Jackman; "Carry On," *Hymns*, no. 255, feld. Nielsen and Boothe, kiadatlan

(vadászskürt: Kristina Orcutt Tollefson, Mary Lampros és Claire Grover); "More Holiness Give Me," *Hymns*, no. 131, feld. Beebe, kiad. Larice; Istennek a Lelke. *Egyházi énekek*, 50, feld. DeFord, kiadatlan (fuvola: Tia Jaynes és Natalie Hall; vokál: Katherine Dowse, Olivia Dowse, Megan Dowse Broughton, Jayni Dowse, Sally Dowse Duffin és Sofia Lee Dowse).

KONFERENCIAI BESZÉDEK AZ INTERNETEN

A beszédek számos nyelven elérhetők az interneten a conference.lds.org vagy a languages.lds.org címen. Itt ki kell választani a kívánt nyelvet. A hanganyagot általában a konferenciát követő két hónapon belül lehet beszerezni az elosztóközpontokból.

HÁZI- ÉS LÁTOGATÓTANÍTÓI ÜZENETEK

Házi- és látogatótanítói üzenetnek azt a beszédet válasszátok ki, amelyik a leginkább megfelel a látogatottak szükségleteinek.

BORÍTÓ

Címoldal: Fotó: Les Nilsson. Hátdoldal: Fotó: Welden C. Andersen.

KONFERENCIAI FÉNYKÉPEK

Az általános konferencia eseményeiről a fényképeket Salt Lake Cityben Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Les Nilsson, Scott Davis, Lindsay Briggs, Cody Bell, Mark Weinberg, Weston Colton, Rod Boam és Sarah Carabine készítette; Argentínában Lucio Fleytas; Brazíliában Lauren Fochetto és Ana Claudia Soli; a Dominikai Köztársaságban Krista Groll; Írországban Farris Gerard; Olaszországban Alessandro Dini Ciacci; Új-Zélandon Victoria Taupau; Dél-Afrikában Kevin Cooney; Svédországban Jens Rydgren; Uruguayban pedig Abel Gómez Pereyra. Monson elnök portréját készítette: Busath Photography.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza hivatalos nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Szerkesztő: Paul B. Pieper

Tanácsadók: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr., Yoshihiko Kikuchi

Ügyvezető igazgató: David L. Frischknecht

Szerkesztési igazgató: Vincent A. Vaughn

Grafikai igazgató: Allan R. Loyborg

Ügyvezető szerkesztő: R. Val Johnson

Ügyvezető szerkesztő asszisztensei:

Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Társszerkesztő: Ryan Carr

Segédszerkesztő: Susan Barrett

Szerkesztőségi munkatársak: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekir, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Don L. Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell

Főtítkár: Laurel Teuscher

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Scott Van Kampen

Gyártási igazgató: Jane Ann Peters

Tervezési és gyártási munkatársak: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Eric P. Johnsen, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomatási igazgató: Craig K. Sedgwick

Terjesztési igazgató: Evan Larsen

Fordítás: Böröcz Attila

Az Egyesült Államok és Kanada területén kívül élők az előfizetésekkel és árakkal kapcsolatos ügyekkel forduljanak a helyi elosztóközpontjukhoz, illetve egyházközségük vagy gyülekezetük vezetőjéhez.

Kézirataikat és kérdéseiket a következő címre küldhetik:
Liahona, Rm.2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy e-mail: liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel, és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, hindi, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, malgas, marshall-szigeteki, magyar, mongol, német, norvég, olasz, orosz, ormény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuán, szingaléz, szlovén, tagalog, tahiti, tamil, telugu, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2010. Minden jog fenntartva.
Printed in the United States of America.

A *Liahonában* megjelent szövegekről és képekről készíthető másolat esetenkénti, nem kereskedelmi egyházi és otthoni használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket az alábbi címekre küldhetik: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2010 Vol. 18 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

BESZÉLŐK BETŰRENDEN

Allred, Silvia H., 116
Andersen, Neil L., 39
Arnold, Mervyn B., 105
Ballard, M. Russell, 108
Beck, Julie B., 112
Bednar, David A., 94
Christofferson, D. Todd, 16
Cook, Mary N., 80
Cook, Quentin L., 27
Costa, Claudio R. M., 11
Duncan, Kevin R., 34
Edgley, Richard C., 31
Eyring, Henry B., 23, 59, 70
Gong, Gerrit W., 36
Hales, Robert D., 24
Holland, Jeffrey R., 6
Jensen, Jay E., 77
Kearon, Patrick, 50
Lawrence, Larry R., 98
Malm, Per G., 101
Mazzagardi, Jairo, 103
McConkie, David M., 13
Monson, Thomas S., 4, 67, 87, 111, 122
Nelson, Russell M., 47
Oaks, Dallin H., 83
Packer, Boyd K., 74
Perry, L. Tom, 91
Scott, Richard G., 43
Thompson, Barbara, 119
Uceda, Juan A., 53
Uchtdorf, Dieter F., 19, 55
Wixom, Rosemary M., 9

TÁRGYMUTATÓ

alázat, 55, 122
áldások, 87
áldozat, 6
általános konferencia, 4, 111
angyalok szolgálattétele, 91
ároni papság, 91
barátkozás, közösségbe
fogadás, 47
bátorság, 98
becsületesség, 27
békeség, 101
bizalom, 70
bizonyosság, 31, 77, 101
bűn, 103
bűnbánat, 24, 50, 53, 74, 103
család, 19, 36, 98
családtörténet, 36
egyszerűség, 19
engedelmesség, 11, 34, 43, 50, 70, 94, 98, 101, 105, 111
engesztelés, 36, 108
erkölcsösség, 16, 27, 74, 80
evangéliumi alapok, 19
feddhetetlenség, 16, 27
felelősség, 67
felhatalmazás, 83
függőség, 108
gyermek, 9
gyógyulás, 50
hála, 6, 87
hit, 6, 31, 34, 43, 80, 111, 116
hűség, 39
igazlelkűség, 91
ima, 9, 83
ítélkezés, 122
jellem, 43
Jézus Krisztus, 31, 39, 87
jószívűség, 122
kábitószerek, 108
kevélyesség, 55

kinyilatkoztatás, 11, 77, 83, 94
konfirmálás, 94
könyörület, 119
kötelezettség, 67
következmények, 67
krisztusi tulajdonságok, 53
Krisztus világossága, 27
látogatótanítás, 119
megpróbáltatás, 116
megszentelés, 16
megtérés, 39
misszionáriusi munka, 4, 47
Mormon könyve, 77
munka, 16
normák, 80
önrendelkezés, 24, 27, 31, 67, 74, 103
papság, 59, 91
parancsolatok, 105
példa, 9, 47, 80
pionírok, 34
pornográfia, 74, 103
próféták, 11, 34, 70
Segítőegylet, 112
sértés, 39
szabadulás terve, 9, 24, 116
szentírás-tanulmányozás, 9, 13
Szentlélek, 13, 59, 77, 94, 98
szeretet, 53
szolgálat, 6, 16, 55, 59, 91, 112, 119
szorgalom, 19
szövetségek, 36
szülői mivolt, 98
tanítás, 9, 13
tanulás, 13
templomok, 4, 36
választás, 67

Írta: Thomas S. Monson elnök

Újra összegyűltünk

A misszionáriusi szolgálat papsági feladat. Olyan kötelesség, melyet az Úr tőlünk, vagyis azoktól vár, akik már sok mindent kaptak.

Szeretett testvéreim, üdvözlünk benneteket az Általános Konferencián, melyet mindenféle eszköz segítségével világszerte látnak és hallgatnak. Hálánkat fejezzük ki mindenkinek, aki valamilyen formában részt vesz e hatalmas és bonyolult logisztikájú esemény megvalósításában.

Április óta, amikor utoljára találkoztunk, az egyház megállíthatatlanul

haladt előre. Kiváltságom volt négy új templomot is felszentelni. A tanácsaimmal és más általános felhatalmazottakkal elutaztunk az arizonai Gila Valley-be, a brit columbiai Vancouverbe, a Fülöp-szigeteki Cebu Citybe, valamint az ukrajnai Kijevbe. Az e helyszíneken lévő templomok mindegyike bámuatosan gyönyörű. Mindegyikük áldást hoz az egyháztagok

Svédország, Stockholm

életébe, és a jóra indítja azokat is, akik nem a mi hitünket vallják.

A templomok felszentelése előtti estéken, egy-egy kulturális ünnepségen volt lehetőségünk részt venni, melyen néhány fiatal és nem annyira fiatal egyháztagunk is részt vett. Ezeket az eseményeket általában hatalmas sportcsarnokokban tartották, bár Kijevben egy gyönyörű palotában gyűltünk össze. A tánc, az énekek, a zenei előadások és a kiállítások bámulatosak voltak. Minden résztvevőnek elismerésemet és szeretetemet fejezem ki.

Mindegyik templom felszentelése

valóságos lelki lakoma volt. Mindegyiknél éreztük az Úr Lelkét.

Jövő hónapban az egyik legöregebb templomunkat, a Hawaii Laie templomot fogjuk újra felszentelni, mely az elmúlt hónapok alatt jelentős felújításon esett át. Nagyon várjuk ezt a szent eseményt.

Tovább folyik a templomok építése. Ma reggel örömmel jelentem be a következő öt új templomot, melyekhez a telkeket már megvásároltuk, és amelyek felépítése a következő hónapokban és években fog elkezdődni. Ezek a portugáliai Lisszabon, az indianai Indianapolis, a Fülöp-szigeteki Urdaneta,

a connecticuti Hartford, valamint a mexikói Tijuana templomok.

A templomokban végzett szertartások létfontosságúak a saját, valamint elhunyt szeretteink szabadulásához. Továbbra is járunk el hithűen a templomokba, melyek már egyre közelebb épülnek az egyháztagjainkhoz.

Most pedig, mielőtt a ma délelőtti beszélők szólának hozzánk, hadd említsek meg egy dolgot, mely igen közel áll szívemhez és nagy figyelmet igényel. Ez pedig a misszionáriusi munka.

Először az ároni papságot viselőkhöz szólnék, majd pedig hozzátok,

fiatal férfiak, akik elderek lesztek. Elismétlem azt, amit a próféták már régóta tanítanak. Ez pedig az, hogy minden alkalmas és érdemes fiatal férfi készüljön fel, hogy missziót szolgáljon. A misszionáriusi szolgálat papsági feladat. Olyan kötelesség, melyet az Úr tőlünk, vagyis azoktól vár, akik már sok mindent kaptak. Fiatal férfiak, felszólítalak benneteket, hogy készüljétek fel arra, hogy misszionáriusként szolgáljatok! Tartsátok magatokat tisztán és érdemesen arra, hogy az Urat képviselhessétek! Vigyázzatok az egészségetekre és erőtökre! Tanulmányozzátok a szentírásokat! Ahol

van rá lehetőségetek, vegyetek részt az ifjúsági és felsőfokú hitoktatáson! Ismerkedjete meg a *Prédikáljátok evangéliumomat!* című misszionáriusi kézikönyvvel!

Egy szó a fiatal nőtestvérekhez: míg ti nem rendelkeztek azzal a pap-sági kötelezettséggel, amivel a fiatal férfiak rendelkeznek, hogy teljes idejű misszionáriusként szolgáljatok, ti is értékesen hozzájárultok a misszionáriusi szolgálathoz, melyet nagyra értékelünk.

Most pedig hozzátok szólnék, felnőtt fivéreim és nőtestvéreim: nagyon-nagyon sok időskorú misszionáriusra van szükségünk. Azoknak a hithű házaspároknak, akik most szolgálnak, vagy régebben szolgáltak, köszönetet mondunk a Jézus Krisztus evangéliuma iránti hitükért és odaadásukért. Szolgáltatékészen és kiválóan szolgáltok, és sok jót viztek véghez.

Titeket pedig, akik még nem vagytok abban a korban, hogy házaspárként missziót szolgálhassatok, arra buzdítalak, hogy kezdjétek el felkészülni arra a napra, amikor házastársatokkal ezt majd megtehetitek. Amikor a körülményeitek megengedik, amikor nyugdíjba mentek, és ahogy az egészségetek engedi, álljatok készen elhagyni az otthonotokat, hogy teljes idejű misszionáriusi szolgálatot tujatok nyújtani. Lesz néhány alkalom az életetekben, amikor élvezni fogjátok azt az édes lelkületet és megelégedettséget, mely a Mester munkájában együttesen végzett teljes idejű szolgálatból fakad.

Most pedig, szeretett testvéreim, hangolódjatok rá az Úr Lelkére, miközben a következő két napban az Ő szolgálát hallgathatjuk. Legyen ez áldás mindannyiunk számára, ezért imádkozom alázattal, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Hitetek miatt

Köszönet az egyház minden csodálatos tagjának..., hogy életetek minden napján kimutatjátok Krisztus tiszta szeretetét, mely ezáltal „soha el nem múlik”.

Monson elnök, az egyház teljes tagsága világszerte egyszerre éneklé ezzel a csodálatos kórusal, hogy „Profétánkat köszönjük az Úrnak”. Köszönjük az életedet, a példádát, és az üdvözlédet, mellyel megkezdttük az egyház egy újabb általános konferenciáját. Szeretünk, tisztelünk és támogatunk téged. A ma délutáni ülésen hivatalosabb formában is megtehetjük majd ezt, amikor támogató szavazatra emeljük kezünket, nemcsak Monson elnök, hanem az egyház többi általános tisztségviselője esetében is. Mivel az én nevem is rajta lesz a listán, lehetek talán olyan merész, hogy mindannyiunk nevében előre megköszönjem nektek azokat a felemelt kezeket. Imáitok és támogatásotok nélkül egyikünk sem lenne képes a szolgálatra. Hűségetek és szeretetetek többet jelent számunkra annál, mint amit valaha is elmondhatnánk.

Ennek szellemében ma arról fogok beszélni, hogy *mi* is támogatunk titeket. Ugyanolyan szívből jövően imádkozunk értetek, és fejezzük ki szeretetünket, ahogyan ezt ti is tesszitek. Mindannyian tudjuk, hogy az egyház elnöklő hivatalnokai különleges kulcsokkal, szövetségekkel és feladatkörökkel rendelkeznek, de azt

is tudjuk, hogy az egyház semmihez sem mérhető erő, valóban egyedülálló életerőt merít *minden* egyháztag hitéből és elkötelezettségéből, bárhol legyenek is. Függetlenül attól, hogy melyik országban laktok, milyen fiatalnak és alkalmatlannak, vagy épp milyen idősnek és korlátok között élnek látjátok magatokat, én tanúsítom nektek, hogy Isten egyenként, személyesen szeret titeket, központi helyen álltok a munkájában, és egyházának elnöklő tisztségviselői szeretnek titeket és imádkoznak értetek. *Mindannyiőtök* személyes értéke és szent nagyszerűsége az oka annak, hogy létezik a szabadulás és a felmagasztosulás terve. Napjaink kifejezésével ellentétben *ez bizony rólatok* szól. Most ne nézzetek oldalra, a szomszédotokra! Hozzátok szólok.

Nehezen találok rá szavakat, hogy elmondjam, mennyire szeret benneteket Isten, és hogy milyen hálások vagyunk mi értetek ezen az emelvényen. A menny angyalainak szavait próbálom közvetíteni, amikor megköszönök nektek minden általatok valaha tett jócselekedetet, minden kedves szót, minden olyan áldozatot, amit azért hoztatok, hogy Jézus Krisztus evangéliumának szépségét és áldásait kiterjesszétek valakire – bárkire.

Hálás vagyok a Fial Nők vezetőiért, akik elmennek táborozni a lányokkal, és sampon, zuhany és smink nélkül a lányok – vagy akár a vezetők – életében is egyedülálló lelki élménnyé teszik a füstös táború mellett bizonyágtételi gyűléseket. Hálás vagyok *minden* asszonyért az egyházban, akik a Sínai-hegy erejét és a Boldogmondások hegyének könnyөрületességét jelentik az életben. Időnként megmosolyogjuk a nőtestvérekről szóló történeteket – tudjátok, sütik, ágytakarók, hagyományos mormon rakott krumpli és így tovább. De azért az én családom hálásan fogadta ezek mindegyikét, azok megfelelő idejében – egyszer ugyanazon a napon kaptunk takarót és rakott krumplit. Aprócska takaró volt, tényleg nagyon kicsi, hogy meleggé és kényelmessé tegye elhunyt kisöcsém mennyei otthonába hazavezető útját, mert a segítőegyleti nőtestvérek erről is gondoskodtak. Egy szavunkba sem került, és a temetés után a családunknak étellel is szolgáltak. Nagyon hálásan fogadtuk. Megmosolyoghatjátok a hagyományainkat, de valahogy az egyházban túl gyakran említés nélkül

maradó asszonyok *mindig* ott vannak a csüggedő kezeknél és a lankadó térdeknél.¹ Úgy tűnik, ösztönösen átérzik Krisztus kijelentésének isteni voltát: „...a mennyiben megcselekedtetek egygyel ez én legkisebb atyámfiaink közül, én velem cselekedtetek meg.”²

És a papsági férfitestvérek sem maradnak le. Eszembe jutnak például fiatal férfitestvérek vezetői, akik éghajlattól és földrésztől függetlenül belevágnak 80 kilométeres izomfájdító túrákba, vagy épp jégbarlangot vájnak – és még aludni is megpróbálnak benne – az emberi lét minden bizonnyal leg-hosszabb éjszakáin. Hálás vagyok saját főpapi csoportom néhány évvel ezelőtt szerzett emlékeiért, akik heteken át felváltva ott aludtak a csoport egyik haldokló tagjának hálószobájában egy kis fotelágyban, hogy idős és éppen oly törekeny felesége aludhasson egy keveset drága párja életének utolsó heteiben. Hálás vagyok a tanítók, tisztségviselők, tanácsadók és írkokok hatalmas seregéért az egyházban, és akkor még nem is említettem azokat, akik örökkön-örökké asztalokat állítanak fel, és székeket tesznek a helyükre. Hálás vagyok az elrendelt

pátriárkákért, a zenészekért, a családtörténeti munkásokért és azokért a csontritkulásos házaspárokért, akik hajnali 5 órakor eltipegnek a templomba apró bőröndjeikkel, amelyek most már szinte nagyobbak, mint ők. Hálás vagyok azokért az önzetlen szülőkért, akik talán egész életen át sérült gyermeket gondoznak – talán halmozottan sérültet, és időnként akár több gyermeket is. Hálás vagyok azokért a gyermekekért, akik később aztán beállnak a sorba, és visszaadják ezt beteg vagy öregedő szüleiknek.

És a majdnem tökéletes idős nőtestvérnek, aki szinte szabadkozva nemrég azt súgta nekem: „Soha semminek nem voltam vezetője az egyházban. Azt hiszem, csak segítő voltam” – azt mondom: „Kedves nőtestvér, Isten áldjon meg téged és minden »segítő« a királyságban.” Mi, akik vezetők *vagyunk*, többnyire leginkább csak reméljük, hogy egy napon Isten szemében olyanokká válhatunk, amilyenek ti vagytok.

Életemben túl sokszor elmulasztottam azt, hogy kifejezzem a hálámat az ilyen emberek hitéért és jóságáért. James E. Faust elnök ennél a szószék-nél állt 13 évvel ezelőtt, amikor azt

mondta: „Kisfiú koromban..., emlékszem, hogy nagymamám... milyen finom ételeket főzött a fatüzelésű forró tűzhelyen. Amikor a tűzhely melletti fászlada kiürült, nagymama csendben... kiment, hogy a cédrusfa-rakásból teleszedje, majd pedig a jól megrakott ládát visszacipelje a házba. Annyira érzékeny voltam..., [hogy] csak ott ültem, és hagytam, hogy a nagymamám szedje tele [azt] a fászládát.” Aztán érzelemtől elcsukló hangon így szólt: „Szégyellem magam, és egész életemben bántam ezt a mulasztást. Remélem, egy nap majd bocsánatot kérhetek tőle.”³

Ha egy olyan valaki, mint Faust elnök, akit annyira tökéletesnek érzem, beismerheti ifjúkori mulasztását, akkor én is megtehetem legalább azt, hogy ma hasonló beismerést teszek, és kifejezem valakinek a már régóta kijáró tiszteletemet.

Amikor az idők hajnala előtt elhívtam, hogy missziót szolgáljak, még nem egységesítették a missziós költségeket. Mindenki a teljes kiadását fedezte annak a misszióknak, ahová elküldetett. Voltak nagyon drága missziók, és az enyém is pont ilyen volt.

Amint arra ma is biztatjuk a misszionáriusainkat, pénzt spóroltam és eladtam néhány személyes vagyontárgyat is, hogy a tőlem telhető legnagyobb mértékben fedezni tudjam a kiadásaimat. Azt *gondoltam*, van elég pénzem, de nem voltam biztos benne, miként alakulnak majd a dolgok a misszióm utolsó hónapjaiban. Bár ez nyitott kérdés maradt, családomtól elköszönve boldogan nekivágtam életem legnagyobb kalandjának. Nagyon szerettem a missziómat, biztosan jobban, mint addig vagy azóta bárki.

Amikor hazajöttem, szüleim éppen elhívtam saját missziós szolgálatukra. Most mihez kezdjek? Hogyan fogom kifizetni az egyetemem? Hogyan

fogom kifizetni a kollégiumot? Na és hogyan váltom valóra szívem álmát, és veszem feleségül a lélegzetelállítóan tökéletes Patricia Terryt? Nem szégyellem bevallani, hogy bizony elcsüggedtem és megijedtem.

Végül mégis csak elmentem a helyi bankba, és megkérdeztem az igazgatót, aki a család barátja volt, hogy ugyan mennyi van a számlámon. Meglepődve így szólt: „Miért kérdezed, Jeff, *mind* a számládon van. Nem mondták meg neked? Szüleid meg akartak tenni minden tőlük telhetőt azért, hogy segítsenek neked az elindulásban, amikor hazaérsz. Egy centet sem vettek fel a missziód alatt. Azt gondoltam, tudod.”

Hát nem tudtam. Azt viszont tudom, hogy édesapám, az autodidakta „könyvelő”, ahogy a mi kis városunkban nevezték, ahol nem volt sok könyvelnivaló, talán egyszer sem vett új öltönyt, inget vagy cipőt ez alatt a két év alatt, hogy a fiának mindez meglegyen a missziójában. És amit akkor nem tudtam, de most már tudom, hogy édesanyám, aki házassága óta soha nem dolgozott az otthonunkon kívül, állást vállalt a helyi boltban, hogy fizetni tudják a misszióm költségeit. Minderről egyetlen szó sem jutott el hozzám a misszióm alatt. Egyáltalán nem mondtak róla semmit. Vajon hány apa tette és teszi meg ugyanezt ebben az egyházban? Hány édesanya teszi meg ugyanezt ezekben a nehéz gazdasági időkben?

Édesapám már 34 éve meghalt, így hát Faust elnökhöz hasonlóan nekem is várnom kell, hogy teljes mértékben köszönetet mondjak neki a másik oldalon. Drága édesanyám azonban, aki jövő héten lesz 95 éves, boldogan nézi St. George-i otthonában ezt a közvetítést, így hát neki nem késő köszönetet mondanom. Köszönöm neked, Anya és Apa, és megköszönöm

minden anyának és apának, minden családnak és hithű embernek mindazt, amit a gyermekeikért (és mások gyermekeikért) feláldoznak, mert olyan előnyöket akarnak biztosítani számukra, amelyeket ők nem élvezhettek, és a lehető legboldogabb életet akarják megadni nekik.

Köszönet az egyház minden csodálatos tagjának – és a más hitet valló jó emberek nagyszerű seregeinek –, hogy életek minden napján kimutatjátok Krisztus tiszta szeretetét, mely ezáltal „soha el nem múlik”⁴. Egyikőtök sem jelentéktelen, hiszen ti teszitek Jézus Krisztus evangéliumát azzá, ami: kegyelmének és irgalmának élő emlékeztetőjévé. Ott vagytok a kis falvakban és a nagy városokban is, hogy személyes, de erős megnyilatkozásává váljatok az Ő tetteinek és életének, amelyet azért adott, hogy békét és szabadulást hozzon másoknak. El sem tudom mondani, milyen megtiszteltetés, hogy veletek együtt lehetek részese e szent ügynek.

Azzal zárom ma, amit Jézus mondott a nefitáknak:

„...hitetek miatt... teljes az örömöm.

És miután elmondta ezeket a szavakat, könnyekre fakadt.”⁵

Testvéreim, példátokat látva *én* is újra megfogadom, hogy igyekszem hűségesebbnek, kedvesebbnek és odaadóbbnak lenni, jószívűbbnek és igazabbnak – amilyen Mennyei Atyánk, és amilyenek közületek sokan. Ezért imádkozom annak nevében, aki mindenben a mi Nagy Példaadónk, az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Zsidók 12:12; Tan és a szövetségek 81:5.
2. Máté 25:40.
3. James E. Faust, „The Weightier Matters of the Law: Judgment, Mercy, and Faith,” *Ensign*, Nov. 1997, 59.
4. 1 Korinthusbeliek 13:8; lásd még Moróni 7:46–47.
5. 3 Nefi 17:20–21.

Írta: Rosemary M. Wixom
az Elemi általános elnöke

Maradj az ösvényen!

Ha kézen fogjuk gyermekeinket, és követjük a Szabadítót, mindannyian vissza fogunk térni mennyei otthonunkba, és biztonságban leszünk Mennyei Atyánk karjaiban.

Nemrég tanúja voltam a kis Kate Elizabeth születésének. Mikor világra jött, és édesanyja karjaiba adták, Kate kinyújtotta pici kezecskéjét, és megragadta édesanyja egyik ujját. Olyan volt, mintha a kicsi Kate azt kérdezné: „Ha foglak, akkor segítesz nekem a Mennyei Atyámhoz visszavezető ösvényen maradni?”

Hétéves korában Joseph Smith tifuszt kapott, és a fertőzés ráhúzódott a lábára. Dr. Nathan Smith az elsők között alkalmazott olyan eljárást, amellyel meg lehetett menteni a fertőzött lábat. Altatás nélkül Smith doktornak bele kellett vágnia Joseph lábába, és el kellett távolítania a fertőzött csont egy részét. Joseph nem volt hajlandó pálinkát inni a fájdalom elviseléséhez, és azt sem engedte, hogy lekötözzék. Csak ennyit kért: „Üljön ide édesapám az ágyra, vegyen a karjaiba, és akkor bármit megteszek, amit kell.”¹

Azt mondjuk a gyermekeknek szerte a világon: „Fogd meg a kezem. Fogd erősen. Együtt rajta maradunk a Mennyei Atyánkhoz visszavezető ösvényen.”

A szülők, a nagyszülők, a szomszédok, a barátok, az elemis vezetők, vagyis mindannyian kinyújthatjuk feléjük a kezünket, és kézen foghatjuk a gyermekeket. Megállhatunk,

letérdelhetünk, a szemükbe nézhetünk, és érezhetjük a Szabadító követésére irányuló velük született vágyat. Fogjátok meg a kezüket! Járjatok mellettük! Ez kínál lehetőséget számunkra, hogy a hit ösvényén tartsuk őket.

Egyetlen gyermeknek sem kell egyedül járnia az ösvényen, ha mi szívesen és sokat beszélünk nekik a szabadulás tervéről. A terv megértése segít megragadni azon igazságokat, hogy ők Isten gyermekei, kinek terve van számukra, hogy Vele éltek a halandóság előtti létben, hogy örömköltésben törtek ki, hogy a földre jöhetnek, és hogy a Szabadító segítségével mindannyian visszatérhetünk Mennyei Atyánk jelenlétébe. Ha megértik a tervet és azt, hogy kik ők, akkor nem fognak félni.

Alma 24-ben azt olvassuk: „...szereti a lelkünket [és] szereti a gyermekeinket is... tehát... a szabadulás tervét mi is és a jövőendő nemzedékei is megismer[hetik].”²

Azzal kezdjük el gyermekeink elé tárni a tervet, ha mi magunk erősen fogjuk a vasrudat.

Ha mi erősen megragadjuk a vasrudat, akkor már foghatjuk a kezüket, és együtt haladhatunk a szoros és keskeny ösvényen. Szemük elé magasodik a példánk. Ha tetteinket látva

biztonságban érzik magukat, akkor lépést fognak tartani velünk. Nem kell tökéletesnek lennünk – csak őszintének és becsületesnek. A gyermekek azt akarják érezni, hogy egyek velünk. Ha a szülő azt mondja: „Képesek vagyunk rá! Az egész család tud naponta együtt szentírást olvasni” – akkor a gyermekek követni fogják ezt.

Azt írta egy négy kisgyermeket nevelő házaspár: „Úgy döntöttünk, kicsivel indítunk, mivel a gyerekek nem tudnak sokáig figyelni. A legidősebb gyermekünk még nem tudott olvasni, el tudta azonban ismétlni a szavainkat, így hát hozzáláttunk a Mormon könyve olvasásához, esténként csupán három verssel. Férjem és én felváltva olvastunk egy-egy verset, majd Sydney elismételte. Aztán négy, majd öt vers lett belőle, és lassan a fiúk is elkezdték ismétlni a rájuk eső verseket. Elég fárasztó volt, de nem hagytuk abba. Inkább a következetességre összpontosítottunk, nem a haladás mértékére. Három és fél év alatt fejeztük be a Mormon könyvét. Nagyszerű érzés volt, hogy megcsináltuk.”

Az édesanya így folytatja: „A családunkban mára szokássá vált a mindennapos szentírásolvasás. A gyermekeink ismerik a szentírási nyelvezetét, és a férjemmel megragadjuk a lehetőséget, hogy bizonyosságot tegyünk az igazságról. És ami a legfontosabb, erősebben lehet érezni a Lelket az otthonunkban.”

Értitek-e, mit szerettem volna bemutatni ennek a családnak a példájával? Ha az a szándékunk, hogy erősen megragadjuk Isten szavát, akkor a szentírásokat akár versenként is olvashatjuk. Soha nem késő elkezdni. Akár most is kezdhettek.

Ha mi nem tanítjuk a gyermekeinket, akkor a világ fogja tanítani őket, és a kicsik már nagyon fiatalon fogékonyak mindarra, amire a világ tanítja

őket. Amiről azt akarjuk, hogy öt év múlva tudják, annak már ma ott kell lennie a beszélgetéseinkben. Tanításokat őket minden közegben: minden kérdés, minden következmény, minden adódó próbatétel lehetőséget kínál annak megtanítására, hogy miként ragadják meg az evangéliumi igazságokat.

Shannon fiatal édesanyaként nem tervezte, hogy az ima erejéről tanítja majd a gyermekeit, amikor beszálltak az autóba, hogy megtegyék a mindössze 40 perces hazavezető utat. Amikor elindultak a nagyszülőktől, még tiszta volt az idő, de mire a szorosba értek, a gyenge havazásból hóvihar lett. A minibusz ide-oda csúszkált az úton. Hamarosan már szinte semmit nem láttak. A két kisebb gyermek, megérezve a helyzet feszültségét, sírni kezdett. Shannon így szólt idősebb gyermekeihez, a 8 éves Heidihez és a 6 éves Thomashoz: „Imádkozzatok. Szükségünk van Mennyei Atyánk segítségére, hogy biztonságban hazaérjünk. Imádkozzatok, hogy ne akadjunk el, és ne csúszunk le az útról.” Remegő kézzel kormányzott, de hallotta a hátsó ülésen suttogva ismételt kis imákat: „Mennyei Atyánk, segíts nekünk biztonságban hazaérni. Kérlek segíts, hogy ne csúszunk le az útról.”

Idővel az imák megnyugtatták a két kicsit, és abbahagyták a sírást, ám akkor kiderült, hogy egy útlezárárs miatt nem tudnak továbbmenni. Óvatosan megfordultak, és kerestek éjszakára egy panziót. A panzióban letérdeltek, és megköszönték Mennyei Atyánknak, hogy biztonságban vannak. Ezen az estén egy édesanya megtanította gyermekeinek az imához való ragaszkodás erejét.

Vajon milyen próbatételekkel szembesülnek a gyermekeink? Joseph Smithhez hasonlóan a mi gyermekeink is bátorságra lelhetnek, hogy bármit megtegyenek, amit csak kell. Ha feltett szándékunk, hogy kézen fogjuk őket és ima, valamint szentírásolvasás által Mennyei Atyánk tervére tanítsuk őket, akkor tudni fogják, *honnan* jöttek, *miért* vannak itt, és *hová* mennek.

Tavasszal férjemmel együtt elmentünk egyik négyéves unokánk focimeccsére. Érezni lehetett a pályán uralkodó izgalmat, miközben a játékosok a focilabdát kergetve ide-oda szaladgáltak. Amikor megszólalt a meccs végét jelző síp, a játékosok nem tudták, ki nyert és ki veszített. Ők csak játszottak. Az edzők felszólították a játékosokat, hogy fogjanak kezét az ellenfél csapatának tagjaival. Ekkor valami megragadta a figyelmemet. Az edző győzelmi alagutat kért. A meccset néző szülők, nagyszülők és más jelenlévők

egymással szemben sorba álltak, és felemelt karral boltívet formáltak. A gyerekek örömtől visítóva szaladtak végig az éljenező felnőttek által rögtönzött ösvényen. Hamarosan az ellenfél csapata is csatlakozott a mókához, és minden játékos – a győztesek és a vesztesek is – a felnőttek éljenezése közepette végigfutott a győzelmi alagúton.

Ekkor hirtelen más kép tárult a szemeim elé. Úgy éreztem, mintha olyan gyermekeket látnék, akik követik életükben Mennyei Atyánk nekik készített tervét. A szoros és keskeny ösvényen szaladtak, őket szerető nézők karjainak fedezékében, és mindenki érezte annak örömét, hogy az ösvényen lehet.

Jákób azt mondta: „Ó, mily nagy-szerű a mi Istenünk terve!”³ A Szabadító „kijelölte ösvényünket, fénye előttünk jár”⁴. Bizonyosságot tesztek arról, hogy ha kézenfogjuk gyermekeinket, és követjük a Szabadítót, mindannyian vissza fogunk térni mennyei otthonunkba, és biztonságban leszünk Mennyei Atyánk karjaiban. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith by His Mother*, ed. Preston Nibley (1958), 56–57.
2. Alma 24:14.
3. 2 Nefi 9:13.
4. „How Great the Wisdom and the Love,” *Hymns*, no. 195.

Írta: **Claudio R. M. Costa elder**
a Hetvenek Elnökségének tagja

Engedelmeskedjünk a prófétáknak!

Mily hatalmas áldás az, hogy ma vannak prófétáink!

Megtért vagyok az egyházban. Rendkívül hálás vagyok azért, hogy Isten megválaszolta az imámat, amely által megtudhattam, és erős bizonyosságot kaphattam arról, hogy Joseph Smith Isten prófétája.

Mielőtt eldöntöttem volna, hogy megkeresztelkedek Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházába, szemelvényeket tanulmányoztam Joseph Smith történetéből. Minden bekezdést alapos átolvastam, majd utána imádkoztam. Ha ezt ti is meg szeretnétek tenni, szánjatok rá úgy 14 órát.

Az olvasást, elmélkedést és imádkozást követően az Úr biztos tudást adott nekem arról, hogy Joseph Smith az Ő prófétája. Tanúsítom nektek, hogy Joseph Smith próféta. És mivel ezt a választ az Úrtól kaptam, azt is tudom, hogy azok is mind próféták, akik utána következtek. Mily hatalmas áldás az, hogy ma vannak prófétáink!

De miért is fontos, hogy élő próféták irányítsák Jézus Krisztus igaz egyházát és annak tagjait?

A szentírásalkauzban a következő meghatározást találjuk a *próféta* szóra: „Olyan valaki, akit Isten hívott el, és aki Isten nevében szól. Isten hírnökeként a próféta parancsolatokat, próféciákat és kinyilatkoztatásokat kap

Istentől” („Prophet,” scriptures.lds.org; lásd még Bible Dictionary, „Prophet”).

Hatalmas áldást jelent, hogy a föld e nehéz napjaiban megkapjuk az Úr szavát, parancsolatait és útmutatását. A próféta ihlet által láthatja a jövőt az emberiség javára.

Elmondták nekünk, hogy „semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgálóinak, a prófétáknak” (Ámós 3:7). Ez a szentírás elárulja, hogy az Úr minden olyan dolgot ki fog nyilatkoztatni a prófétáinak, amelynek elmondását szükségesnek érzi. Prófétáink keresztül nyilatkoztatja ki számunkra az akaratát, és ily módon oktat minket.

Az Úr megígérte nekünk, hogy ha hiszünk a szent prófétákban, akkor örök életünk lesz (lásd T&S 20:26). A hatodik hittételben kijelentjük, hogy hiszünk a prófétákban. Ez azt jelenti, hogy hitet gyakorlunk és bízunk bennük, majd követjük őket, és meg tesszük, amire kérnek.

1980-ban, amikor Ezra Taft Benson elnök a Tizenkét Apostol Kvórumának elnökeként szolgált, mondott egy emlékeztető beszédet a próféták követéséről a BYU egyik áhítatán, a Marriott Centerben. Megérintette a szívemet ez a nagyszerű beszéd, amelynek címe:

„A próféta követésének tizennégy alaptétele” Jó érzésekkel emlékeztem vissza arra, hogy amikor megkeresztelkedtem az Úr igaz egyházába, már elhatároztam, hogy követni fogom a prófétákat.

Szeretnék megosztani veletek néhányat a Benson elnök által tanított tantételek közül.

„Az első: *A próféta az egyetlen olyan ember, aki mindenben az Úr nevében beszél*” (1980 *Devotional Speeches of the Year* [1981], 26).

Napjainkban Isten prófétája arra kér minket, hogy tartsuk be a parancsolatokat, szeressük a felebarátainkat, szolgáljunk, gondoskodjunk a felnövekvő nemzedékről, mentsük meg az inaktívokat és a kevésbé aktívokat, és tegyünk meg sok olyan dolgot, amit prófétai prioritásnak hívunk. Be kell látnunk, hogy ezek a prioritások Isten szemében is fontosak, és a próféta az Ő hangja, amikor ezeket közvetíti az egyház egészének és a világnak.

Azt a tanácsot kaptuk, hogy szívleljük meg „minden szavát és parancsolatát” (T&S 21:4). Majd ezt tanítja:

„Mert az ő szavát úgy fogadjátok, mintha az én számból eredne, teljes türelemmel és hittel!

Mert megtéve e dolgokat a pokol kapui nem fognak diadalmaskodni felettetek; igen, és az Úristen eloszlatja előletek a sötétség erőit, és megrázza az egeket tiérettetek és az ő nevének dicsőségéért” (T&S 21:5–6).

Második alaptétel: *„Az élő próféta fontosabb számunkra az alapműveknél”* („Fourteen Fundamentals,” 26).

Az élő próféta kifejezetten nekünk szóló kinyilatkoztatásokat kap. Sok olyan alkalmat fel tudok idézni, amikor jelenlévőként hallottam, amint az Úr egyik szolgája konkrét dolgot mond egy városra vagy országra vonatkozóan. Legalább három olyan élő prófétára, látrokra és kinyilatkoztatóra

szóljon, vagy bármiben cselekedjen” („Fourteen Fundamentals,” 27).

Egyházának visszaállítására az Úr egy fiatal férfit hívott el, Joseph Smitht. Szerintetek az ifjú Joseph Smith a hittudomány vagy más tudományok doktora volt? Tudjuk, hogy alázatos fiatalember volt, kevés iskolázottsággal. Az Úr azonban kiválasztotta, és mindent megkapott Tőle, amire szükségé volt ahhoz, hogy a visszaállítás prófétájaként betöltse és felmagasztalja elhívását.

Benson elnök így folytatta:

„Hatodik: *A prófétának nem kell az »így szól az Úr« szavakat használnia ahhoz, hogy szavai szentírást alkossanak...*

Hetedik: *A próféta azt mondja nekünk, amit tudnunk kell, és nem mindig azt, amit tudni szeretnénk*” („Fourteen Fundamentals,” 27, 28).

Ezt követően Benson elnök az 1 Nefi 16:1, 3-as versekből idézett:

„És most lőn, hogy miután én, Nefi bevégeztem fivéreimhez intézett beszédemet, íme, azt mondták nekem: Kemény dolgokat jelenttél ki nekünk, keményebbeket, mint amit el tudunk viselni. [...]

És most, fivéreim, ha igazlelkűek lennétek, és hajlandók lennétek hallgatni az igazságra, és megszívlelni azt, hogy Isten előtt egyenes derékjal járhattatok, akkor nem zúgolódnátok az igazság miatt és nem mondanátok: Kemény dolgokat beszélsz ellenünk.”

Nyolcadik alaptétel: *„A prófétát nem korlátozza az emberi logika. [...]*

Vajon ésszerűnek tűnik azzal az utasítással gyógyítani a leprát, hogy mossa meg magát az illető hétszer egy bizonyos folyóban? Mégis pontosan ezt mondta Elizeus egy leprásnak, aki aztán meg is gyógyult (lásd 2 Királyok 5)” („Fourteen Fundamentals,” 28).

Benson elnök ezt követően további tantételeket is felsorolt a próféta iránti

emlékszem, akik beszéltek a hazámról, Brazíliáról. E szolgálk egyike azt mondta, hogy Brazília gazdasága világviszonylatban is erősnek számít majd, és nem lesz infláció. Akkoriban a havi infláció két számjegyű volt. Sokan nehezen hitték el a próféta szavait, de én elhittem. Most már évek óta mintegy 5 százalék körül mozog Brazíliában az éves infláció. Az ország nyolcadik helyen áll a világ gazdaságában, és remekül teljesít!

Harmadik alaptétel: *„Az élő próféta fontosabb számunkra a halott prófétánál”* („Fourteen Fundamentals,” 27).

A szentírásokban van erről egy tanulságos lecke. Noé idejében az emberek könnyebbnek találták, hogy higgyenek a halott prófétákban, mint hogy higgyenek Noénak. Mi pedig tudjuk, hogy kételkedésük miatt nem éltek

túl az özönvizet (lásd 1 Mózes 6–7).

Negyedik alaptétel: *„A próféta soha nem fogja tévútra vinni az egyházat”* („Fourteen Fundamentals,” 27).

Ezt is az élő prófétáktól tudjuk. Wilford Woodruff elnök azt mondta: „Az Úr soha nem fogja megengedni nekem, vagy bárki másnak, aki ezen egyház elnöki posztján áll, hogy eltérítsen titeket. Ez nincs a programban. Ez nem Isten szándéka szerint való. Ha megkísérelném, az Úr eltávolítana engem a helyemről, és így tesz ő mindenki mással, aki megkísérli eltéríteni az emberek gyermekeit Isten beszédeitől és a kötelességüktől” (1. Hivatalos Nyilatkozat).

Ötödik alaptétel: *„A prófétának semmilyen világi képzettséggel vagy végzettséggel nem kell rendelkeznie ahhoz, hogy bármikor bármiről*

engedelmességgel kapcsolatban. Az utolsó hatot csak felolvasom, és arra kérek titeket, hogy a következő családi esten igyekezzetek rálelni ezekre a tantételekre az élő próféták, látnokok és kinyilatkoztatók itt, ezen az általános konferencián elhangzó szavaiban és tanításaiban.

„Kilencedik: *A próféta bármivel kapcsolatban kaphat kinyilatkoztatást – legyen az földi, mulandó vagy pedig lelki dolog. [...]*

Tizedik: *A próféta közügyekben is részt vehet. [...]*

Tizenegyedik: *Két csoport számára bizonyul legnehezebbnek a próféta követése: azoknak, akik a tanultság miatt, és azoknak, akik a gazdagság miatt kevélyek. [...]*

Tizenkettedik: *A próféta nem feltétlenül lesz népszerű a világban vagy a világi emberek között. [...]*

Tizenharmadik: *A próféta és a tanácsosai alkotják az Első Elnökséget – az egyház legfelsőbb kvórumát. [...]*

Tizennegyedik: *A próféta és az elnökség – az élő próféta és az Első Elnökség – követése áldást, elutasításuk szenvedést eredményez” („Fourteen Fundamentals,” 29).*

E csodálatos általános konferencián abban a kiváltságban van részünk, hogy hallhatjuk élő prófétáink, látnokaink és kinyilatkoztatóink szavait. Elmondják az Úr ránk, az Ő népére vonatkozó akaratát. Közvetítik Isten szavát és a nekünk adott tanácsait. Figyeljete oda, kövessétek az útmutatásukat és a javaslatokat, és én tanúbizonyságot teszek arról, hogy életem teljes mértékben áldott lesz.

Jézus a Krisztus a Szabadítónk és a Megváltónk. Thomas S. Monson Isten élő prófétája, és az Első Elnökség, valamint a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjai próféták, látnokok és kinyilatkoztatók. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: **David M. McConkie**

első tanácsos a Vasárnapi Iskola Általános Elnökségében

Az evangélium tanulása és tanítása

Ami a leginkább számít, az a hozzáállás vagy lelkiiség, mely által a tanító tanít.

A Vasárnapi Iskola Általános Elnökségének tagjaként úgy érzem, ma reggeli beszédemet azzal kell kezdenem: „Jó reggelt, osztály!”

Mai üzenetem mindazokhoz szól, akiket elhívtak közületek, hogy tanítók legyenek – bármely szervezetben is szolgálatok, függetlenül attól, hogy új megtértek vagytok-e az egyházban, vagy sokéves tapasztalat van már a hátatok mögött.

Nem a tanítás, hanem a tanulás hogyanjáról fogok szólni hozzátok. Jelentős különbség van a között, hogy mit mond egy tanító, és a között, hogy az osztályban mit hallanak vagy

tanulnak meg abból.

Gondoljatok egy percre egy olyan tanítóra, aki nagy változást hozott az életembe. Mi volt az benne, ami segített emlékeznetek a tanultakra, ami vágyat ébresztett bennetek, hogy felfedeztél az igazságot saját magatoknak, ami arra ösztönzött, hogy gyakoroljátok önrendelkezéseteket, és ne csak veletek cselekedjenek – más szavakkal, mi az, ami segített tanulni? Mi volt az ebben a tanítóban, ami megkülönböztette őt a többitől?

Egy sikeres tanító és író egyszer azt mondta: „A tanulásban a hozzáállás a legfontosabb. A tanító hozzáállása.”¹

Figyeljétek meg, hogy a tanulásban

Pétert, Tamást, Pált és természetesen Krisztust. Bár nem láttuk őket, megtanultuk szeretni, tisztelni és követni őket.”⁴

Lucy Gertsch azért tudta meghívni az osztályaiba ezeket a díszvendégeket, mert jól ismerte őket. Drága barátaivá váltak. Az osztálya ezért szintén megtanulta „szeretni, tisztelni és követni” őket.

Az Úr azt mondta Hyrum Smithnek: „Ne szavam hirdetésére törekedj, hanem először törekedj szavam elnyerésére”⁵. Ez a figyelmeztetés mindannyiunkra vonatkozik.

Az Úr azt parancsolta, hogy kutassuk a szentírásokat,⁶ lakmározzunk rajtuk,⁷ és kincsként őrizzük őket.⁸ Ha őszintén kutatjuk az Úr igéjét és elgondolkozunk azon, akkor velünk lesz az Ó Lelke. Megismerjük majd a hangját.⁹

Nem sokkal azután, hogy elhívtak cövekelnőknek, egy területi hetvenes eljött, hogy képzésben részesítse a cövekelnökségünket. A képzés során feltettem egy kérdést, melyre így válaszolt: „Ez egy jó kérdés. Nézzük meg a választ az *Utasítások egyházi kézikönyvében*.” Ekkor a kézikönyvhöz fordultunk, és ott volt a válasz a kérdésemre. Egy kicsit később a képzésünk során feltettem egy másik kérdést. Újra ezt válaszolta: „Jó kérdés. Nézzük, mit ír a kézikönyv.” Több kérdést már nem mertem feltenni. Úgy gondoltam, a legjobb, ha elolvasom a kézikönyvet.

Azóta úgy vélem, az Úr is hasonló választ adhat mindannyiunknak, amikor gondjainkkal vagy kérdéseinkkel Hozzá fordulunk. Akár ezt is mondhatná: „Jó kérdés. Ha megnézed Alma 5. fejezetét vagy a Tan és a szövetségek 76. szakaszát, akkor eszedbe fog jutni, hogy erről már beszéltem neked.”

Kedves férfi és nőtestvéreim, ellenkezik a menny rendszerével, hogy az Úr mindig egyenként elismételje

nem az számít leginkább, hány éve tagja a tanító az egyháznak, mennyi tapasztalata van, sőt, még csak nem is az evangéliumi tudása vagy a tanítási módszerei a mérvadók. Ami a leginkább számít, az a hozzáállás vagy lelkeség, mely által a tanító tanít.

A következő történetet Jeffrey R. Holland elder mesélte el egy világméretű vezetőképző gyűlésen: „Évekig rajongtam a történetért, amelyet Packer elnök mesélt William E. Berrett kisleánykori vasárnapi iskolai tanítójáról. Egy idősebb dán testvért elhívtak, hogy egy lármás fiúkból álló osztályt tanítson. [...] Nem beszélt valami jól a nyelvet; még mindig erős dán akcentusa volt. Sokkal idősebb volt náluk, és hatalmas, kérges tenyere volt. Mégis neki kellett tanítania e fiatal, zabolátlan tizenöt éveseket. A legjobb szándékkal sem tűnt jó párosításnak. De Berrett testvér elmondása szerint – és ez az a rész, amelyet Packer elnök is idéz –, ez a férfi valahogy leküzdötte mindezen akadályokat és korlátokat, amikor tanította őket, és megérintette a rendetlenkedő tizenöt éves kölykök szívét, megváltoztatva az életüket. Berrett testvér bizonyossága így szólt: »Hite tüze nálam felmelegíthetné volna a kezünket.«”²

A sikeres evangéliumi tanítók szeretik az evangéliumot. Lelkesednek érte. És mivel szeretik a tanulóikat,

szeretnék, ha a tanulóik is éreznék, amit ők, és megtapasztalnák azt, amit ők tapasztaltak. Az evangélium tanítása azt jelenti, hogy megosztjuk az evangélium iránti szeretetünket.

Kedves testvéreim, a tanítói hozzáállás nem tanítható. Azt meg kell szerezni.³

Hogyan fejleszthetjük ki tehát azt a hozzáállást, melyre szükség van ahhoz, hogy sikeres tanítók legyünk? Az evangéliumi tanítás négy alapvető tantételéről szeretnék beszélni.

Először is, merüljete el a szentírásokban! Nem szerethetjük azt, amit nem ismerünk. Fejlesszétek ki a napi szentírás-tanulmányozás szokását a leckékre való felkészülésetektől függetlenül is. Ismernünk kell az evangéliumot, mielőtt tanítani tudnánk.

Thomas S. Monson elnök még mindig kedves emlékeket dédelget szívében gyermekkora vasárnapi iskolai tanítójáról. Azt mondta: „Egyik kedves gyermekkori élményem, hogy ismerhettem az egyik leghatékonyabb és legsugalmazottabb tanítót, aki figyelt ránk és szeretett minket. Lucy Gertsch-nek hívták. Vasárnapi iskolai osztályunkban a világ teremtéséről, Ádám bukásáról, Jézus engesztelő áldozatáról tanított minket. Díszvendégként meghívta órájára Mózes, Józsuét,

nekünk azt, amit már egyszer mindannyiunknak, közösen kinyilatkoztatott. A szentírások Krisztus szavait tartalmazzák. Azok az Úr hangja. A szentírások tanulmányozása egyben felkészít bennünket, hogy meghalljuk az Úr hangját.

Másodszor, vonatkoztassátok az életetekre azokat a dolgokat, amelyeket tanultok. Amikor Hyrum Smith része akart lenni ennek a nagyszerű utolsó napi munkának, az Úr azt mondta neki: „Íme, ez a te dolgod, hogy betartsd a parancsolataimat, igen, teljes lelkeddel, elmédvel és erőddel.”¹⁰ Tanítókként első és legfontosabb feladatunk, hogy teljes lelkünkkel, elménkkel és erőnkkel betartsuk a parancsolatokat.

Harmadszor, törekedjete a menny segítségére. Szívetek minden erejével kérjétek az Úrtól, hogy árássa ki rátok a Lelkét. A szentírások kijelentik: „...ha nem kapjátok meg a Lelket, nem taníthatok.”¹¹ Ez azt jelenti, hogy a Lélek nélkül nem történik meg a valódi tanulás még akkor sem, ha helyes tanítási módszereket használtok, és igaz, amit tanítotok.

A tanítók szerepe „az, hogy segítsenek az egyéneknek felelősséget vállalni az evangélium tanulmányozásában – felkelteni bennük a vágyat a tanulásra, megértésre és az evangélium szerinti életre”¹². Ez azt jelenti, hogy tanítókként ne annyira a teljesítményünkre összpontosítsunk, mint inkább arra, hogy hogyan segíthetünk másoknak az evangélium megértésében és alkalmazásában.¹³

Mikor térdeltetek le utoljára, hogy imában kérjétek az Urat, nemcsak arra, hogy segítsen nektek a leckében, hanem arra is, hogy segítsen megismernetek az osztály tagjainak szükségleteit, és segíteni nekik ezekben? Nincs olyan nagy osztály, hogy ne imádkozhatnánk sugalmazásért annak

érdekében, hogy megérinthessük minden egyes tanuló szívét.

Természetes, ha a tanító úgy érzi, hogy nem elég jó. Meg kell érteneitek, hogy „semmilyen tekintetben és semmilyen mértékben nem feltétel az életkor, az érettség vagy az intellektuális képzettség ahhoz, hogy kapcsolatot létesítsünk az Úrral és az Ő Lelkével”¹⁴.

Az Úr ígéretei biztosak. Ha őszintén kutatjátok a szentírásokat, és elmétekben állandóan kincsként őrzitek az élet szavait, ha teljes szívből betartjátok a parancsolatokat, és imádkoztok minden tanulóért, akkor élvezitek majd a Szentlélek társaságát, és kinyilatkoztatást kaptok.¹⁵

Negyedszer, kedves testvéreim, mindennél fontosabb, hogy gyakoroljuk önrendelkezésünket, és késlekedés nélkül cselekedjünk a kapott lelki sugalmazások szerint.

Thomas S. Monson elnök azt tanította: „Figyeljünk! Várjunk! Füleljünk a csendes, halk hangra! Amikor a hang szól, a bölcsek engedelmessékedjenek! A Lélek sugalmazásaira való reagálást nem szabad halogatni.”¹⁶

Ne féljetek gyakorolni az önrendelkezéséteket és azon gondolatok és benyomások szerint cselekedni,

Brazília, São Paulo

melyeket az Úr Lelke ültet a szívetekbe. Lehet, hogy eleinte feszélyezve érzitek majd magatokat, de megígérem, hogy tanítóként a legédesebb és legnagyobb örömet hozó élményekben akkor lesz részetek, amikor átadjátok magatokat az Úr akaratának, és követitek a Szentlélektől kapott sugalmazásokat. Élményeitek erősíteni fogják a hiteteket, és még nagyobb bátorságot adnak ahhoz, hogy a jövőben is ezek szerint tudjatok cselekedni.

Kedves tanítók, ti vagytok ennek az egyháznak az egyik legnagyobb csodái. Szent megbízást kaptatok. Szeretünk benneteket, és bízunk bennetek. Tudom, hogy ha kutatjuk a szentírásokat, és úgy élünk, hogy érdemesek legyünk a Szentlélek társaságára, az Úr felmagasztal bennünket az elhívásainkban és felelősségeinkben, hogy elvégezhessek az Úrtól kapott feladatainkat. Azért imádkozom, hogy ezt mindannyian meg tudjuk tenni, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. David McCullough, „Teach Them What You Love” (a Salt Lake Tabernákulumban elhangzott beszéd, Salt Lake City, Utah, May 9, 2009).
2. Jeffrey R. Holland, „Teaching and Learning in the Church,” *Liahona*, June 2007, 72.
3. Lásd McCullough, „Teach Them What You Love”.
4. Thomas S. Monson, „Examples of Great Teachers,” *Liahona*, June 2007, 76.
5. Tan és a szövetségek 11:21.
6. Lásd János 5:39.
7. Lásd 2 Nefi 32:3.
8. Lásd Joseph Smith fordítása–Máté 1:37.
9. Lásd Tan és a szövetségek 18:36; 84:52.
10. Tan és a szövetségek 11:20.
11. Tan és a szövetségek 42:14.
12. *Tanítás, nincs nagyon elhívás: Forráskalauz az evangélium tanításához* (1999), 61.
13. Lásd *Tanítás, nincs nagyon elhívás*, 60–62.
14. J. Reuben Clark Jr., *The Charted Course of the Church in Education* (ifjúsági és felnőtt hitoktatási vezetőknek adott beszéd, Aspen Grove, Utah, Aug. 8, 1938), 6.
15. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007), 132.
16. Thomas S. Monson, „The Spirit Giveth Life,” *Liahona*, June 1997, 4.

Írta: **D. Todd Christofferson** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Egy szolgálatnak szentelt élet

Az élet valódi sikere életünk felajánlásából fakad, mely során Isten céljai érdekében feláldozzuk időnket és választásainkat.

Fiatalkoromban ellátogattam a New Yorkban tartott 1964-es világkiállításra. Az egyik kedvenc helyszínem az egyházunk pavilonja volt, ahol a Salt Lake Templom tornyainak lenyűgöző másai voltak kiállítva. Akkor láttam először *Az ember boldogságkeresése* című filmet. Ez a film, mely Richard L. Evans elder elbeszélésében mutatta be a szabadulás tervét, jelentős hatást gyakorolt számos látogatóra, beleértve engem is. Evans elder többek között ezt mondta:

„Az élet két drága ajándékot tartogat számotokra. Az első az idő, a másik pedig a választás szabadsága, mely szabadság által arra válthatod az idődet, amire csak akarsz. Neked kiszabott időt szabadon elcserélheted különféle izgalmas dolgokra. Elcserélheted azt kicsinyes vágyakra. Befektetheted akár kapzsiságba is. [...]

Tiéd a választás szabadsága. Mindezekkel azonban nem fogsz jó üzletet kötni, mert nem hoznak tartós megelégedettséget.

Egyszer halandó éveid minden napjával, órájával és percével el kell majd számolnod. *Ebben* az életben kell hitben járnod, és bebizonyítanod, hogy képes vagy a jót választani a

gonosszal szemben, a helyest a helytelennel szemben, a tartós boldogságot a pusztá szórakozással szemben. Örök jutalmadat a választásod fogja meghatározni.

Isten egyik prófétája egyszer azt mondta, »az emberek azért vannak, hogy örömük lehessen«. Olyan örömük, melybe beletartozik a teljes élet, a szolgálatnak szentelt élet, az otthon érzett szeretet és harmónia, a becsületes fáradozás gyümölcsei, valamint Jézus Krisztus evangéliumának elfogadása – annak követelményeivel és parancsolataival együtt.

Csakis ezekben fogsz igaz boldogságra lelteni. Olyan boldogságra, mely akkor sem fakul meg, amikor kihunyunk a fények, elhallgat a zene, és eloszlik a tömeg.”¹

Ezek a kijelentések kifejezik annak valóságát, hogy földi életünk az idő és a Teremtőnk által adott választások feletti sáfárságról szól. A *sáfárság* szó az Úr által adott felajánlás törvényét juttatja eszünkbe (lásd például T&Sz 42:32, 53), melyet a gazdaságban betöltött szerepén túl, a celesztialis törvények itt és most történő alkalmazására is kell vonatkoztatni (lásd T&Sz 105:5). A megszentelés azt jelenti,

hogy valamit szent célok érdekében elválasztunk vagy szentnek nyilvánítunk. Az élet valódi sikere életünk felajánlásából fakad, mely során Isten céljai érdekében feláldozzuk időnket és választásainkat (lásd János 17:1, 4; T&Sz 19:19), ezzel pedig felhatalmazzuk, hogy a legmagasabb rendeltetésünkig emeljen fel bennünket.

A megszentelt élet öt elemét szeretném részletesen kifejtetni nektek, melyek a következők: tisztaság, munka, a fizikai test iránti tisztelet, szolgálat és feddhetetlenség.

Ahogy azt a Szabadító is szemléltette, a megszentelt élet tiszta életet jelent. Bár egyedül Jézus élt bűntelen életet, azok, akik Hozzá igyekeznek, és magukra veszik az Ő igáját, jogosultak lesznek az Ő kegyelmére, mely Hozzá hasonlónak, bűntelenné és szepőlőtelenné teszi őket. Az Úr, mélyről jövő szeretetével, a következő szavakkal biztat minket: „Tartsatok bűnbánatot, mind ti földnek szélei, és jöjjetek hozzám és keresztelkedjétek meg az én nevemben, hogy a Szentlélek befogadása megszentelhesse benneteket, hogy szeplőtelenül állhassatok előttem az utolsó napon” (3 Nefi 27:20).

A megszentelés tehát bűnbánatot jelent. Meg kell szabadulni a makaczságtól, a lázadástól és a kifogások keresésétől, ezek helyébe pedig az alázatot, a jóvátétel iránti vágyat, valamint az Úr által szükségesnek látott összes dolog elfogadását kell helyezni. Erre gondolt Benjámín király is, amikor a természetes ember legyőzéséről beszélt, mely során engedve a Szentlélek hívásainak szentté válik „az Úr, Krisztus engesztelése által” (Móziás 3:19). Aki így tesz, annak ígéretül adatik a Szentlélek állandó jelenléte, mely ígéretéről minden egyes alkalommal megemlékezünk, és azt meg is újítjuk, amikor bűnbánó lélekkel veszünk az úrvacsorából (lásd T&Sz 20:77, 79).

B. H. Roberts elder egyszer így beszélt erről a folyamatról: „Az az ember, aki Isten fényében, bölcsességében és hatalmában jár, végül, már csak a vonzás törvénye miatt is, szert fog tenni Isten fényére, bölcsességére és hatalmára, mely során e ragyogó fény-sugarakat egy olyan isteni kötelékbe szövö, mely őt örökké Istenhez, Istent pedig óhozza köti. Ebben áll a Messiás rejtelmes szavainak lényege: »Te én bennem, Atyám, és én te benned« – ennél hatalmasabb dolgot az ember soha nem érhet el.”²

A megszentelt élet munkával teljes. Jézus már fiatalon Atyja ügyében munkálkodott (lásd Lukács 2:48–49). Isten munkája és dicsősége is az, hogy létrehozza gyermekei halhatatlanságát és örök életét (lásd Mózes 1:39). Természetünknel fogva mi is részt kívánunk venni az Ő munkájában, ugyanakkor fel kell ismernünk, hogy minden tisztességes munka Isten munkája. Thomas Carlyle szavaival szólva: „Minden igaz munka szent, és minden igaz munkában, melyet igaz kézzel végeznek, van valami isteni. A földön végzett minden igaz munkának meglesz a jutalma a mennyben.”³

Isten terve szerint e halandó létezés szinte állandó erőfeszítést kíván. Eszembe jut Joseph Smith próféta egyszerű kijelentése: „...folyamatos munkából jól meg tudunk élni” (Joseph Smith-története 1:55). A munka által tartjuk fenn és gazdagítjuk az életet. Ez tesz képessé minket, hogy túléljük a halandó lét csalogódásait és tragédiáit. A kemény munka általi teljesítmény önbecsülést teremt. A munka építi és finomítja a jellemet, szépséget teremt, továbbá eszközként szolgál egymás és Isten szolgálatához. A megszentelt élet munkával teljes, mely néha monoton, néha alantas, néha kevés megbecsüléssel jár, azonban mindig jobbá tesz,

rendet teremt, megtart, felemel, szolgál és előrébb visz.

Miután a munka dicséretéről szóltam, néhány kedves szót kell ejtenem a pihenésről is. Ahogyan a becsületes fáradozás eredménye az édes pihenés, úgy a hasznos pihenés is barátja és támasza a munkának. A zene, irodalom, művészetek, tánc, színjátás, sport – mind képes olyan szórakozást nyújtani, mely gazdagítja és még inkább megszenteli az életünket. Ugyanakkor nem nagyon kell magyarázni azt, hogy a napjainkban szórakozásnak minősített dolgok többsége durva, lealacsonyító, erőszakos, időrabló és eltompítja az elmét. Elég ironikus, hogy néha csak kemény munkával lehet értelmes kikapcsolódást találni. Amikor a szórakozás az erényt erkölcsstelenségbe sodorja, azzal a megszentelt élet pusztítójává válik. „Vigyázzatok tehát..., nehogy úgy ítéljétek meg, hogy Istentől való az, ami gonosz” (Moróni 7:14).

A megszentelt élet tiszteletben tartja fizikai testünk semmihez sem fogható ajándékát, mely az Isten hasonlóságára teremtett mennyei alkotás. A halandó lét központi célja az, hogy minden lélek kaphasson egy ilyen testet, és a húsból való földi hajlékban megtanulja gyakorolni erkölcsi önrendelkezését. A fizikai test továbbá elengedhetetlen a felmagasztosuláshoz is, mely a fizikai és a lelki dolgok tökéletes kombinációjával érhető el, ahogyan azt szeretett, feltámadott Urunknál láttuk. Ebben a bukott világban néhány élet fájoan rövid lesz, néhány test torz, beteg, vagy olyan lesz, mely alig tudja magában tartani az életet. Mégis elég hosszú lesz minden lélek és minden test számára ahhoz, hogy alkalmassá váljanak a feltámadásra.

Azok, akik úgy vélik, hogy testünk csupán egy evolúciós véletlen eredménye, nem fognak felelősséget

érezni Isten vagy bárki más iránt azért, amit a testükkel, vagy amit a testüknek okoznak. Nekünk azonban, akiknek egy átfogóbb valóságról van bizonyosságunk a földi élet előtti létről, a halandóságról és a földi élet utáni örökkévalóságról, el kell fogadnunk, hogy kötelességgel tartozunk Istennek fizikai teremtése legfőbb alkotása iránt. Pál szavaival szólva:

„Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, a melyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok?

Mert áron vétettetek meg; dicsősétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, a melyek az Istenéi” (1 Korinthusbeliek 6:19–20).

Ezen igazságok, valamint Thomas S. Monson elnök útmutatásának elfogadásával, melyet az áprilisi konferencián mondott, testünket bizonyára nem fogjuk tetoválásokkal elcsúfítani, drogokkal eltompítani, vagy pedig párználkodással, házasságtöréssel, illetve szerémémetlenséggel megszensteleníteni.⁴ Mivel testünk eszköz a lelkünk számára, létfontosságú, hogy a tőlünk telhető legjobban gondoskodjunk róla. Testünk erejét Krisztus munkájának szolgálatára és előmozdítására kell szentelnünk. Pál ezt mondta: „Kérlek azért titeket atyámfiak az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket” (Rómbeliek 12:1).

Jézus megmutatta, hogy a megszentelt élet a szolgálatról szól. Néhány órával engesztelő szenvedésének megkezdése előtt az Úr alázatosan megmosta tanítványainak lábát, és ezt mondta nekik:

„Azért, ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait.

Mert példát adtam néktek, hogy a miképen én cselekedtem veletek, ti is akképen cselekedjetek.

Bizony, bizony mondom néktek: A szolga nem nagyobb az ő Uránál; sem a követ nem nagyobb annál, a ki azt küldte” (János 13:14–16).

Azok, akik csendben és kötelességtudóan a jó ügy érdekében munkálkodnak, a megszentelt élet mintáiként szolgálnak. Napjainkban senki nincs, aki tökéletesebben rendelkezne e tulajdonsággal a mindennapi életében, mint Thomas S. Monson elnök. Olyan hallást fejlesztett ki, mely a Lélek legapróbb suttogását is képes érzékelni, ha egy olyan ember szükségletét jelzi számára, akinek képes segítő kart nyújtani. Gyakran ezek az isteni szeretet és gondoskodás egyszerű cselekedetei. Thomas Monson mindig, mindig válaszol a Lélek ösztönzéseire.

Ilyen megszenteltségre saját nagypám és nagyanyám, Alexander DeWitt és Louise Vickery Christofferson életében is találtam példát. Nagypám erős férfi volt, és már akkor is igen jól értett a birkanyírásához, mielőtt az elektromos nyírók megjelentek volna. Saját szavai-
val élve olyan ügyes volt, hogy „egy nap 287 birkát nyírt meg, ami akár 300 is lehetett volna, csak közben elfogytak a birkák”. 1919-ben több mint 12 000 birkát nyírt meg, amivel mintegy 2000 dollár keresett. A pénzből jelentősen ki tudta volna bővíteni a farmot és fel tudta volna újítani az otthonukat, de a Tizenkettek közben elhívták, hogy a Déli Államok Misszióban szolgáljon, melyet felesége, Louise teljes támogatása mellett el is fogadott. Feleségét (aki várandós volt első fiukkal, az én édesapámmal) és három lányukat otthon hagyta a birkanyírásból keresett pénzzel. A két évvel későbbi örömteli hazatérésekor megjegyezte: „Megtakarításunk két teljes évig kitartott, és még maradt is 29 dollárunk.”

A megszentelt élet becsületes élet. Láthatjuk ezt az olyan házaspárok életében is, akik „teljes hűséggel megtartják a házassági fogadalmakat”⁵. Láthatjuk egy olyan apa és anya életében is, akik fontossági sorrendjükben szemmel láthatóan az első helyre tették házasságuk gazdagítását, valamint gyermekeik testi és lelki jólétének biztosítását. Ez visszatükröződik minden becsületes ember életében.

Évekkel ezelőtt megismerkedtem két családdal, akik épp közös vállalkozásuk felszámolását intézték. A vezető tisztséget betöltő két férfi, akik egymás barátaiként ugyanabba a keresztény gyülekezetbe jártak, még évekkorábban alapították meg a céget. Üzleti partnerekként viszonylag egyenrangú kapcsolatot ápoltak, ahogy azonban idősebbek lettek, a következő generáció is részt kezdett vállalni az üzletben, és kialakultak bizonyos nézeteltérések. Végül mindkét fél úgy döntött, hogy az lesz a legjobb, ha felosztják a javukat, és mindenki megy a maga útján. A két eredeti üzleti partner egyike az ügyvédekkel kieszelt ravaszt tervnek

köszönhetően a felszámolás során a másik fél és fiai kárára jelentős anyagi előnyre tett szert. A felek találkozásakor az egyik fiú nemtetszését fejezte ki a tisztességtelen bánásmód miatt, és az első üzlettársat keresztényi hitelvei tisztelőben tartására intette. „Tudod, ez egyszerűen nem helyes dolog – mondta. – Hogyan vagy képes így kihasználni valakit, különösen egy fivéredet, akivel ugyanabba a gyülekezetbe jártok?” A másik fél ügyvédje így vágott vissza: „Ó, nőj már fel! Hogyan lehetsz ennyire naív?”

A becsületeség nem egyenlő a naivitással. A *valódi* naivitást az a feltételezés jelenti, hogy nem tartozunk felelősséggel Istennek. A Szabadító kijelentette: „...Atyám azért küldött el engem, hogy felemeltethessem a keresztre; ...hogy amint engem felemeltek az emberek, éppen úgy emelje fel az Atya az embereket, hogy előttem álljanak, hogy cselekedeteik szerint megítéltesenek, vajon jók vagy gonoszak voltak-e” (3 Nefi 27:14). Az, aki megszentelt életet él, nem törekszik arra, hogy másokat kihasználjon,

hanem inkább odafordítja a másik orcáját is. Ha pedig a kabátját kéri, a köpönyegét is odaadja (lásd Máté 5:39–40). A Szabadító a képmutatókat utasította rendre a legszigorúbban. A képmutatás szörnyen romboló dolog, nemcsak a képmutató, hanem mindeki – különösen a gyermekek – számára, akik tanúi az ilyen viselkedésnek, vagy tudnak arról. Az ilyen viselkedés lerombolja a hitet, míg a becsületesség olyan termékeny talajt teremt, melyben könnyen kihajtanak a hit magjai.

A megszentelt élet csodálatos dolog. Ereje és méltósága olyan, „mint a jó földbe, tiszta patak mellé ültetett nagyon termékeny fa, amely sok becses gyümölcsöt hoz” (T&Sz 97:9). Egy megszentelt ember különösen nagy hatással van másokra, főleg a hozzá legközelebb álló, neki legkedvesebb emberekre. A mi boldogságunk alapjait az előttünk járt és a most köztünk élő számos ember megszentelt élete segítette lefektetni. Hasonlóképpen a jövő nemzedékei is a ti megszentelt életetekből fognak bátorságot meríteni, elismerve, hogy adósaitek minden olyan általuk birtokolt dologért, mely valóban számít. Isten fiaiként és leányaiként mi is szenteljük meg magunkat, „hogyan amikor megjelenik, akkor olyanok legyünk mint ő, mert a maga valóságában fogjuk látni őt” (Moróni 7:48; lásd még 1 János 3:2). Ezért imádkozom, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. *Man's Search for Happiness* (pamphlet, 1969), 4–5.
2. B. H. Roberts, „Brigham Young: A Character Sketch,” *Improvement Era*, June 1903, 574.
3. Thomas Carlyle, *Past and Present* (1843), 251.
4. Lásd Thomas S. Monson: A felkészülés áldásokat hoz. *Liahóna és Ensign*, 2010. máj. 64–67.
5. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2009. okt. Cs4; *Ensign*, 1995. nov., 102.

Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Dolgok, melyek a leginkább számítanak

Ha az élet, annak irama és a különféle stresszhelyzetek miatt csak nehezen tudtok örülni, akkor talán most érkezett el az ideje annak, hogy újra azokra a dolgokra összpontosítsatok, amelyek a leginkább számítanak.

Figyelemre méltó, hogy a természet tanulmányozásával mennyit tanulhatunk az életről. A kutatók például a fák évgyűrűit megvizsgálva tudományos megállapításokat tudnak tenni arról, hogy milyen lehetett az éghajlat, és milyenek lehettek a növekedési feltételek sok száz, sőt akár több ezer évvel ezelőtt. A fák növekedésének tanulmányozásából tudjuk, hogy ideális feltételek esetén a fák normál tempóban nőnek. Az olyan időszakokban azonban, amikor nem megfelelőek a körülmények, a fák lelassítják a növekedésüket, és minden energiájukat az életben maradáshoz szükséges tényezőkre összpontosítják.

Ezen a ponton feltehetitek néhányan a kérdést: „Ez mind nagyon szép és jó, de mi köze van ennek a repüléshez?” Nos, hadd mondjam el nektek.

Ültetek már repülön, amikor az légörvénybe került? A légörvényeket leginkább a levegő mozgásában bekövetkezett hirtelen változások okozzák, amelyek aztán megdobják, hirtelen irányváltoztatásra kényszerítik, és megpörgetik a repülőgépet.

Jóllehet a repülőgépeket úgy építették meg, hogy a normál repülés közben tapasztalt légörvényeknél sokkal erősebbeknek is ellenálljanak, az utasok azonban mégis tartanak tőlük.

Mit gondoltok, mit csinálnak a pilóták, amikor légörvénybe kerülnek? A tanulópilóta úgy gondolhatja, hogy ilyenkor az a legjobb stratégia, ha növeli a sebességet, mert így hamarabb átrepülhet a légörvényen. Ez azonban nem biztos, hogy jó megoldás. A képzett pilóták tudják, hogy létezik egy légörvénybe történő optimális berepülési sebesség, amely minimumra csökkenti a légörvény okozta negatív hatásokat. A legtöbb esetben ez pedig azt jelenti, hogy csökkenteni kell a sebességet. Ugyanezen az elven működnek az utakra helyezett fekvőrendőrök.

Következésképpen, amikor kedvezőtlen körülmények közé kerülünk, jobb lesz, ha egy kicsit lassítunk, tartjuk az irányt, és a leglényegesebb dolgokra összpontosítunk.

A modern élet irama

A lecke, amelyet meg kell tanulnunk, egyszerű, de létfontosságú. Logikusnak tűnhet, amikor fákra és légörvényekre vonatkoztatjuk, de meglepő módon nagyon könnyen figyelmen kívül hagyjuk ezeket a tanítételeket, amikor a saját mindennapos életünkben kell alkalmaznunk őket. Ha fokozódik a stressz, ha felüti fejét a csüggedés, vagy amikor tragédia sújt le ránk, túlságosan gyakran törekszünk arra, hogy megtartsuk ugyanazt az eszeveszett iramot, sőt néha még gyorsítanánk is, azt gondolván, hogy a nagyobb tempó majd segít kedvezőbbben kikerülnünk a helyzetből.

Úgy tűnik, hogy a modern élet egyik jellegzetessége, hogy állandóan növekvő sebességgel igyekszünk haladni, függetlenül a légörvényektől vagy akadályoktól.

Legyünk őszinték: meglehetősen könnyű elfoglaltnak lenni. Mindannyian ki tudunk gondolni annyi teendőt, amennyi már bele sem fér a napirendünkbe. Vannak olyanok, akik azt gondolják, hogy annál értékeesebbek, minél hosszabb a teendőjük listája. A napirendjük szabad pillanatait telezsúfolják gyűlésekkel és időfeleslő tevékenységekkel, még akkor is, amikor feszültek vagy kimerültek. Mivel feleslegesen bonyolítják az életüket, így gyakran frusztráltak érzik magukat, és egyre kevesebb örömet és értelmet találnak az életükben.

Az a mondás járja, hogy bármely erény, amelyet túlzásba visznek, vétékké változhat. Bizonyosan jó példa erre napjaink túlzott beütemezése. Eljön az a pillanat, amikor a mérföldkövek malomkövekké és becsvágygá változhatnak, és kolonccá lesznek a nyakunkon.

Mi a megoldás?

A bölcs ember érti és alkalmazza az az évgyűrűkből és a légörvényekből

tanult leckéket. Ellenáll annak a kísértésnek, hogy hagyja magát elsodorni a mindennapi élet eszeveszett száguldása miatt. A bölcs ember követi a tanácsot, miszerint „az élet nem csupán abból áll, hogy növeljük a sebességet”¹. Röviden, azokra a dolgokra összpontosít, melyek a leginkább számítanak.

Dallin H. Oaks elder a következőt tanította nem régen egy általános konferencián: „Le kell mondanunk néhány jó dolgról azért, hogy a jobbakat vagy a legjobbakat válasszuk, mert azok alakítják ki bennünk az Úr Jézus Krisztusba vetett hitet, és erősítik meg a családjunkat.”²

A legjobb dolgok kutatása szűkségszerűen Jézus Krisztus evangéliumának alapvető tanítételeihez vezet bennünket. Azokhoz az egyszerű és szép igazságokhoz, melyeket egy gondoskodó, örökkévaló és minden tudó Mennyei Atya nyilatkoztatott ki nekünk. Ezek az alapvető fontosságú tanok és tanítételek, bár elég egyszerűek ahhoz, hogy egy gyermek is megértse őket, megválaszolják az élet legbonyolultabb kérdéseit.

Van olyan szépség és világozás, amely az egyszerűségből származik, de a bonyolult megoldások iránti szomjúságunk miatt néha alábecsüljük őket.

Például az asztronauták és kozmonauták nem sokkal azután, hogy Föld körüli pályára álltak, rájöttek, hogy az űrben nem működnek a golyóstollak. Ezért néhány nagyon okos ember elvonult, hogy kidolgozzák a probléma megoldását. Több ezer óra kísérletezéssel és sok millió dollárból végül kifejlesztettek egy tollat, amelyikkel bárhol, bármilyen hőmérsékleten és szinte bármilyen felületre lehet írni. De hogyan boldogultak az asztronauták és a kozmonauták addig, amíg nem sikerült megoldást találni a problémára?

Egyszerűen ceruzát használtak.

Leonardo da Vincitől szokták idézni, hogy „a legkifinomultabb ízlés egyszerűséget tükröz”³. Amikor a boldogság tervének, vagyis a szabadulás tervének alapvető tanítételeit vizsgáljuk, egyértelműségében és egyszerűségében felismerhetjük és méltányolhatjuk Mennyei Atyánk bölcsességének kifinomultságát és szépségét. A mi bölcsességünk pedig azzal kezdődik, amikor az Ő útja szerint kezdjük járni a sajátunkat.

Az alapok ereje

Egy történet szerint a legendás futballedző, Vince Lombardi, mindig rituálisan kezdte az első edzéseket. Felmutatott egy futball-labdát azoknak a sportolóknak, akik már évek óta úzték ezt a sportot és azt mondta: „Uraim..., ez egy futball-labda.” Elmondta a labda méreteit, alakját, és hogy miként kell rúgni, gurítani és továbbadni. Kivitte a csapatot az üres pályára, és ott így folytatta: „Ez a futballpálya.” Körbejárták a pályát, miközben elmagyarázta a méreteit, az alakját, a szabályokat és azt, hogy miként kell játszani ezt a játékot.⁴

Ez az edző tudta, hogy csak akkor válhatnak igazán naggyá még a tapasztalt játékosok is, sőt az egész csapat, ha teljesen elsajátítják az alapokat. Tölthetnék azzal is az idejüket, hogy bonyolult cseleket gyakorolnak, de amíg nem sajátítják el teljesen a játék alapjait, soha nem lesz belőlük bajnokcsapat.

Úgy vélem, a legtöbben közülünk ösztönösen értjük, hogy milyen fontosak az alapok. Csak néha a sokkal csábítóbbnak tűnő dolgok egyszerűen elterelik a figyelmünket.

A nyomtatott anyagok, a rengeteg különféle médiaforrás, a különböző elektronikai eszközök és herkenyűk, jóllehet mind hasznosak, ha helyesen

használják őket, azonban káros mellékvágyonyokká vagy az elszigeteltség szívtelen kamráivá válhatnak.

A rengeteg hívogató hang és választás közepette azonban ott áll kitárt karral a Galileából jött alázatos Ember, és vár. Üzenete egyszerű: „...kövesetek.”⁵ Nem erőteljes hangszórót használ, hanem halk és szelíd hangon hív.⁶ Az evangélium alapvető üzenete könnyen elvész a bennünket minden oldalról körülvevő tengernyi információ áradatában.

A szentírások és az élő próféták szavai kiemelik az evangélium alapvető tanításait és tanait. Azért térünk vissza az alapvető tanításokhoz, a tiszta tanokhoz, mert ezek jelentik a kaput, melyen keresztül eljuthatunk a mélyebb igazságok megértéséhez. Ezek jelentik az ajtót, melyen belépve olyan magaslatos élményekben lehet részünk, melyek másként túlszárnyalnák a felfogóképességünk határait. Ezek az egyszerű, alapvető tanítások jelentik azt a kulcsot, melynek segítségével harmóniában tudunk élni Istennel és az emberekkel. Ezek azok a kulcsok, amelyekkel ki lehet nyitni a menny ablakait. Ezek vezetnek el minket ahhoz a békességhez, örömhöz és megértéshez, melyet Mennyei Atyánk ígért azon gyermekeinek, akik hallgatnak Rá, és engedelmessé válnak Neki.

Kedves testvéreim! Jobban tesszük, ha lassítunk egy kicsit, a körülményeinknek megfelelő sebességgel haladunk, és a jelentős dolgokra összpontosítva felemeljük a tekintetünket, hogy meglássuk azokat a dolgokat, melyek a leginkább számítanak. Ne feledkezzünk meg azokról az alapvető tanításokról, melyeket Mennyei Atyánk adott a gyermekeinek, és amelyek megteremtik a gazdag és gyümölcsöző halandó élet alapjait, egyúttal magukban hordozva az örök élet ígéreteit. Ezt tanítják nekünk: „...mindezen

dolgokat bölcsen és rendben tegyétek; mert nem szükséges, hogy egy ember gyorsabban fusson, mint ahogy azt ereje engedi. [De] szükséges, hogy szorgalmas legyen, hogy ezáltal elnyerhesse a díjat”⁷.

Testvérek! Az vezet el minket a világ Szabadítójához, ha szorgalmasan megteesszük a legfontosabb dolgokat. Ezért van az, hogy „Krisztusról beszélünk, Krisztusban örvendezünk, Krisztusról prédikálunk, Krisztusról prófétálunk..., hogy tudhass[uk], milyen forráshoz forduljunk] bűne[ink] bocsánatáért”⁸. A modern élet bonyolult, zűrzavaros és rohanó világában ez számít a „még különb”⁹ útnak.

Akkor mik az alapok?

Miközben Mennyei Atyánkhoz fordulunk, és segítségül hívjuk az Ő bölcsességét, hogy vajon mely dolgok számítanak a leginkább, újra és újra megtanuljuk a négy kulcsfontosságú kapcsolat jelentőségét. Ezek pedig az Istennel, a családdal, a felebarátainkkal és az önmagunkkal fennálló kapcsolatunk. Ha hajlandók vagyunk őszintén kiértékelni saját életünket, meglátjuk, hogy hol sodródottunk le a „még különb útról”. Értelmünk szemei megnyílnak, és ráébredünk, mit kell tennünk azért, hogy szívünk megtisztuljon, életünk pedig újra megfelelő irányban haladjon.

Az első az Istennel fennálló kapcsolatunk, mely szentséges és létfontosságú. Mi az Ő lélekgyermekei vagyunk. Ő a mi Atyánk. Azt szeretné, hogy boldogok legyünk. Ha keressük Őt, ha tanulunk az Ő Fiáról, Jézus Krisztusról, ha kitarjuk szívünket a Szentlélek hatása előtt, életünk kiegyensúlyozottabbá és nyugodtabbá válik. Nagyobb békességben, örömben és beteljesedésben lesz részünk, ha minden tőlünk telhetőt megteszünk azért, hogy Isten örökkévaló terve szerint az Ő

parancsolatait betartva éljünk.

Úgy tudjuk javítani a Mennyei Atyánkkal való kapcsolatunkat, hogy tanulunk Őról; hogy a bűneink megbánásával és Jézus Krisztus tevékeny követésével bensőséges viszonyt tartunk fenn Vele; mert „senki sem mehet az Atyához, hanemha [Krisztus által]”¹⁰. Istennel fennálló kapcsolatunk megerősítéséhez időt kell szakítanunk arra, hogy egyedül lehessünk Vele. A mindennapi személyes imákra és szentírás-tanulmányozásra való csendes összpontosítás, az igyekezet, hogy mindig legyen érvényes templomi ajánlásunk, ez mind bölcs időbefektetésnek és erőfeszítésnek számít abbéli törekvésünkhöz, hogy közelebb kerüljünk Mennyei Atyánkhoz. Figyeljünk a Zsoltárokból olvasható felszólításra: „Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!”¹¹

A második kulcsfontosságú kapcsolatunk a családdal. Mivel az itt „elszenvedett kudarcot semmi más nem tudja kárpótolni”¹², ezért a családdal elsőséget kell élveznie más dolgokkal szemben. Úgy tudunk mély és szeretetteljes családi kapcsolatokat kiépíteni, hogy együtt végzünk bizonyos egyszerű dolgokat, mint például mind ottvagyunk a családi vacsorán, családi estet tartunk, és közös szórakozási lehetőségeket keresünk. A családi kapcsolatokban a *szerepet* valóban úgy betűzzük, hogy *i-d-ő*, vagyis idő. Az egymásra fordított idő az otthon harmóniájának kulcsa. Egymással beszéljünk, ne pedig egymásról. Tanulunk egymástól, megbecsüljük a másikban rejlő különbségeket, csakúgy mint a közös vonásokat. Isteni kötelet alakítunk ki egymás között, miközben együtt fordulunk Istenhez a családi ima, az evangélium közös tanulmányozása és a vasárnapi hódolat által.

A harmadik kulcsfontosságú kapcsolat a felebarátainkhoz fűz bennünket. A baráti kapcsolatot egyesével építjük úgy, hogy odafigyelünk a másik szükségleteire, valamint időnket és tehetségeinket felajánlva szolgáljuk őket. Nagyon mély hatást gyakorolt rám az a nőtestvér, aki az életkora és a betegsége miatti hatalmas terhei ellenére elhatározta, hogy bár nem sokat tud tenni, de figyelni azt még tud. Így tehát minden héten figyelte azokat az embereket, akik elcsüggednek vagy gondterheltek tűntek, hogy aztán időt szakítson rájuk, és meghallgassa őket. Micsoda áldást jelentett az emberek életében!

A negyedik kulcsfontosságú kapcsolatot saját magunkkal kell kialakítanunk. Talán szokatlannak hangzik, hogy kapcsolatot kell kialakítanunk saját magunkkal, de tényleg szükségünk van rá. Néhányan nem jönnek ki jól önmagukkal. Folyton kritizálják és lebecsülik magukat, egészen addig, amíg megutálják magukat. Hadd javasoljam nekik, hogy csökkentsék az iramot, és szakítsanak egy kicsivel több időt arra, hogy jobban megismerjék magukat. Sétáljanak a természetben, nézzék meg, ahogy felkel a nap, gyönyörködjenek Isten teremtményeiben, gondolkodjanak el a visszaállított evangélium igazságain, és találják meg, hogy mit is jelentenek nekik ezek. Tanuljátok meg úgy látni önmagatokat, ahogy Mennyei Atyánk lát benneteket. Ti az Ő drága leányai és fiai vagytok, akik mindannyian isteni lehetőségekkel rendelkeztek.

Örvendezzünk a tiszta evangéliumban

Kedves Testvérek! Legyünk bölcsek! Forduljunk Jézus Krisztus visszaállított evangéliumának tiszta tanokat rejtő vizéhez. Örömmel merítsünk belőle, a maga egyszerűségében és egyértelműségében. A mennyek újra megnyíltak.

Írország, Dublin

Jézus Krisztus evangéliuma újra itt van a földön, és a benne rejlő egyszerű igazságok feltárják az öröm bővizű forrását.

Kedves Testvérek! Nagyon jó okunk van az örvendezésre. Ha az élet, annak irama és a különféle stresszhelyzetek miatt csak nehezen tudtok örvendezni, akkor talán most érkezett el az ideje annak, hogy újra azokra a dolgokra összpontosítsatok, amelyek a leginkább számítanak.

Az erő nem a felfokozott munkálkodásban rejlik, hanem abban, hogy az igazság és a világosság szilárd alapjára építkezünk. Abban található meg, hogy figyelmünket és erőfeszítéseinket Jézus Krisztus visszaállított evangéliumának alapjaira összpontosítjuk. Abból meríthetünk erőt, hogy azokra az isteni dolgokra figyelünk, melyek a leginkább számítanak.

Tegyük egy kicsit egyszerűbbé az életünket. Változtassunk, amennyire csak szükséges, hogy életünkben újra

összpontosítani tudjunk a keresztyén tanítványság egyszerű és alázatos ösvényének fenséges szépségére – arra az ösvényre, mely mindig az értelem, az öröm és a békesség felé vezet. Ezért imádkozom, miközben áldásomat adom rátok, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Mahatma Gandhi, in Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), 356.
2. Dallin H. Oaks: Jó, jobb, legjobb. *Liahóna*, 2007. nov. 107.
3. Leonardo da Vinci, in John Cook, comp., *The Book of Positive Quotations*, 2nd ed. (1993), 262.
4. Vince Lombardi, in Donald T. Phillips, *Run to Win: Vince Lombardi on Coaching and Leadership* (2001), 92.
5. Lukács 18:22.
6. Lásd 1 Királyok 19:12.
7. Móziás 4:27.
8. 2 Nefi 25:26.
9. 1 Korinthusbeliek 12:31; Ether 12:11.
10. János 14:6.
11. Zsoltárok 46:11.
12. J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924), 42; lásd még Conference Report, Apr. 1935, 116.

Előterjesztette: Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Az egyházi tisztségviselők támogatása

Támogatásra javasoljuk Thomas Spencer Monsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét, Henry Bennion Eyringot mint első tanácsost az Első Elnökségben és Dieter Friedrich Uchtdorfot mint második tanácsost az Első Elnökségben.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha vannak, akik ellenzik, jelezzék!

Támogatásra javasoljuk Boyd Kenneth Packert mint a Tizenkét Apostol Kvórumának elnökét és a következő testvéreket e kvórum tagjaiként: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,

D. Todd Christofferson, valamint Neil L. Andersen.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha valaki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Támogatásra javasoljuk a tanácsosokat az Első Elnökségben és a tizenkét apostolt mint prófétákat, látnokokat és kinyilatkoztatókat.

Mindazok, akik egyetértenek, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Javasoljuk Spencer J. Condie, Bruce C. Hafen, Kenneth Johnson, Glenn L. Pace és Lance B. Wickman elderek felmentését a Hetvenek Első Kvórumából és nyugalmazott általános felhatalmazottnak való kijelölését.

Javasoljuk továbbá Spencer V. Jones és Wolfgang H. Paul elderek felmentését a Hetvenek Második Kvórumából.

Akik szeretnék velünk együtt kifejezni köszönetüket e fivéreknél a kiváló szolgálatukért, kérem, jelezzék!

Javasoljuk Fernando Maluenda és José L. Torres felmentését a Területi Hetvenek tagjai közül.

Akik szeretnék velünk együtt kifejezni köszönetüket a kiváló szolgálatukért, kérem, jelezzék!

Javasoljuk, hogy támogassuk Wenceslao H. Svec testvért területi hetvenesként.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Aki ellenzi, jelezze!

Támogatásra javasoljuk a többi általános felhatalmazottat, területi hetvenest és a segédszervezetek általános elnökségeit a jelenlegi felállás szerint.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha valaki ellenzi, jelezze!

Monson elnök, amennyire csak megfigyelhettem, a Konferencia-központban egyhangú volt a szavazás.

Köszönjük, testvérek, a támogató szavazataitokat, a hiteteket, odaadástokat és imáitokat. ■

Írta: **Robert D. Hales** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Önrendelkezés: létfontosságú az élet tervében

Amikor úgy döntünk, hogy Krisztushoz jövünk, magunkra vesszük az Ő nevét és követjük a szolgálait, akkor előbbre jutunk az örök élethez vezető ösvényen.

Nemrég levelet kaptam valakitől, aki már jó ötven éve a barátom, de nem tagja az egyházunknak. Küldtem neki némi evangéliumi olvasnivalót, amire így reagált: „Elsőre nehéz volt értelmezni a jellegzetes mormon kifejezéseket, például az *önrendelkezést*. Talán hasznos lenne hozzá egy rövid szójegyzék.”

Meglepődtem rajta, hogy nem értette, mit értünk az *önrendelkezés* szó alatt. Egy online szótárhoz fordultam. Az *önrendelkezés* szó 10 meghatározása és szóhasználata közül egyik sem fejezte ki cselekvésre irányuló döntéshozatalt. Mi azt tanítjuk, hogy az önrendelkezés Istentől kapott képesség és kiváltság arra, hogy önmagunk cselekedjünk, ne pedig velünk cselekedjenek.¹ Az önrendelkezés felelősségteljes cselekvést jelent, mikor felelősséget vállalunk a tetteinkért. Önrendelkezésünk létfontosságú a szabadulás tervében. Gyakorlásával „szabadon választhatjuk a szabadságot és az örök életet, minden

ember nagy Közbenjárója által, vagy választhatjuk a fogságot és a halált, az ördög fogsága és hatalma szerint”².

Az ismert himnusz szavai hamar megtanítják ezt a tantételt:

*Értsd meg, szabad a választás,
Hogy mié válsz, csak rajtad áll.
Ez Isten örök törvénye –
Ő nem kényszerít a mennybe.³*

Barátom és a többi jóra való férfiak és nők kérdésére válaszolva hadd meséljek bővebben arról, hogy mit tudunk az önrendelkezés fenti jelentéséről.

Mielőtt a földre jöttünk volna, Mennyei Atyánk elénk tárta a szabadulás tervét, mely terv értelmében a földre jövünk és testet kapunk, választunk, hogy jót vagy gonoszt cselekszünk-e, és fejlődünk, hogy olyanná váljunk, mint Ő, majd pedig örökké Vele éljünk.

Önrendelkezésünk – annak képessége, hogy választhatunk és magunk

cselekedhetünk – elengedhetetlen része volt ennek a tervnek. Önrendelkezés nélkül nem tudnánk jó döntéseket hozni és fejlődni. Igaz, önrendelkezéssel is hozhatunk rossz döntéseket, követhetünk el bűnt, és elveszíthetjük annak lehetőségét, hogy újra Mennyei Atyánkkal lehessünk. Éppen ezért adatott egy Szabadító, aki szenved a bűneinkért, és megvált minket, ha mi bűnbánatot tartunk. Végtelen engesztelésével megvalósította „az irgalom tervét, hogy eleget tegyen az igazságosság követelményeinek”⁴.

Miután Mennyei Atyánk elénk tárta tervét, Lucifer előlépett, mondván: „...küldj engem..., és az egész emberiséget megváltom, hogy egyetlen lélek sem vessz el..., add hát nekem a neked járó tiszteletet.”⁵ Atyánk elvetette ezt a tervet, mert az megtagadta volna tőlünk az önrendelkezésünket. Valójában ez a lázadás terve volt.

Akkor Jézus Krisztus, Mennyei Atyánk kezdetől fogva Szeretett és Választott Fia önrendelkezését gyakorolva így szólt: „...Atyám, a te akaratod legyen meg, és a dicsőség legyen tiéd mindörökké.”⁶ Ő lett a Szabadítónk – a világ Szabadítója.

Lucifer lázadása miatt hatalmas lelki viszály vette kezdetét. Mennyei Atyánk minden gyermekének lehetősége nyílt a Mennyei Atyánktól kapott önrendelkezés gyakorlására. Mi úgy döntöttünk, hogy hiszünk a Szabadítóban, Jézus Krisztusban – Őhöz jövünk, követjük és elfogadjuk Mennyei Atyánk javunkra szolgáló tervét. Mennyei Atyánk gyermekeinek egyharmadában azonban nem volt meg a Szabadító követéséhez szükséges hit, és úgy döntöttek, hogy inkább Lucifert, vagyis Sátánt követik.⁷

Isten ekkor azt mondta: „Tehát, mivel az a Sátán fellázadt ellenem, és az ember önrendelkezésének elpusztítására törekedett, amelyet én, az Úristen

adtam neki..., letaszítottam”⁸. Akik Sátánt követték, elveszítették annak lehetőségét, hogy halandó testet kapjanak, a földön éljenek és fejlődjenek. Oly módon használták az önrendelkezésüket, hogy végül elveszítették.

Ma Sátánnak és követőinek csak arra van hatalmuk, hogy kísérsenek, és próbára tegyenek minket. Egyetlen örömük abból ered, ha minket is olyan boldogtalanná tesznek, amilyenek ők maguk⁹; csak akkor boldogok, ha mi nem engedelmessé válunk a parancsolatoknak.

De gondolatok csak bele: halandóság előtti állapotunkban úgy döntöttünk, hogy a Szabadítót, Jézus Krisztust követjük. És mivel ezt tettük, a földre jöhettünk. Tanúbizonyítást teszünk arról, hogy ha most, míg itt vagyunk a földön, ugyanúgy meghozzuk a Szabadító követésére irányuló döntést, akkor az örökkévalóságban még nagyobb áldást fogunk kapni. Egy azonban biztos: továbbra is a Szabadító követését kell választanunk. Az örökkévalóság forog kockán, és az önrendelkezésünk bölcs használata, valamint a cselekedeteink létfontosságúak ahhoz, hogy örök életet nyerjünk.

Szabadítónk élete során megmutatta nekünk, hogyan használjuk az

önrendelkezésünket. Kisfiú korában Jeruzsálemben járva tudatosan úgy döntött, hogy Atyja dolgaival foglalkozdik.¹⁰ Szolgálatában engedelmesen Atyja akaratának megtétele mellett döntött.¹¹ A Gecsemáné kertjében azt választotta, hogy minden dolgot elszened, mondván: „...ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen! És angyal jelenék meg néki mennyből, erősítvén őt.”¹² A kereszten úgy döntött, hogy szeretni fogja ellenségeit, és így imádkozott: „Atyám! Bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekszenek.”¹³ Aztán, hogy valóban megmutathassa, hogy Önmaga választ, magára hagyott. „[Atyám,] miért hagytál el engemet?”¹⁴ – kérdezte.

Végül önrendelkezését a mindvégig kitartás megtételéhez gyakorolta, míg nem kijelentette: „Elvégeztetett!”¹⁵

Bár „megkísértetett mindenkiben, hozzánk hasonlóan”¹⁶, minden döntésével és minden tetteivel gyakorolta önrendelkezését, hogy a Szabadítónk lehessen, és szétörje számunkra a bűn és a halál béklyóit. Tökéletes életével megtanította nekünk, hogy amikor Mennyei Atyánk akaratának megtételét választjuk, megőrizzük az önrendelkezésünket, mely által kitágulnak a lehetőségeink és fejlődhetünk.

Ennek az igazságnak a bizonyítéka mindenhol megtalálható a szentírásokban. Jób mindenét elveszítette, mégis úgy döntött, hogy hű marad, és elnyerte Isten örökkévaló áldásait. Mária és József úgy döntöttek, hogy az angyal figyelmeztetésére hallgatva Egyiptomba menekülnek, és megóvták a Szabadító életét. Joseph Smith úgy döntött, hogy követi Moróni utasításait, és a visszaállítás kibontakozott, ahogy azt megjövendölték. Amikor úgy döntünk, hogy Krisztushoz jövünk, magunkra vesszük az Ő nevét és követjük a szolgálóit, akkor előbbre jutunk az örök élethez vezető ösvényen.

Halandó utunk során érdemes ésszel tartani, hogy ennek ellenkezője is igaz: amikor nem tartjuk be a parancsolatokat és nem hallgatunk a Szentlélek készítéseire, akkor beszűkülnek a lehetőségeink, és kevésbé leszünk képesek a cselekvésre és az előre haladásra. Amikor Káin kioltotta fivére életét, mert Sátánt jobban szerette Istennél, megtorpant a lelki fejlődése.

Fiatalon megtanultam egy fontos leckét arról, hogyan szabnak határt szabadságunknak a tetteink. Egy napon édesapám megbízott a fapadló lakkozásával. Úgy döntöttem, hogy

az ajtónál kezdem és *befelé* haladok a szobában. Már majdnem készen voltam, amikor észrevettem, hogy nem hagytam magamnak kivezető utat. A másik oldalon nem volt sem ablak, sem ajtó. Szó szerint befestetem magam a sarokba. Nem volt hova mennem. Beszorultam.

Amikor engedetlenek vagyunk, lelki értelemben befestjük magunkat a sarokba, és saját döntéseink fogságába esünk. Bár lelki értelemben beszorulunk, de mindig van kivezető út. A bűnbánathoz hasonlóan a visszafordulás és az újonnan lakkozott padlón való átgyaloglás is több munkával jár – sok-sok átsziszó-lással! Az Úrhoz való visszatérés nem könnyű, de megéri.

Ha megértjük a bűnbánat kihívását, akkor értékeljük a Szentlélek áldásait, hogy irányítja önrendelkezésünket, valamint Mennyei Atyánkat, aki parancsolatokat ad nekünk, majd megerősít és támogat minket azok betartásában. Belátjuk, a parancsolatok iránti engedelmesség végső soron hogyan védelmezi az önrendelkezésünket.

Ha például betartjuk a Bölcsesség szavát, megmenekülünk a megromlott egészség és a függőség fogságától, melyek szó szerint megfosztanának bennünket attól a képességünktől, hogy mi cselekedjünk.

Ha engedelmeskedünk a tanácsnak, mely szerint már most kerüljük az adósságot vagy másszunk ki belőle, akkor önrendelkezésünket használva a rendelkezésre álló keretünket szabadon használhatjuk mások segítségére és megáldására.

Ha követjük a próféták tanácsát, mely szerint tartunk családi estet, családi imát és családi szentírás-tanulmányozást, otthonaink gyermekeink lelki fejlődésének melegágyává válnak. Tanítjuk nekik az evangéliumot, bizonyosságot teszünk, kifejezzük irántuk érzett

szeretetünket, és meghallgatjuk őket, amikor az érzéseikről és a tapasztalataikról mesélnek. Igazlelkű döntésekkel és cselekedetekkel kiszabadítjuk őket a sötétségből azáltal, hogy még inkább képessé tesszük őket, hogy a világosságban járjanak.

A világ sok téveszmét tanít az önrendelkezésről. Sokan azt gondolják: együnk, igyunk és vigadjunk, „ha úgy leszen, hogy bűnösök vagyunk, Isten megver majd néhány vesszőcsapással, és a végén megszabadulunk”¹⁷. Mások a világiasságra esküsznek, és megtagadják Istent. Meggyőzik magukat arról, hogy nincs „minden dologban ellentét”¹⁸, tehát „bármit tesz az ember, az nem bűn”¹⁹. Ez megsemmisíti „Isten bölcsességét és örökkévaló céljait”²⁰.

A világ világius tanításaival ellentétben a szentírások arra tanítanak minket, hogy igenis van önrendelkezésünk, és ennek igazlelkű gyakorlása mindig hatással van a lehetőségeinkre, és arra, hogy mennyire vagyunk képesek azok megragadására és az örök fejlődésre.

Ezt példázza az, amikor Sámuel prófétán keresztül az Úr egyértelmű parancsolatot adott Saul királynak:

„Engem küldött az Úr, hogy királylyá kenjelek fel téged...; most azért figyelj az Úr beszédének szavára. [...]

Menj és verd meg Amáleket, és pusztítsátok el mindenét”²¹.

Saul azonban nem követte az Úr parancsát. Viselkedését én „szelektív engedelmességnek” nevezem. Saját bölcsességére támaszkodva megkímélte Agág király életét, és elhozta a juhok, az ökrök és más állatok legjavát.

Az Úr kinyilatkoztatta ezt Sámuel prófétának, és elküldte, hogy vonja meg Saultól a királyi rangot. Amikor a próféta megérkezett, Saul így szólt: „Én végrehajtam az Úrnak parancsolatját.”²²

A próféta azonban tudta, hogy nem így van, és megkérdezte: „Micsoda az a juhbégetés, mely füleimbe hat és az ökörbógés, melyet hallok?”²³

Saul másokat hibáztatva mentette magát, mondván, hogy az emberek azért tartották meg az állatokat, hogy áldozatokat mutassanak be az Úrnak. A próféta válasza világos volt: „Vajjon kedvesebb-e az Úr előtt az égő- és véres áldozat, mint az Úr szava iránt való engedelmesség? Ímé, jobb az [Úr parancsolatai iránti] engedelmesség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél!”²⁴

Végül Saul vallomást tett, mondván: „Vétkeztem, mert megszegtem az Úrnak szavát és a te beszédedet; de mivel félttem a néptől, azért hallgattam szavokra.”²⁵ Mivel Saul nem mindenben, hanem csak szelektíven engedelmeskedett, elvesztette annak lehetőségét és a fölötti önrendelkezését, hogy király legyen.

Testvéreim, vajon mi mindenben hallgatunk az Úr és prófétái szavára? Avagy Saulhoz hasonlóan szelektív engedelmességet gyakorlunk, és félünk az emberek véleményétől?

Elismerem, hogy mindannyian követünk el hibákat. A szentírások arra tanítanak: „...mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül”²⁶. Akik a múlt hamislelkű döntéseinek fogságában találják magukat, sötét sarokba szorítva, az önrendelkezésük igazlelkű gyakorlásával járó áldások teljessége nélkül, azoknak azt mondom: szeretünk titeket. Gyertek vissza! Gyertek ki a sötét sarokból a világosságra! Még ha újonnan lakkozott padlón kell is átmennetek, megéri. Bízhatok benne, hogy „Krisztus Engesztelése által az egész emberiség [titeket és engem is beleértve] megszabadulhat, ha engedelmeskednek az Evangélium törvényeinek és szertartásainak”²⁷.

Amikor elközelgett az engesztelés órája, a Szabadító elmondta nagyszerű közbenjáró imáját. Mindannyiunkról szólt, amikor azt mondta: „Atyám, a kiket nékem adtál, akarom, hogy a hol én vagyok, azok is én velem legyenek; hogy megláthassák az én dicsőségemet, a melyet nékem adtál”²⁸. „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust.”²⁹

Különleges tanúbizonyságot teszem arról, hogy Ők élnek. Ha igazlelkűen gyakoroljuk az önrendelkezésünket, megismerjük Őket, hasonlóbakká válunk Őhozzájuk, és felkészülünk arra a napra, amikor „minden térd meghajlik, és minden száj megvallja”³⁰, hogy Jézus a Szabadítónk. Kövessük továbbra is Őt és a mi Örökkévaló Atyánkat, ahogy azt kezdetben tettük, ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd 2 Nefi 2:26.
2. 2 Nefi 2:27.
3. „Know This, That Every Soul Is Free,” *Hymns*, no. 240.
4. Alma 13:15.
5. Mózes 4:1.
6. Mózes 4:2.
7. Lásd Tan és a szövetségek 29:36.
8. Mózes 4:3.
9. Lásd 2 Nefi 2:27; lásd még 2 Nefi 9:9.
10. Lásd Lukács 2:49.
11. Lásd 3 Nefi 27:13.
12. Lukács 22:42–43.
13. Lukács 23:34.
14. Máté 27:46; Márk 15:34.
15. János 19:30.
16. Zsidók 4:15.
17. 2 Nefi 28:8.
18. 2 Nefi 2:11.
19. Alma 30:17.
20. 2 Nefi 2:12.
21. 1 Sámuel 15:1, 3.
22. 1 Sámuel 15:13.
23. 1 Sámuel 15:14.
24. 1 Sámuel 15:22.
25. 1 Sámuel 15:22.
26. Rómabeliek 3:23.
27. Hittételek 1:3.
28. János 17:24.
29. János 17:3.
30. Móziás 27:31.

Írta: **Quentin L. Cook** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Legyen világosság!

Egyre becstelenebb világunkban a vallási hitelveken alapuló értékeknek feltétlenül meg kell jelenniük a nyilvánosságuk szülő beszédekben.

Múlt hónapban ünnepeltem a születésnapomat. Feleségem, Mary, a remény és a hit dalait tartalmazó CD-t adott nekem ajándékba, egy Vera Lynn nevű híres brit énekesnő dalait, aki a második világháború sötét napjaiban igyekezett lelket önteni a hallgatóiba.

Egy történet is megbűjlik amögött, hogy miért kaptam a feleségemtől ezt az ajándékot. 1940 szeptemberében London bombázása pont a születésem előtti napon kezdődött.¹ Édesanyám a kórházi szobában hallgatta a légitámadásról szóló beszámolót, és ekkor határozta el, hogy a rádiós hírolvasó keresztnéve után a Quentin nevet adja nekem.

Az énekesnő, Vera Lynn, most 93 éves. Tavaly újra kiadták a háborús időkből származó néhány dalát, melyek azonnal felkerültek a brit zenei toplistákra. Akik kicsit idősebbek közöttetek, emlékeznek még néhány dalára, például a „The Whit Cliffs of Dover” (Dover fehér sziklái) című dalra.

A „When the Lights Go on Again All over the World” (Ha újra kigyúlnak a világban a fények) című dal mélyen megérintett. Két dolgot juttatott eszembe. Először is egy brit államférfi profétai kijelentését, aki így szólt:

„Európa-szerte kihunynak a fények, és a mi időnkben már nem fogjuk meglátni, hogy újra felgyulladnak.”² Egyúttal pedig felidézte bennem a Londonhoz hasonló brit városokat ért légi bombázásokat is. Elsötétítést rendeltek el, hogy a támadó bombázók nehezebben találjanak rá a célra. Lekapcsolták a lámpákat, és behúzták a függönyöket.

Az ének annak a derűlátó reménynek adott hangot, hogy a szabadság és a világosság újra visszatér. Mi, akik tudjuk, milyen szerepet játszik a Szabadító, valamint Krisztus világossága³ a jó és a gonosz közötti folyamatos viaszályban, a háború és az erkölcsi küzdelem közötti párhuzam napjainkban is nyilvánvaló. Minden ember Krisztus világosságánál tehet különbséget jó és gonosz között.⁴

A szabadság és a világosság megszerzése, illetve megtartása soha nem volt könnyű. A gonosz seregei a mennyei háború óta minden lehetséges eszközt bevetnek az önrendelkezés elpusztítására és a világosság kioltására. Soha nem volt erősebb az erkölcsi alapelvek és a vallásszabadság elleni roham.

Utolsó napi szentekként minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk a világosság megőrzéséért és azért, hogy

az otthonainkban. Elengedhetetlen a hetente megtartott családi est, a mindennapos családi ima és szentírás-tanulmányozás. Csak olyan dolgot vigyünk be az otthonainkba, mely „erényes, szép, jónak mondott vagy dicséretre méltó”⁶. Ha az otthonainkat a gonosz ellen védelműl szolgáló szent helyekké tesszük, akkor oltalmazva leszünk a szentírások által megjövendölt baljós következményektől.

A közösség védelme

Saját családjunk megvédésén túl közösségünk védelmében is a világosság forrásává kell válnunk. A Szabadító azt mondta: „Úgy fényljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyákat.”⁷

Napjainkat úgy jellemzik, mint „a bőség időszaka és a kétkedés kora”⁸. Az emberek nem csak megkérdőjelezik, de be is feketítik az Isten hatalmába és felhatalmazásába vetett alapvető hitet. Ilyen körülmények között hogyan helyezhetnénk előtérbe az értékeket úgy, hogy az megérintse a hitetleneket és fásultakat, és kivezesse őket az erőszak és gonoszság örvényéből?

Ez óriási jelentőségű kérdés. Gondolatok csak Mormon próféta gyötrelmére, amikor így kiáltott fel: „Hogyan utasíthatátok el azt a Jézust, aki tárt karokkal állt, hogy befogadjon benneteket!”⁹ Mormon aggodalma beigazolódt, hiszen csak fia, Moróni maradt meg, hogy leírhasa „népe... pusztulásának szomorú regéjét”¹⁰.

A világ különböző tájain élve, és az ottaniakkal elbeszélgetve én derülátó vagyok. Hiszem, hogy a világosság és az igazság megmarad a mi időnkben. Minden nemzetben sokan vannak olyanok, akik hódolnak Istennek, és felelősséget vállalnak Őelőtte a tetteikért. Vannak, akik a világot szemlélve

megvédjük a családjainkat és a közösségeinket az erkölcs és a vallásszabadság elleni támadástól.

A család védelme

A családot állandóan veszélyeztetik a minden irányból leselkedő gonosz erők. Bár elsődleges törekvésünk a világosság és igazság keresése, azért bölcsen tesszük, ha kizárjuk otthonunkból a lelki fejlődést és gyarapodást elpusztító halálos bombákat. A pornográfia fegyvere különösen alkalmas az erkölcsi tömegpusztításra. Az erkölcsi értékek szétmarásával

hatását már a frontvonalban kifejti. Egyes TV programok és internetes oldalak ugyanilyen halálosak. Ezek a gonosz erők számúzik a világból a világosságot és a reményt. A hanyatlás mértéke egyre fokozódik.⁵ Ha nem zárjuk ki a gonoszt az otthonainkból és az életünkben, akkor ne lepődjünk meg, ha a pusztító erkölcsi robbanások megsemmisítik az igazlelkű élet jutalmaként kapott békét. Az a feladatunk, hogy a világban legyünk, de ne legyünk a világból valók.

Mindemellett pedig sokkal inkább a vallásunk szerint kell élnünk

a hit világméretű újjászületéséről beszélnek.¹¹ Egyházi vezetőkként más vallások vezetőivel is találkozunk és azt látjuk, hogy van egy, a hitelvi különbségeken átívelő, közös erkölcsi alap, amely összefogja a jobb társadalomra irányuló törekvéseinket.

Emellett azt látjuk, hogy az emberek többsége még tiszteli az alapvető erkölcsi értékeket. Ne értsetek félre: vannak olyan emberek is, akik eltökélték, hogy elpusztítják a hitet, és gátat vetnek a társadalmat érő vallási hatásoknak. Más gonosz emberek pedig kábítószerrel, pornográfiával, szexuális kizsákmányolással, emberkereskedelemmel, rablással és tisztességtelen üzleti eljárásokkal használják ki, manipulálják és rombolják a társadalmat. Bár szám szerint viszonylag kevesen vannak, de attól még ezeknek az emberek a hatalma és befolyása nagyon nagy.

Mindig is harc dúlt a hívő emberek és azok között, akik ki akarják irtani Istent és a vallást a közéletből.¹² Napjainkban sok vezető szóvivő elutasítja a zsidó-keresztény értékrenden alapuló erkölcsi világnézetet. Szerintük nincs elfogulatlan erkölcsi rend.¹³ Szerintük az erkölcsi céloknak nem szabad elsőbbséget élvezniük.¹⁴

Mindazonáltal az emberek többsége arra törekszik, hogy jó legyen és becsületes. Krisztus világossága, ami más, mint a Szentlélek, sűg a lelkiismeretüknek. A szentírásokból tudjuk, hogy Krisztus világossága az a Lélek, amely „világosságot ad minden embernek, aki a világra jön”¹⁵. Ez a világosság „az egész világ javára”¹⁶ adatott. Boyd K. Packer elnök azt tanította, hogy „az inspiráció forrása [ez], ami mindannyiunkban megvan, mint ahogy az emberiség családjának többi tagjában is”¹⁷. Ezért van az, hogy sokan még akkor is elfogadják erkölcsi értékeket, ha azok olyan vallási

meggyőződéseken alapulnak, amelyek mellé ők személyesen nem állnak oda. A Mormon könyvében Móziásnál azt olvassuk: „nem mindennapos az, hogy a nép hangja olyasmit kívánjon, ami ellenkezne azzal, ami helyes; de mindennapos az, hogy a nép kisebbik része kívánjon olyat, ami nem helyes”. Ezt követően Móziás arra figyelmeztet, hogy „ha eljön az az idő, amikor a nép hangja gonoszságot választ, akkor ideje lesz, hogy Isten ítéletei lesújtanak”¹⁸.

Egyre becstelenebb világunkban a vallási hitelveken alapuló értékek feltétlenül meg kell jelenniük a nyilvánosságnak szóló beszédekben. A vallásos lelkiismeret diktálta erkölcsi magatartásnak ugyanúgy helyet kell adni a köztereken. A legtöbb ország alkotmánya értelmében a vallásos lelkiismeret talán nem élvezhet elsőbbséget, de azért nem kellene figyelmen kívül hagyni.¹⁹

A vallásos hit a világosság, a tudás és a bölcsesség tárháza, és rendkívüli módon javára válik a társadalomnak, ha követői, mivel felelősséget vállalnak Isten előtt, erkölcsileg példamutató életet élnek.²⁰

Két vallási alapelv szemlélteti ezt.

Az Isten előtti felelősségvállalás által motivált becsületes viselkedés

A tizenharmadik hittétel így kezdődik: „Hiszünk abban, hogy tisztességesnek... kell lennünk.” A tisztesség és becsületesség egy vallásos hitbe ágyazott alapelv, Isten egyik alaptörvénye.

Sok évvel ezelőtt, amikor jogászként dolgoztam Kaliforniában, az egyik, nem a mi hitünkhöz tartozó barátom és ügyfelem felkeresett, és nagy lelkesedéssel megmutatott nekem egy levelet, melyet a közeli UNSZ egyházközség püspökétől kapott. A püspök azt írta, hogy gyülekezetének egyik tagja, ügyfelem korábbi alkalmazottja,

hazavitt néhány dolgot ügyfelem cégétől, azzal igazolva magát, hogy azok ott úgyis feleslegesek. Ám miután odaadó utolsó napi szentté vált és megpróbálta követni Jézus Krisztust, ez a dolgozó felismerte, hogy tette becstelen volt. A levélbe tett pénzösszeg, melyet a férfi küldött, nemcsak az anyagköltséget fedezte, hanem a kamatot is. Ügyfelemet lenyűgözte, hogy az egyház fizetés nélkül munkálkodó vezetése mennyire támogatja ezt az embert, hogy megbékélhessen Istennel.

Gondoljatok bele, milyen világosságot és igazságot ad a zsidó-keresztény világnak a becsületesség mint közös érték. Gondoljatok bele, milyen hatással lenne a társadalomra, ha a fiatalok nem csálnának az iskolában, a felnőttek becsületesek lennének a munkahelyen és hűek a házassági fogadalmaikhoz. Számunkra a becsületesség alapelve a Szabadító életében és tanításaiban gyökerezik. A becsületességet sok más vallás és a régi idők irodalma is értékes tulajdonságnak tartja. A költő, Robert Burns, azt mondta: „A becsületes ember Isten legnemesebb teremtménye.”²¹ A hívő emberek majdnem minden esetben felelősnek érzik magukat Isten előtt azért, hogy becsületesek legyenek. Ezért bánta meg korábbi becstelenségét az a kaliforniai férfi is.

Tavalyi tanévnyitó beszédében Clayton Christensen, aki a Harvard professzora és egyben egyházi vezető, elmesélte egyik külföldi kollégája beszámolóját, aki a demokráciákat tanulmányozta. Barátja meglepődött, hogy milyen döntő fontossággal bír a vallás a demokráciában. Rámutatott, hogy azokban a társadalmakban, ahol a polgárokat kiskoruktól fogva arra tanítják, hogy Istennek tartoznak felelősséggel a becsületességükért és a feddhetetlenségükért, ott a polgárok

betartják azokat a demokratikus eszményeket fenntartó szabályokat és viselkedésformákat, amelyeket nem lehet kikényszeríteni. Azokban a társadalmakban, ahol ez nem így van, nem lehet elég rendőrt kivezényelni, hogy kikényszeríthető legyen a becsületes viselkedés.²²

A becsületességre vonatkozó erkölcsi értékek nyilvánvalóan jelentős szerepet játszhatnak a világosság és az igazság megalapozásában, valamint a társadalom jobbá tételében, így azoknak is értékelnünk kellene ezeket, akiknek nincs hitük.

Testvérként bánni Isten minden gyermekével

A másik példája annak, amikor a vallási hitelvek a társadalom javára válnak és világosságot adnak a világnak, az a vallás szerepe abban, hogy Isten minden gyermekét testvérként kezeljük.

Az elmúlt két évszázadban sok, hiten alapuló intézmény járt elől abban, hogy kezét kinyújtva megmentse azokat, akik valamilyen kegyetlen körülmény áldozatai lettek, mert tagjai hittek abban, hogy minden ember Isten képmására és hasonlatosságára teremtett.²³ Remek példája ennek William Wilberforce, a kiváló brit államférfi, aki nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy Nagy-Britanniában törvényellenesnek ítélték a rabszolgakereskedelmet.²⁴ Az „Amazing Grace”, a szívet melengető himnusz és az ugyanezen címet viselő film nagyszerűen megragadja a korai 1800-as évek hangulatát, és hű beszámolót ad erről a hősiességéről. Wilberforce fáradhatatlan erőfeszítései jelentették az első lépéseket e borzalmas, elnyomó, durva és haszonleső gyakorlat eltörlésében. Ezen erőfeszítés részeként más vezetőikkel együtt nekilátott a

közkerölcs megújításának. Hitt abban, hogy az oktatásnak és a kormányzásnak erkölcsi alapokon kell állnia.²⁵ „Az ekrölcsi és lelki felemelkedésért élt, ez lebegett a szeme előtt, amikor megvédte a házasság intézményét, megtámadta a rabszolga-kereskedelmi intézményét, vagy épp erőteljesen védelmezte a szombat napját.”²⁶ Hatalmas energiával segített mozgósítani az ország erkölcsi és társadalmi vezetőit az egész nemzetre kiterjedő gonosz elleni küzdelemben.²⁷

Az egyház történetének korai szakaszában tagjaink túlnyomó többsége a rabszolgaság ellen volt.²⁸ Más vallási hitelvek mellett ez volt az egyik fő oka annak, hogy ellenségesen bántak velük, és bántalmazta őket a csócselék, ami végül a Boggs kormányzó által Missouriiban kiadott kiirtási parancsban tetőzött.²⁹ 1833-ban Joseph Smith kinyilatkoztatást kapott, amely kijelentette: „Nem helyes... az, hogy bárki rabságában legyen a másíknak.”³⁰ Tanunk fő része, hogy elköteleztünk vagyunk a vallásszabadság mellett, és kiállunk azért, hogy minden emberrel Isten fiaként és leányaként kell bánni.

Ez csak két példa arra, ahogyan a hitbe ágyazott értékek olyan elveket támasztanak alá, amelyek nagymértékben megáldják a társadalmat. Több is van ezekből. Nekünk is részt kell vennünk, és nemes jellemű, feddhetetlen embereket kell támogatnunk, hogy segítsünk a közösség egészét megáldó erkölcsi értékek visszaállításában.

Hadd fogalmazzak világosan: a köztéren minden hangnak ott a helye. Sem a vallási, sem a világi hangokat nem szabad elfojtani. Ne számítsunk arra, hogy csak azért, mert nézeteink egy része vallási alapelvekből fakad, azokat majd automatikusan elfogadják, vagy előnyt élveznek. De

az is nyilvánvaló, hogy ezekre a nézeteinkre és értékeinkre érdemeik szerint kell tekinteni.

Tanunk erkölcsi alapja hívogató fény lehet a világ számára, és egyesítő erőként szolgálhat mind az erkölcsösség, mind a Jézus Krisztusba vetett hit terén. Meg kell védenünk a családjainkat, és a jó szándékú emberekkel együtt élen kell járnunk mindazon dolgokban, amiket megtehetünk azért, hogy közösségeinkben megőrizzük a világosságot, a reményt és az erkölcsöt.

Ha ezen alapelvek szerint élünk, és ezeket hirdetjük, akkor követjük Jézus Krisztust, aki a világ igazi világossága. Igazlelkű erő lehetünk, mely előkészíti Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus második eljövételét. Várakozással tekintünk arra a csodálatos napra, amikor „dalra fakadnak a szabad szívek, és újra kigyúlnak a világban a fények”³¹. Jézus Krisztus szent nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Richard Hough and Denis Richards, *The Battle of Britain: The Greatest Air Battle of World War II* (1989), 264.
2. Az idézet Sir Edward Greynek tulajdonítható. Lásd „When the Lights Go on Again (All over the World),” wikipedia.org.
3. Lásd Tan és a szövetségek 88:11–13. Krisztus Világossága az „a világosság, mely minden dologban ott van, amely minden dolognak életet ad, amely az a törvény, ami mindent kormányoz” (13. vers). Krisztus világosságának mélyebb megértéséhez, valamint Krisztus világosságának a Szentlélektől való megkülönböztetéséhez lásd Boyd K. Packer, „Krisztus világossága” című beszédét. *Liahóna*, 2005. ápr., 8–14.
4. Lásd Moróni 7:19.
5. Lásd Jacques Barzun, *From Dawn to Decadence: 500 Years of Western Cultural Life* (2000), 798.
6. Hittételek 1:13.
7. Máté 5:16.
8. Roger B. Porter, „Seek Ye First the Kingdom of God” (a Cambridge University Egyházközségben adott beszéd, Cambridge Massachusetts Cövek, 2009. szept. 13.)
9. Mormon 6:17.

10. Mormon 8:3.
11. Lásd John Micklethwait és Adrian Wooldridge, *God Is Back: How the Global Revival of Faith Is Changing the World* (2009).
12. Lásd Diana Butler Bass, „Peace, Love and Understanding” (a John Micklethwait és Adrian Wooldridge által írt *God Is Back*, című mű irodalmi kritikája), *Washington Post National Weekly Edition*, Jul. 27–Aug. 2, 2009, 39.
13. Lásd David D. Kirkpatrick, „The Right Hand of the Fathers,” *New York Times Magazine*, Dec. 20, 2009, 27
14. Lásd Kirkpatrick, „The Right Hand of the Fathers,” 27. Robert P. George azt tanítja, hogy vagy erkölcsi tartással és szabad választással rendelkezünk, vagy pedig erkölcsnélküliséggel és determinizmussal.
15. Tan és a szövetségek 84:46.
16. Tan és a szövetségek 84:48.
17. Boyd K. Packer, *Liahóna*, 2005. ápr., 8.
18. Móziás 29:26–27.
19. Lásd Margaret Somerville, „Should Religion Influence Policy?” www.themarknews.com/articles/1535-should-religion-influence-policy.
20. Lásd Zhao Xiao, „Market Economies with Churches and Market Economies without Churches,” 2002, www.danwei.org/business/churches-and-the-market-econom.php. E kínai kormányzati közgazdász azzal érvel, hogy erkölcsi támasz szükséges ahhoz, hogy meggátoljuk az embereket a hazudozástól és egymás bántalmazásától.
21. „The Cotter’s Saturday Night,” in *Poems by Robert Burns* (1811), 191.
22. Lásd Clayton M. Christensen, „The Importance of Asking the Right Questions” (tanérvnyitó beszéd, Southern New Hampshire University, Manchester, N.H., May 16, 2009).
23. Lásd 1 Mózes 1:26.
24. Lásd William Hague, *William Wilberforce: The Life of the Great Anti-Slave Trade Campaigner* (2007), 352–56.
25. Lásd Hague, *William Wilberforce*, 104–5.
26. Hague, *William Wilberforce*, 513.
27. Lásd Hague, *William Wilberforce*, 107–8.
28. Lásd James B. Allen és Glen M. Leonard, *The Story of the Latter-day Saints*, 2nd ed. (1992), 93, 120, 202.
29. Lásd Leonard J. Arrington and Davis Bitton, *The Mormon Experience: A History of the Latter-day Saints*, 2nd ed. (1992), 48–51; lásd még Clyde A. Milner and others, *The Oxford History of the American West* (1994), 362: „Proslavery settlers and politicians persecuted them mercilessly.”
30. Tan és a szövetségek 101:79.
31. A „When the Lights Go On Again (All Over the World)” ének utolsó sora.

Írta: Richard C. Edgley püspök
első tanácsos az Első Elnökségben

Hit: a döntés a tiétek!

Válasszuk a hitet a kétség helyett, válasszuk a hitet a félelem helyett, válasszuk a hitet az ismeretlen és homályos helyett, válasszuk a hitet a pesszimizmus helyett!

Minden idők egyik legnagyobb adományozási korszakában élünk. Egy olyan időben, melyre a korábbi próféták hatalmas várakozással tekintettek, melyről prófétáltak, és melyre úgy hiszem, epedve vágytak. Azonban az összes ránk ruházott mennyei áldás ellenére, Sátán valóságosabb és aktívabb mint valaha, és folyamatosan háborús hírekkel bombáznak bennünket. Moróni angyal figyelmeztette az ifjú Joseph Smith prófétát, hogy nevének jó és rossz híre is lesz világszerte (lásd Joseph Smith története 1:33). Egy prófécia beteljesülése még soha nem volt ennél nyilvánvalóbb. A próféta az életét adta a tanúbizonyosságáért, a támadások pedig napjainkban is tovább folytatódnak az egyház, sőt, maga a Szabadító ellen. A Szabadító és az Ó engesztelő áldozatának valóságát, valamint annak mindannyiunkra érvényes egyetemes vonatkozását olykor kétségbe vonják, és kitalációként vagy a gyenge és tudatlan elme alaptalan reményeként elutasítják. Mindemellert az evangélium ezen az utolsó napokban történt visszaállítását továbbra is megkérdőjelezzük. Az efféle üzenetekkel való állandó bombázás zűrzavart, kétséget és pesszimizmust szülhet, melyek támadást intéznek azon alapvető igazságok

ellen, melyekben hiszünk, és aláássák az Istenbe vetett hitünket és a jövőbe vetett reményünket.

Talán ez a valóság tárul elénk a világunkban, de attól még mindig megválaszthatjuk, hogy miként reagálunk rá. Amikor próbára teszik szent tanunkat és hitelvünket, lehetőséget kapunk, hogy a lehető legszemélyesebb és legbensőbb módon ismerjük meg Istent. Mindez alkalmat kínál, hogy válasszunk.

A napjainkban tapasztalható konfliktusok és kihívások miatt egyetlen választási lehetőséget javaslok: a béke és védelem választását. Egy választást, mely mindenkinek megfelel. Ez pedig a hit. Ne gondoljátok, hogy a hit ingyenes ajándék, melyet bármiféle gondolkodás, vágy vagy erőfeszítés nélkül elnyerhetünk. Nem jön csak úgy, mint égből a harmat. A Szabadító azt mondta: „Jőjjetek én hozzám...” (Máté 11:28), valamint hogy „zörgessetek és megnyitatom nektek” (Máté 7:7). *A jőjjetek, zörgessetek* igék cselekvést fejeznek ki, és egyúttal választást is. Így hát azt mondom, válasszuk a hitet. Válasszuk a hitet a kétség helyett, válasszuk a hitet a félelem helyett, válasszuk a hitet az ismeretlen és homályos helyett, válasszuk a hitet a pesszimizmus helyett.

Alma klasszikussá vált beszéde a hitről, mely a Mormon könyvében az Alma 32. fejezetében van feljegyezve, döntések sorozatáról szól, melyek biztosítják hitünk fejlődését és megőrzését. Alma megadta nekünk a választáshoz való irányelvet. Cselekvésre ösztönző szavai a választáson alapulnak. A *felébredés, felsejkenés, kísérletet tenni, gyakorolni, vágyani, dolgozni és elültetni* kifejezéseket használta. Ezután elmagyarázta, hogy ha meghozzuk ezeket a döntéseket, és hitetlenségünk által ki nem vetjük a magot, akkor „az duzzadni kezd majd a kebl[ünk]ben” (Alma 32:28).

Igen, a hit döntés, melyre törekedni kell, és elengedhetetlen, hogy fejlesszük. Így tehát mi vagyunk felelősek a saját hitünkért. A hitetlenségünkért is felelősek vagyunk. A döntés a tiétek.

Én sok mindent nem tudok. Nem ismerem a részleteit annak, hogy az anyagot miképpen rendezték össze e gyönyörű világgá, melyben élünk. Nem értem az engesztelés bonyolult folyamatát, hogy a Szabadító áldozata hogyan képes megtisztítani minden bűnbánó embert, vagy hogy a Szabadító hogyan tudta elszenvedni „minden ember fájdalmát” (T&S 18:11). Nem tudom, hol volt Zarahemla városa, melyet a Mormon könyve említ. Nem tudom, hogy hitem miért ütközik néha az állítólagos tudományos vagy világi tudással. Talán vannak olyan dolgok, melyeket Mennyei Atyánk úgy nevezett, hogy „a menny... rejtelmek” (T&S 107:19), amelyeket majd egy későbbi időpontban nyilatkoztatnak ki.

És bár nem tudok mindent, a fontos dolgokat tudom. Ismerem a világos és egyszerű evangéliumi igazságokat, melyek szabaduláshoz és felmagasztosuláshoz vezetnek. Tudom, hogy a Szabadító elszenvedte minden ember

fájdalmát, hogy minden bűnbánó ember megtisztulhasson a bűntől. Amit pedig nem tudok, vagy nem teljesen értek, annak szakadékát hitem erőteljes támogatásával áthidalom és továbblépek, így részesülve az evangélium ígéreteiben és áldásaiban. Később pedig, ahogyan Alma tanítja, hitünk tökéletes tudáshoz vezet majd (lásd Alma 32:34). Amikor továbbhaladunk az ismeretlenbe, csupán a reménnyel és a vággyal felfegyverkezve, azzal hitünket és az Úr iránti elkötelezettségünket bizonyítjuk.

Így hát Alma módszerét követve, válasszunk. Válasszuk a hitet!

- Ha elmétekre a zűrzavar és reménytelenség súlya nehezedik, válasszatok azt, hogy felébredtek és felsejkenítitek a képességeiteket (lásd Alma 32:27). Ha megtört szívvel és töredelmes lélekkel, alázatosan az Úrhoz fordulunk, ez az ösvény elvezet az igazsághoz és az Úr világosságot, tudást és békét hozó útjához.
- Amennyiben bizonyosságok még

éretlen, kipróbálatlan és bizonytalan, válasszátok azt, hogy „egy cseppnyi hitet gyakorol[tok]”, és válasszátok azt, hogy „kísérletet [tesztek] a szavai[val]” (Alma 32:27). A Szabadító ezt mondta: „Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajjon Istentől van-é, vagy én magamtól szólok?” (János 7:17)

- Amikor a logika, az ésszerűség vagy a személyes meglátás összeütközésbe kerül a szent tanításokkal és a tannal, vagy az ellentétes üzenetek tüzes nyilakként záporoznak a hitetekre, Pál apostol intése szerint (lásd Efézusbeliek 6:16) válasszátok azt, hogy hitetlenségetek által nem vetitek ki szívetekből a magot. Ne feledjétek, nem kapunk bizonyosságot, míg hitünk ki nem állja a próbát (lásd Ether 12:6)!
- Ha hitetek kipróbált és érett, válasszátok azt, hogy „nagy gonddal” tápláljátok (Alma 32:37). Bármily erős is a hitünk, a különböző üzenetek által, melyek támadás alá veszik, könnyen törékennyé válhat. Állandó táplálásra van szüksége a folyamatos szentírás-tanulmányozás, ima és az ige alkalmazása által.

Amikor a tanítványok megkérdezték Jézust, hogy ők miért nem tudják kiűzni az ördögöt, ahogyan azt a Szabadítótól látták, Jézus azt felelte: „Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne” (Máté 17:20). Még soha nem láttam, milyen, amikor elmozdul egy hegy. Láttam viszont, mikor a hit elmozdította a kétely és kétségbeesés hegyét, és helyére remény és optimizmus került. Személyes tanúja voltam, mikor a hit a bűn hegyének helyére bűnbánatot és megbocsátást hozott. És személyesen láttam, mikor

a hit a fájdalom hegyét felcserélte a béke, remény és hála magaslataival. Igen, láttam, milyen, mikor hegyek mozdulnak el.

- A hitem miatt működésbe hoztam az általam viselt papság hatalmát, megízlelhettem az evangélium édes ízét, és részesültem a szabadító szertartásokban.
- A hitem miatt az életem küzdelmeim és nehézségeim képes vagyok békét és biztonságot érezve átküzdeni magam.
- A hitem miatt képes vagyok a kérdéseimet vagy akár a kétségeimet is bizonyossággá és megértéssé változtatni.
- A hitem miatt az ismeretlen, nem látott és megmagyarázatlan dolgokat is feltétlen bizonyossággal közelítem meg.
- És a hitem miatt még a látszólag legrosszabb időszakokat is békével és hálával élem meg, felismerve,

hogy azok valójában a legjobb időszakok.

Amikor a hitet választjuk, majd pedig tápláljuk hitünket az Úr dolgairól való „tökéletes tudásig”, akkor használjuk a „bizonyosságot teszem”, vagy „tudom” szavakat. Én személyesen vettem el a magot a saját szívemben, és egész életemen át igyekeztem azt a magot a tökéletes tudásig táplálni. És ma, amikor e szószerk mögött állok, bizonyosságot teszem arról, hogy Jézus a Krisztus, a világ Megváltója. Bizonyosságot teszem továbbá arról, hogy Joseph Smith Isten prófétája volt, egy élő eszköz az Úr kezében, hogy visszahozza a földre Jézus Krisztus teljes és igaz evangéliumát. Tanúbizonyosságot teszem, hogy napjainkban Thomas S. Monson elnök az Úr prófétája. Ugyanígy arról is, hogy a hit a ti választásotok, és az enyém is. Válasszuk a hitet! Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: Kevin R. Duncan elder
a Hetvenektől

Nem kevesebb, mint a túlélésünk

Legyen elég bölcsességünk és bizalmunk az élő próféták és apostolok tanácsainak követéséhez!

1848 tele sok nehézséget és kihívást hozott a Nagy-sóstó völgyében letelepedő pioníroknak. Brigham Young 1847 nyarán kijelentette, hogy a szentek végre megérkeztek rendeltetési helyükre. „Ez az a hely”¹ – mondta Brigham Young, aki korábban látomásban már látta, hol kell letelepedniük a szenteknek. Az egyház korai időszakában, az evangélium visszaállításának kibontakozásával párhuzamosan a tagokat hatalmas viszonytagságok érték. Otthonaik elhagyására kényszerültek, zaklatták és üldözték őket. A fennsíkon átkelve számtalan nehézséget szenvedtek el. Most végre-
alahára ott voltak, ahol lenniük kellett.

1848 tele azonban rendkívül kemény volt. Annyira hideg volt a tél, hogy az emberek egy részének csúnyán megfagyott a lába. A nyugtalanság lelkülete ütötte fel fejét a szentek között. Néhány egyháztag kijelentette, hogy a völgyben nem építenek otthont maguknak. Továbbra is a szekerekben akartak lakni, mert biztosak voltak benne, hogy az egyház vezetősége majd jobb helyre vezérli őket. Hoztak magukkal magokat és gyümölcsfa-csemetéket, de nem akarták a kietlen sivatagi földbe ültetve

elpazarolni őket. Jim Bridger, a kor egyik ismert felfedezője azt mondta Brigham Youngnak, hogy ezer dollárt ad a Nagy-sóstó völgyében termett első véka kukoricáért, mivelhogy ez teljes képtelenség.²

A dolgokat tovább bonyolította, hogy Kaliforniában aranyat fedeztek fel. Néhány egyháztag már elképzelte, hogy egyszerűbb és bővelkedőbb lenne az élet, ha jobb megélhetést és jobb éghajlatot keresve továbbmennének Kaliforniába.

Az elégedetlenség ezen árnyékában Brigham Young így szólt az egyház tagjaihoz:

„[Ez a völgy] az a hely, amit Isten kijelölt a népének.

A serpenyőből a tűzbe dobtak minket, a tűzből pedig a padló közepére, most itt vagyunk és itt is maradunk. Isten megmutatta nekem, hogy ezen a helyen kell letelepíteni népét, és itt fogunk gyarapodni. Szentjei javára meg fogja szelídíteni az elemeket, megdorgálja a fagyot és a talaj meddőségét, és gyümölcsöző lesz a föld. Testvérek, most menjetek, és vessétek el... a magjaitokat.”

Ezen áldások ígérete mellett Young elnök kijelentette, hogy a Sóstó

völgye a nemzetek sugárújaként válik majd ismertté. Királyok és uralkodók látogatnak majd el erre a földre. Ami pedig a legjobb, sor kerül az Úr templomának felépítésére.³

Ezek figyelemreméltó ígérek voltak. Sok egyháztag hitt Brigham Young próféciaiban, míg mások kételkedők maradtak, és továbbálltak a jobb élet reményében. A történelem azonban bebizonyította, hogy Brigham Young minden prófécija valóra vált. A völgy virágozott és termést hozott. A szentek gyarapodtak. 1848 telének viszontagságai komoly előremozdító erőt képviseltek az Úr számára, amivel értékes leckét taníthatott népének. Megtanulták – ahogy mindnyájunknak meg kell tanulnunk –, hogy ebben az életben az oltalomhoz vezető egyetlen biztos és biztonságos utat az Isten prófétáiba vetett bizalom és tanácsuk követése adja.

Bizony, egyháztagságunk egyik legnagyobb áldása az, hogy Isten élő prófétái vezetnek minket. Az Úr azt mondta: „...egyszerre soha nincs egy-nél több valaki a földön, akire rá lenne ruházva ez a hatalom és ennek a papságnak a kulcsai”⁴. Az egyház mai prófétája és elnöke, Thomas S. Monson kapja meg Istennek az egyház

teljes tagságára és a világra vonatkozó szavát. Rajta kívül az Első Elnökségben szolgáló tanácsosait, valamint a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjait is prófétákként, látnokokként és kinyilatkoztatókként támogatjuk.

A kietlen földön fagyoskodó korai szenteknek bizonyára hitre volt szükségük, hogy bízzanak a prófétájukban. Nem kevesebb, mint a túlélésük és az életük forgott kockán. Ám az Úr megjutalmazta őket az engedelmességükért, megáldva és felvirágoztatva azokat, akik követték az Ő szószólóját.

Az Úr ma is így tesz, veletek és velem is. A világ tele van számos önszerű könyvvel, önjelölt szakértőkkel, sok-sok elmélkedővel, pedagógussal és filozófussal, akik bármilyen és minden témához hozzászólnak és tanácsot adnak. Korunk technológiájával témák tömkelegének információi állnak akár egyetlen gombnyomásra a rendelkezésünkre. Könnyű beleesni annak csapdájába, hogy a gyerekneveléstől a boldogságkeresésig mindenben a „test karjától”⁵ kérünk tanácsot. Bár érdemi információk is vannak ezek között, az egyház tagjaiként mi a szintiszta igazság forrásához is hozzáférünk, magához Istenhez. Jól tennénk, ha problémáinkra és kérdéseinkre úgy keresnénk választ, hogy megvizsgáljuk, prófétáin keresztül mit nyilatkoztatott ki az Úr. Korunk ugyanezen technológiája majdnem minden témában kezünk ügyébe helyezi a próféták szavait. Mit tanított nekünk Isten a prófétáin keresztül a házasságról és a családról? Mit tanított a tanulásról és az előrelátó életmódról? Mit tanított nekünk prófétáin keresztül a személyes boldogságról és beteljesülésről?

Előfordulhat, hogy idejétmúltnak, népszerűtlennek, vagy akár lehetetlennek tűnik, amit a próféták tanítanak. Isten azonban a rend Istene,

Svédország, Stockholm

és létrehozott egy olyan rendszert, mely által megtudhatjuk az Ő akaratát. „Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgálóinak, a prófétáknak.”⁶ Korunk, az idők teljessége adományozási korszakának kezdetén az Úr megerősítette, hogy prófétáin keresztül tartja velünk a kapcsolatot. Azt mondta: „...szavam... mind beteljesül, akár saját hangom, akár szolgálaim hangja által, az ugyanaz.”⁷

Bízni a prófétákban és követni őket nem csupán áldás vagy kiváltság. Ezra Taft Benson elnök kijelentette, hogy „[nem kevesebb, mint] a szabadságunk múlik a próféta követésén”. Majd felsorolta „A prófeta követésének tizennégy alaptételét”. A ma reggeli ülésen Claudio Costa elder, a Hetvenek elnökségéből ékesszólóan beszélt erről a tizennégy alaptételről. Mivel azonban nagyon fontosak, én is elismélem őket.

„Első: A prófeta az egyetlen olyan ember, aki mindenben az Úr nevében beszél.

Második: Az élő prófeta fontosabb számunkra az alapműveknél.

Harmadik: Az élő prófeta fontosabb számunkra a halott prófétánál.

Negyedik: A prófeta soha nem fogja tévútra vinni az egyházat.

Ötödik: A prófétának semmilyen világi képzettséggel vagy végzettséggel nem kell rendelkeznie ahhoz, hogy bármikor, bármiről szóljon vagy bármiben cselekedjen.

Hatodik: A prófétának nem kell az »így szól az Úr« szavakat használnia ahhoz, hogy szavai szentírást alkossanak.

Hetedik: A prófeta azt mondja nekünk, amit tudnunk kell, és nem mindig azt, amit tudni szeretnénk.

Nyolcadik: A prófétát nem korlátozza az emberi logika.

Kilencedik: A prófeta bármivel kapcsolatban kaphat kinyilatkoztatást – legyen az földi, mulandó vagy pedig lelki dolog.

Tizedik: A prófeta közügyekben is részt vehet.

Tizenegyedik: Két csoport számára bizonyul legnehezebbnek a próféta követése: azoknak, akik a tanultság miatt, és azoknak, akik a gazdagság miatt kevélyek.

Tizenkettedik: A próféta nem feltétlenül lesz népszerű a világban vagy a világi emberek között.

Tizenharmadik: A próféta és a tanácsosai alkotják az Első Elnökséget – az egyház legfelsőbb kvórumát.

Tizennegyedik: Az élő próféta és az Első Elnökség követése... áldást, elutasításuk szenvedést eredményez.”⁸

Testvéreim, az 1848-as szentekhez hasonlóan dönthetünk úgy, hogy követjük a prófétát, vagy fordulhatunk tanácsért a test karjához. Legyen elég bölcsességünk és bizalmunk az élő próféták és apostolok tanácsainak követéséhez! Tanúja vagyok az ő jóságuknak, és bizonyoságot teszek arról, hogy Isten hívta el őket. Bizonyoságot teszek továbbá arról, hogy a szavaik iránti engedelmesség által közelíthetjük meg biztonságos módon az életet, ezáltal találhatunk megoldásokat a problémáinkra, így nyerhetünk békét és boldogságot ebben a világban, valamint biztosíthatjuk szabadulásunkat. Ezt a tanúbizonyoságot az Úr Jézus Krisztus szent nevében teszem, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Brigham Young, idézte: Wilford Woodruff, in *The Utah Pioneers* (1880), 23.
2. Lásd Bryant S. Hinckley, *The Faith of Our Pioneer Fathers* (1956), 9–15; lásd még Gordon B. Hinckley, „Remarks at Pioneer Day Commemoration Concert,” *Ensign*, Oct. 2001, 70–72.
3. Lásd Hinckley, *The Faith of Our Pioneer Fathers*, 11–12; lásd még *Ensign*, Oct. 2001, 71.
4. Tan és a szövetségek 132:7.
5. Tan és a szövetségek 1:19.
6. Ámós 3:7
7. Tan és a szövetségek 1:38.
8. Ezra Taft Benson, „Fourteen Fundamentals in Following the Prophet,” in *1980 Devotional Speeches of the Year* (1981), 29–30.

Írta: **Gerrit W. Gong** elder
a Hetvenektől

Az örökkévalóság templomi tükrei: Tanúbizonyosság a családról

Ha az örökkévalóság szempontjából tekintünk az evangéliumi megtérésre és a templomi szövetségekre, akkor örökkévaló családuink minden nemzedékében áldások sokaságát láthatjuk.

Kedves testvéreim! Amikor fiunk a Provói Misszionáriusképző Központban volt, Gong nőtestvér frissen sült kenyeret küldött neki és misszionárius-társainak. Itt van néhány köszönőlevél, melyet Gong nőtestvér kapott cserébe a misszionáriusoktól: „Gong nőtestvér, a kenyér felidézte az otthon ízeit.” „Gong nőtestvér, csak azt mondhatom, ejha! Édesanyám főztje után ez a kenyér a legfinomabb, melyet valaha ettem.” Ez a kedvencem: „Gong nőtestvér, a kenyér csodás volt.” Majd viccesen így folytatta: „Emlékezzen rám, ha esetleg már nem jönnének ki olyan jól a férjével!”

Nagyon szeretjük a misszionáriusainkat – minden egyes nővért, eldert és idősebb házaspárt. Örökké hálások leszünk annak a különleges misszionáriusnak, aki elhozta családuknak Jézus Krisztus visszaállított evangéliumát.

Hálásan tanúbizonyoságot teszek arról, hogy ha az örökkévalóság szempontjából tekintünk az evangéliumi megtérésre és a templomi szövetségekre, akkor örökkévaló családuink minden egyes nemzedékében áldások sokaságát láthatjuk.

A Gong családból elsőként édesanyánk, Jean Gong tért meg Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházába. Hawaiiin, Honoluluban tizenévesként odafigyelt az üzenetre, ismereteket szerzett, megkeresztelkedett és konfirmálták. Ő pedig máig hű maradt a hitéhez. Hithű egyháztagok segítettek édesanyámnak, így tehát voltak evangéliumi barátai, egyházi elhívásai, és folyamatosan táplálták Isten jó szavával. Mai szóhasználattal minden új megtért, minden fiatal egyedülálló felnőtt, mindenki, aki újra tevékeny lesz az egyházban, másokkal

együtt egész nemzedékeket áld meg, amikor Isten háza népében polgártársaivá válik a szenteknek¹.

Az édesanyámra odafigyelő egyik család ifj. Gerrit de Jong családja volt. De Jong nagypapa nyelvészként egyaránt szerette a szív és a Lélek nyelvét is. Olyan mondásokkal szórakoztatta kisfiúi képzeletemet, mint például „a fekete szeder, amikor még piros, zöld”. Ma, a kéziszámitógépek és okostelefonok világában én azt szoktam mondani ifjú barátaimnak: „Ha az istentiszteleten olvasgatsz a Blackberridet [telefonkészülék, melyet a fekete szederről neveztek el], attól a zöldfülű püspöknek bizony vörös lesz a feje”.

Szüleim, Walter és Jean Gong, háromszor kötöttek házasságot: egyszer kínai szertartás szerint a családnak, egyszer amerikai szertartás szerint a barátoknak, majd az Úr házában szent szertartás keretében az időre és az örökkévalóságra.

Az elemis gyermekeink azt éneklük: „Oly gyönyörű a templom! Egy nap majd belépek”.² Fialjaink megfogadják, hogy részesülni fognak „a templom szertartásaiban”³.

Nemrég az Úr házában voltam egy becsületes párral, akik azért jöttek, hogy a szövetség által áldásokat kapjanak. Megkértem őket, hogy az első mézeshetüket nyújtsák ki 50 évre, aztán 50 év múlva megkezdhetik a második mézeshetüket.

Aztán azon vettem észre magam, hogy ezzel a csodálatos párral együtt a templom tükreibe nézünk, egyszer az egyik, másszor a szemközti falon lévő tükör képében gyönyörködve. A templom tükrei olyan képet adnak ki együtt, mely mintha az örökkévalóságig terjedne.

Az örökkévalóság templomi tükrei arra emlékeztetnek minket, hogy minden emberi lény „isteni természettel és rendeltetéssel” bír. „A szent

templomokban elérhető szent szertartások és szövetségek lehetővé teszik az egyének számára, hogy visszatérjenek Isten jelenlétébe, a családok számára pedig, hogy az örökkévalóságra egyesüljenek.”⁴ Szeretemben és hithűségben együtt fejlődve gyökereket és szárnyakat is adhatunk a gyermekeinknek.

Az örökkévalóság templomi tükrei láttán eszembe jutott a Kr. u. 837-ben, Dél-Kínában született első Dragon Gong (a késői Tang-dinasztia tagja), valamint a Gong család őt követő

generációi egészen édesapámig, aki a család 32. feljegyzett nemzedékéből való. Testvéreimmel mi vagyunk a család 33. nemzedéke, fiaim és unokatestvéreik a 34. nemzedék, unokánk pedig a Gong család 35. feljegyzett nemzedékéből való. Az örökkévalóság templomi tükreiben nem láttam sem kezdetét, sem végét a nemzedékeknek.

Nem csupán generációk láncát képzeltem el, hanem a családi kapcsolatok egész sorát is. Az egyik irányban fiúként, unokaként, majd

dédunokaként láttam magam, vissza egészen az első Dragon Gongig. A másik irányban pedig apaként, nagyapaként és dédapaként tűntem fel. Feleségemet, Susant leányként, unokaként és dédunokaként láttam, a másik irányban pedig anyaként, nagymamaként és dédnagymamaként.

Az örökkévalóság templomi tükrében szüleink gyermekeiként láttam magunkat a feleségemmel, valamint gyermekeink szüleiként; nagyszüleink unokáiként, valamint unokáink nagyszüleiként. A halandóság egyszerű leckéi ivódnak lelkünkbe, amikor a gyermek és a szülő, a szülő és a gyermek örökkévaló szerepköreiben tanulunk és tanítunk.

A szentírások úgy írják le a Szabadítót, mint aki „az Atya és a Fiú”.⁵ Testben lakozva, azonban a testet alávetve az Atya akaratának, Szabadítónk tudja, hogyan segítsen meg minket, az ő népét, a fájdalmainkban, a megpróbáltatásainkban, a kísértéseinkben, a betegségeinkben és még a halálban is.⁶ Mindenek alá szállva⁷ a Szabadítónk hordozni tudja a gyötrelmeinket és viselni tudja a fájdalmainkat. „És ő megsebesítettett bűneinkért, meggronatatott a mi vétkeinkért, ...és [Szabadítónk] sebeivel gyógyulánk meg.”⁸

Szabadítónk a mennyei tanács óta kizárólag Atyja akaratának megtételére törekedett. Az Atya és a Fiú e mintája segíthet feloldani azt a látszólagos ellentmondást, hogy „a ki elveszti az

ő életét én érettem, megtalálja azt”⁹. A világ ezzel szemben a felvilágosultnak kikiáltott önérdekre törekszik. A hatalom azonban nincs meg bennünk ahhoz, hogy megszabadítsuk magunkat. *Őbenne* viszont megvan. Mivel egyedül Szabadítónk engesztelése végtelen és örökkévaló,¹⁰ csakis az múlja felül az idő és a tér határait, és nyeli el a halált, a haragot, a keserűséget, az igazságtalanságot, a magányt és a szívfájdalmat.

Időnként akkor is rosszul mennek a dolgok, ha minden tőlünk telhetőt megtettünk. Ártatlan, tiszta Báránként Szabadítónk velünk és értünk könnyezik. Ha mindig emlékezünk Órá,¹¹ akkor ott állhat mivelünk „mindig és mindenben, és minden helyen, ahol csak [vagyunk]”¹². Az Ő hűsége erősebb a halál kötelékeinél.¹³ Amikor Szabadítónk magához vonz bennünket, egyben Mennyei Atyánkhoz is közelebb visz. Bár van, ami tökéletlen itt a földön, bízhatunk benne, hogy Mennyei Atyánk véghez fogja vinni a megváltás hatalmas tervét, ahol isteni összhangban találkozunk az igazságosság, a szeretet és az irgalom.¹⁴

Az örökkévalóság templomi tükrében látható képek csodája az, hogy azok – vagyis mi – változhatunk. Amikor Jean és Walter Gong belépett az új és örök szövetségbe, megnyitották az utat olyan ősök előtt, mint például első Dragon Gong, hogy ő is össze legyen pecsételve, valamint az utódok

számára, hogy a szövetségben szület-hessenek. Ne felejtsetek el, hogy amikor valamely testvérünk felé kinyújtjuk a kezünket, azzal egész nemzedékeket áldunk meg.

A világban nyugtalanság uralkodik,¹⁵ az „egyetlen igaz és élő”¹⁶ egyházban azonban hit van és nincs félelem. Pál apostol szavaival ünnepélyes tanúbizonyoságot tesztek:

„...meg vagyok győződve, hogy sem halál sem élet...

sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétl, mely vagy a mi Urunk Jézus Krisztusban.”¹⁷

Alázatosan tanúsítom, hogy Isten él. Örömkönnyeinek kivételével Ő majd eltöröl minden könnyet a szemünkből,¹⁸ amikor az örökkévalóság templomi tükrébe nézve otthon találjuk magunkat, tisztán és szeplőtelenül, a papság hatalma által szeretetben összepecsételve családunk nemzedékeivel, és így kilátunk fel örvendezve: Hozsánna, hozsánna és hozsánna! Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Efézusbeliek 2:19.
2. “I Love to See the Temple,” [Oly gyönyörű a templom!] *Children's Songbook*, 95.
3. Fiatl Nők alapeszméje. *Fiatl Nők Személyes fejlődés: Isten tanújaként állni* (füzet, 2009), 3.
4. A család: Kiáltvány a világhoz. Lásd *Liahóna*, 2009. okt. Cs4.
5. Lásd Móziás 15:2.
6. Lásd Alma 7:11–12.
7. Tan és a szövetségek 88:6; lásd még Tan és a szövetségek 122:5–8.
8. Ésaías 53:5.
9. Máté 10:39.
10. Lásd Alma 34:14.
11. Lásd Tan és a szövetségek 20:77, 79.
12. Móziás 18:9.
13. Tan és a szövetségek 121:44.
14. How Great the Wisdom and the Love [Mily nagy Isten szeretete], *Hymns*, no. 195.
15. Lásd Tan és a szövetségek 45:26; 88:91.
16. Tan és a szövetségek 1:30.
17. Rómabeliek 8:38–39.
18. Jelenések 21:4.

Írta: Neil L. Andersen elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Soha ne hagyd el Őt!

Ha azt választjátok, hogy nem sértődtek meg és nem szégyenkeztek, akkor érezni fogjátok az Ő szeretetét és jóváhagyását. Tudni fogjátok, hogy egyre inkább hasonlóvá váltok Hozzá.

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim világszerte, csodálatomat fejezem ki a hitért és bátorságért, melyet az életekben látok. Igen figyelemreméltó, de ugyanakkor kihívásokkal teli időszakban élünk.

Az Úr figyelmeztet az előttünk álló veszélyekre

Az Úr nem hagyott bennünket egyedül a Hozzá visszavezető utunkon. Hallgassátok meg az előttünk lévő veszélyekkel kapcsolatban adott szavait: „Figyeljete, vigyázzatok és imádkozzátok”¹. „Óvakodjatok tehát..., hogy ne tévesszenek meg titeket”². „[L]egyetek éberek és óvatosak”³. „[Ő]rizkedjete, hogy a saját erősségeitekből ki ne essetek”⁴.

Egyikünk sem védett a világ hatásától. Az Úr tanácsai azonban vigyáznak ránk.

Emlékezzünk csak Jézus kapernaumi élményére, amikor a Szabadítót követő tanítványok nem fogadták el, hogy Ő Isten fia. A szentírásban ezt olvassuk: „Ettől fogva sokan visszavonulának az ő tanítványai közül és nem járnak vala többé ő vele.”⁵

Jézus ezután a Tizenkettőhöz fordult, és ezt kérdezte: „Vajjon ti is el akartok-e menni?”⁶

Vajon ti is el akartok-e menni?

Saját magam számára már sokszor megválaszoltam ezt a kérdést: „Semmiképpen sem! Én nem. Én soha nem fogom elhagyni Őt! Én örökre itt maradok!” Tudom, hogy ti is hasonlóképpen választotok.

A kérdés azonban, hogy „Vajjon ti is el akartok-e menni?” elgondolkodtat bennünket saját sebezhetőségünkről. Az élet nem egy lelki piknik. Egy másik történetből az apostolok szavai jutnak csendben eszünkbe: „Én vagyok-é az, Uram?”⁷

Örömmel és várakozással telve lépünk be a keresztelővízbe. A Szabadító arra kér bennünket, hogy jöjjünk Őhöz⁸, mi pedig az Ő hívására válszolvá, magunkra vesszük az Ő nevét. Egyikőnk sem akarja, hogy utazásunk csupán egy rövid lelki kiruccanás, vagy meghatározó, ámde véges fejezet legyen. A tanítványság útja nem a lelkileg félénk szívűeknek való. Jézus azt mondta: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.”⁹ „Ha valaki én utánam akar jöni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő kereszjtét, és kövesse engem.”¹⁰

Amikor a Szabadítót követjük, kétségtelen, hogy fogunk kihívásokkal

találkozni. Amennyiben hittel közelítünk hozzájuk, ezek a lélekneemesítő élmények elmélyítik bizonyágunkat a Szabadító valódiságáról. Ha azonban világi módon közelítjük meg őket, akkor ugyanezen élmények elhomályosítják látásunkat, és meggyengítik eltökéltségünket. Azok közül, akiket szeretünk és csodálunk, néhányan olykor lecsúsznak az egyenes és szoros ösvényről, és „nem járnak vala többé ő vele”.

Hogyan maradhatunk hűek?

Hogyan tudunk hűek maradni a Szabadítóhoz, az Ő evangéliumához, valamint az Ő papságának szertartásaihoz? Hogyan fejlesztünk ki olyan hitet és erőt, melynek köszönhetően soha nem hagyjuk el Őt?

Jézus azt mondta: „Ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.”¹¹ Gyermekei, hittel teljes szívve van szükségünk.

Az Ő engesztelésének hatalma által olyaná kell válnunk, mint egy gyermek, engedékennyé, szelíddé, alázatossá, türelmessé, „telve szeretettel, aki mindazon dolgoknak hajlandó alávetni magát, melyet az Úr jónak lát kiszabni rá, éppen úgy, ahogy egy gyermek veti alá magát az atyjának”¹². Ezt jelenti a hatalmas szívbeli változás.¹³

Hamarosan látni fogjuk, hogy miért is van szükség szívbeli változásra. Két szó jelzi az előttünk lévő veszélyt. Ezek a szavak a *sértődés* és a *szégyen*.

Döntetek úgy, hogy nem sértődtek meg

Azoktól, akik zúgolódtak a Szabadító isteni származása miatt, Jézus ezt kérdezte: „Titeket ez megbotránkoztat?”¹⁴ A magvető példázatában Jézus így figyelmeztetett: „[Kitarása] csak ideig való; mihelyt nyomorgatás vagy

üldözés támad az íge miatt, azonnal megbotránkozik.”¹⁵

A sértődés különféle jelmezekben mindig színre lép életünk színpadán. Az emberek, akikben hiszünk, csalódást okoznak nekünk. Váratlan nehézségekkel kerülünk szembe. Életünk nem pontosan úgy alakul, ahogyan azt elvártuk. Hibázunk, érdemtelennek érezzük magunkat, és aggódunk, hogy vajon elnyerhetjük-e a bűnbocsánatot. Kétségeink támadnak egy tanbéli dologgal kapcsolatban. Olvasunk valamit, amit 150 évvel ezelőtt mondott valaki egy egyházi szövegről, és ez zavar minket. Méltánytalanul bánnak a gyermekeinkkel. Átnéznek rajtunk vagy semmibe vesznek. Több száz dolgot felsorolhatnánk, mely az adott időben számunkra nagyon is valós.¹⁶

Gyenge pillanatainkban a gonosz megpróbál meglopni bennünket lelki ígéreteinktől. Ha nem vigyázunk, sérült, gyermeki lelkünk vissza fog vonulni régi, felfuvalkodott énünk hideg és sötét burkába, és hátrahagyja a Szabadító meleget adó és gyógyító fényét.

Amikor 1835-ben Parley P. Prattet igazságtalanul elítélték, ami szegényt hozott rá és a családjára, Joseph Smith próféta a következő tanácsot adta: „[Parley]..., ne vegyél tudomást ezekről a dolgokról, és a Mindenható Isten veled lesz.”¹⁷

Egy másik példa: 1830-ban, Frederick G. Williams, egy elismert orvos, megkeresztelkedett. Tehetségeit és vagyonát azonnal az egyház szolgálatába

állította. Később vezető lett az egyházban. Ő adományozta a telket a Kirtland templom építéséhez. 1837-ben, az akkori nehézségek hatására, Frederick G. Williams súlyos hibákat követett el. Az Úr egy kinyilatkoztatásban kijelentette, hogy „bűnei eredményeként korábbi rangja [az egyház vezetésében] elvételét tőle”¹⁸.

Azonban megtanulhatunk egy csodálatos leckét Frederick G. Williamstól, mivel „személyes gyengeségei ellenére jelleme elég erős volt ahhoz, hogy megújítsa az Úr és az egyház prófétája iránti hűségét, amikor olyan könnyű lett volna számára, hogy feleméssze magát a keserűségben”¹⁹. 1840 tavaszán felszólalt egy általános konferencián, és alázattal bocsánatot kért múltbéli viselkedéséért, és kifejezte elkötelezettségét, hogy a jövőben Isten akarata szerint fog cselekedni. Ügyéről Hyrum Smith számolt be, majd teljes bocsánatot nyert. Hithű egyháztagnaként hunyt el.

Nemrég találkoztam a Brazíliai Recife templom elnökével, akit szintén Frederick G. Williamsnek hívnak. Felidézte, hogy ükapja határozott jellemet tükröző döntése miként áldotta meg a családot és több száz utódját.

Döntsetek úgy, hogy nem éreztek szegényt

A sértődés romláshoz vezető társát szegyennek hívják.

A Mormon könyvében olvashatunk Lehinek az élet fájáról szóló látomásáról. A látomásban beszámol azokról a

nemes lelkekről, akik „előrenyomultak a sötét ködön keresztül, a vasrúdba kapaszkodva”, majd megérkezve „ettek a fa gyümölcséből”²⁰.

Nefi a fáról azt mondta, hogy az „Isten szeretetét jelképezi”²¹, és olyan gyümölcsöt termelt, mely a leket „rendkívül nagy örömmel töltötte el”²².

A gyümölcs megízlelése után Lehi meglátott „egy nagy és tágas épületet”, mely „tele volt emberekkel, öregekkel és fiatalokkal is, férfiakkal és nőkkel is; és azok öltözködése rendkívül cifra volt; és... [gúnyolódó] ujjukkal mutogattak azokra, akik... vettek a gyümölcsből”²³. Az angyal elmagyarázta, hogy a gúnyolódás, a csúfolódás és a gúnyosan mutogató ujjak jelképezték a világ gőgjét és bölcsességét.²⁴

Nefi egyértelműen kijelentette: „...mi azonban nem törődünk velük.”²⁵

Sajnos azonban voltak olyanok, akiknek megingott a bátorsága. A szentírásban ezt olvashatjuk: „...miután a gyümölcsöt megízlelték, *elszégyselltek* magukat, azok miatt, akik csúfolták őket; és letértek tiltott ösvényekre, és elvesztek.”²⁶

Krisztus tanítványaiként elhatároljuk magunkat a világtól. Olykor kényelmetlenül érezzük magunkat, amikor gúnyolódó ujjakkal mutogatnak ránk, és elutasítják a számunkra szent dolgokat.²⁷ Thomas S. Monson elnök így figyelmeztetett: „Ha bizonyosságok gyökerei nem elég mélyek, bizony nehéz lesz ellenállnotok azok csúfolódásának, akik megkérdőjelezik hiteteket.”²⁸ Nefi azt tanácsolta, hogy ne törődjünk velük.²⁹ Pál ezt mondta: „Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; ...Ne szégyeneld hát a mi Urunk bizonyágtételét”³⁰. Mi soha nem hagyjuk el Őt.

Amikor Dieter F. Uchtdorf elnököt tavaly elkísértem Kelet-Európába, csodáltam a szentek hitét és bátorságát. Az egyik ukrán papsági vezető

elmesélte, hogy 1994 tavaszán, alig hat hónappal a keresztelője után hívták el a gyülekezeti elnökségbe. Mindez azzal járt, hogy hitét nyilvánosan is képviselnie kellett, amikor segített az egyház hivatalos bejegyzésében Dnipropetrovs'k városában. Abban az időszakban igen nagy volt a bizonytalanság Ukrajnában, így ha valaki nyíltan képviselte a Krisztusba és az Ő visszaállított evangéliumába vetett hitét, az nehézségekbe ütközhetett. Többek között könnyen elveszíthette volna pilótaként betöltött állását.

Ez a papsági vezető ezt mondta nekünk: „Csak imádkoztam és imádkoztam. Volt bizonyosságom, és szövetséget kötöttem. Tudtam, hogy az Úr mit kíván tőlem.”³¹ A feleségével bátran és hittel haladtak előre, nem szégyellve Jézus Krisztus evangéliumát.

Ahol sok adatott, ott sok is kívánatik

Néhányan megkérdezik: „Nekem is ennyire különböznöm kell másoktól?” „Nem lehetek úgy Krisztus tanítványa, hogy ne kelljen annyit foglalkoznom a viselkedésemmel?” „Nem szerethetem Krisztust az erkölcsi tisztaság törvényének betartása nélkül?” „Nem szerethetem Őt úgy, hogy vasárnap azt csinálom, amit akarok?” Jézus ezekre egyszerű választ adott: „Ha engem szerettek, az

én parancsolataimat megtartsátok.”³²

Néhányan ezt mondják: „Sok más hitet valló ember is szereti Krisztust, nem?” De igen! Azonban az Utolsó Napok Szentjeinket Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként – az Ő valóságáról nem csupán a Biblia, hanem a Mormon Könyve alapján is tanúskodva; tudva azt, hogy az Ő papsága visszaállított a földre; szent szövetségek megkötése és a Szentlélek ajándékának elnyerése által követve Őt; az Ő szent templomában hatalommal felruházva, és az Ő földre történő dicsőséges visszatérésére való felkészülés részeseként – nem hasonlíthatjuk össze azt, amik mi vagyunk azokkal, akik még nem nyerték el ezeket az igazságokat: „Mert akinek sok adatott, attól sok követeltetik”³³.

Az Úr azt mondta: „...mindazonáltal magad választhatsz”³⁴.

Én megígérem nektek, hogy ha azt választjátok, hogy nem sértődtök meg és nem szégyenkeztek, akkor érezni fogjátok az Ő szeretetét és jóváhagyását. Tudni fogjátok, hogy egyre inkább hasonlónak váltok Hozzá.³⁵

Mindent fogunk érteni? Természetesen nem. Néhány dolgot félre fogunk tenni, hogy majd később értsük meg.

Minden igazságos lesz? Nem. El fogunk fogadni olyan dolgokat, melyeket nem tudunk helyrehozni, és akkor

is meg fogunk bocsátani másoknak, ha az nekünk fájdalmas.

Elválasztva fogjuk magunkat érezni néha a körülöttünk lévőktől? Teljes mértékben.

Le fog minket taglózni, amikor látjuk, hogy néhányan milyen haragot éreznek az Úr egyháza iránt, és a gyengéket miként próbálják megfosztani botladozó hitüktől?³⁶ Igen. Mindezek azonban nem fogják megakadályozni az egyház növekedését és sorsát, ahogyan a mi lelki fejlődésünket sem az Úr Jézus Krisztus tanítványaiként.

Soha ne hagyj el Őt!

Nagyon szeretem egy kedvenc himnuszunk következő szavait:

*A lelket, melynek Jézus volt reménye,
Nem engedem Én át az ellenségnek!
Bár a pokol kérje e drága lelket,
Soha el nem hagyom, soha el nem hagyom,
Soha el nem hagyom, nem hagyom
őt el!*³⁷

A tökéletességet ugyan nem fogjuk elérni ebben az életben, de gyakoroljuk az Úr Jézus Krisztusba vetett hitünket, és megtartjuk szövetségünket. Monson elnök ezt ígérte: „A bizonyosságotok – ha állandóan

tápláljátok – biztonságban tart majd benneteket.”³⁸ Lelki gyökereinket mélyre leeresztjük azáltal, hogy a szentírásokból naponta lakmározunk Krisztus szavain. Bízunk az élő próféta nekünk adott szavaiban, melyek utat mutatnak számunkra. Folyton imádkozunk, és hallgatunk a Szentlélek csendes hangjára, mely vezet minket, és békével szól a lelkünkhöz. Akármilyen kihívások is adódnak, mi soha, de soha nem hagyjuk el Őt.

A Szabadító ezt kérdezte az Ő apostolaitól: „Vajjon ti is el akartok-e menni?”³⁹

Péter így válaszolt:

„Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad.

...Mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.”⁴⁰

Ezt én is tanúsítom. Erről teszem bizonyosságomat, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Márk 13:33.
2. Tan és a szövetségek 46:8.
3. Tan és a szövetségek 42:76.
4. 2 Péter 3:17.
5. János 6:66.
6. János 6:67.
7. Máté 26:22.
8. Lásd 3 Nefi 9:14.
9. Máté 22:37.
10. Márk 08:34.
11. Máté 18:3; lásd még Márk 10:15; Lukács 18:17; 3 Nefi 9:22; 11:37–38.
12. Móziás 3:19.
13. Lásd Alma 5:14.
14. János 6:61.
15. Máté 13:21.
16. Lásd David A. Bednar: És nem lesz bántódásuk. *Liahóna*, 2006. nov. 89–92.
17. Joseph Smith, in *Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. Parley P. Pratt Jr. (1938), 118.
18. In *History of the Church*, 3:46, lábjegyzet.
19. Frederick G. Williams, „Frederick Granger Williams of the First Presidency of the Church,” *BYU Studies*, vol. 12, no. 3 (1972): 261.
20. 1 Nefi 8:24.
21. 1 Nefi 11:25.
22. 1 Nefi 8:12.
23. 1 Nefi 8:26–27; lásd még 33. vers.
24. Lásd 1 Nefi 11:35–36; 12:18–19.
25. 1 Nefi 8:33.
26. 1 Nefi 8:28; kiemelés hozzáadva.
27. Boyd K. Packer elnök azt mondta: „Főleg a televízió [és az internet] hatása miatt, ahelyett hogy csak látnánk azt a tágas épületet, valójában mi benne vagyunk” (“Finding Ourselves in Lehi’s Dream,” *Liahona*, Aug. 2010, 29).
28. Ugyanebben a beszédben Thomas S. Monson elnök azt mondta: „Lehi álmában a nagy és tágas épület azokat jelképezi a világban, akik gúnyt űznek Isten szavából, akik kigúnyolják azokat, akik megragadják azt, és akik szeretik a Szabadítót és a parancsolatok szerint élnek” („May You Have Courage,” *Liahona*, May 2009, 126).
29. Lásd 1 Nefi 8:33.
30. 2 Timótheus 1:7–8.
31. Személyes beszélgetés, valamint azon kivonat fordítása alapján, amely Alexander Davydov szóbeli történeti elbeszélése alapján készült. Feljegyezve 2010. július 16-án.
32. János 14:15.
33. Tan és a szövetségek 82:3.
34. Mózes 3:17.
35. Lásd 1 Nefi 19:9.
36. Lásd 2 Nefi 28:20.
37. “How Firm a Foundation,” *Hymns*, no. 85.
38. Thomas S. Monson, *Liahóna*, 2009. máj., 126.
39. János 6:67.
40. János 6:68–69.

Írta: **Richard G. Scott** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A hit és a jellem átformáló ereje

*A következetes, igazlelkű élet olyan belső erőt eredményez,
mely tartósan ellenáll a bűn és a vétek romboló hatásának.*

A hit megfelelő megértése és használata rendkívül nagy horderejű hatásokat vált ki. Az ilyen hit örömteli és boldog szimfóniává alakíthatja az emberek szürke életét és mindennapi tevékenységeiket. Mennyei Atyánk boldogságtervében elengedhetetlen a hit gyakorlása. Az igaz hit, a szabaduláshoz vezető hit az Úr Jézus Krisztusra összpontosít, hisz az Ő tanaiban és tanításaiban, hisz az Úr felkentjeinek prófétai útmutatásában, és hisz abban, hogy fel tudjuk fedezni azokat a rejtett jellemvonásokat, melyek képesek átformálni az életünket. A Szabadítóba vetett hit valóban a tettek és az erő tantétele.

A hit a teremtés egyik lényegi alkotóeleme. Biztos vagyok benne, hogy a Szabadító, Jézus Krisztus hit által cselekszik, amikor Mennyei Atyánk irányítása alatt tesz valamit. A Mester ezáltal teremtette meg a legtávolibb csillagrendszereket és formálta meg a kvarkokat, az általunk ma ismert legkisebb elemi részecskéket. Az én hitem szerint vannak még ennél kisebb alkotóelemek is a teremtés csodájában.

Jövőbe vetett hitet juttat kifejezésre az a pár, akiket a templomban egymáshoz pecsételnek. Tudják, hogy

ha engedelmeskednek Jézus Krisztus tanításainak és Mennyei Atyánk boldogságtervének, akkor örömteli életük lehet együtt. Felismerik, hogy amikor fejlődési lehetőségeknek szánt kihívásokhoz érnek, akkor a Szentlélek készítetését követve megtalálhatják annak módját, hogy úgy győzzék le azokat, hogy közben gyümölcsöző és jellemépítő legyen a küzdelmük.

A hit és a jellem közeli rokonok. Az Isten parancsolatai iránti engedelmesség erejébe vetett hit megacélozza a jellem erejét, mely aztán könnyen hozzáférhető, amikor hirtelen szükség van rá. Ilyen jellemre nem a nagy kihívások vagy kísértések idején tesz szert az ember. Azonban ilyenkor kell használni. Az igaz tantételekbe vetett hit gyakorlása építi a jellemet, a megerősített jellem pedig még több hit gyakorlását teszi lehetővé. Ennek köszönhetően magabiztosabbak leszünk, és még inkább le tudjuk győzni az élet próbatételeit. Minél erősebb a jellemünk, annál inkább javunkra fordíthatjuk a hit erejének gyakorlását. Felfedezzük, hogy a hit és a jellem kölcsönösen erősíti egymást. A jellem türelmes munkával épül fel az alkalmazott

tantételek, tanok és engedelmesség szálaiból szövődve.

Hugh B. Brown elnök azt mondta: „Amikor az életben komoly lelki értékeket kell elsajátítanunk, azokat csakis hit által szerezhethetjük meg. Hit nélkül nem élhet az ember, mert az élet kalandjában központi kérdés a jellem építése, és a jellem nem logikából készül, hanem ideálokba vetett hitből és az azok iránti áldozatos elkötelezettségből” (Conference Report, Oct. 1969, 105). Tettek által gyakoroljuk a hitet. Joseph Smith azt mondta, hogy „a hit a cselekvés és a hatalom tantétele” (*Lectures on Faith* [1985], 72).

Úgy *válunk* azzá, amik *lenni* szeretnénk, hogy következetesen, mindennap azok *vagyunk*, amivé *válni* akarunk. Az igazlelkű jellem becses megnyilvánulása annak, hogy éppen mivé válunk. Az igazlelkű jellem értékesebb minden általunk birtokolt fizikai tárgynál, minden tanulás által nyert tudásnál, és minden elért célnál, bármennyire is éljen az emberiség. A következő életben mérlegre kerül igazlelkű jellemünk, mikor is kiderül, mennyire használtuk ki a halandóság kiváltságát.

A fejlődő jellemet sem Sátán, sem más erő nem pusztíthatja el vagy áshatja alá. Ezt csak mi tehetjük meg, engedetlenség által. A kiváló jellemből is értéktelen salak válik, ha szétmarja a megtévesztés vagy a vétek.

Az erős erkölcsi jellem az élet próbatételei során következetesen meghozott helyes döntések eredménye. Ezeket a döntéseket olyan dolgokban bízva hozzuk meg, amelyeket hiszünk, és amelyek megerősítést nyernek akkor, ha azok szerint cselekszünk.

Milyen erőt adó tantételeken alapszik a hit?

- Bízunk Istenben és abban, hogy Ő akkor is készen áll a

segítségnyújtásra, ha nagyon rosszak a körülmények.

- Engedelmeskedünk a parancsolatainak, és életünk azt tükrözi, hogy megbízhat bennünk.
- Fogékonyak vagyunk a Szentlélek csendes késztetéseire.
- Bátran e késztetések szerint cselekszünk.
- Türelmesek vagyunk és megértők, amikor Isten engedi, hogy küszködve fejlődjünk, vagy amikor a válaszok hosszú időn át csak apró részletekben érkeznek.

„[A] hit reménylett és nem látott dolgokat jelent; ne vitakozzatok tehát azért, mert nem láttok, mert hitetek próbatétele előtt nem kaptok tanúbizonyságot” (Ether 12:6). Tehát minden alkalommal, amikor próbára tesszük a hitünket – vagyis az érdemesség útján járva valamely benyomás szerint cselekszünk –, megkapjuk a Lélek megerősítő bizonyosságát. Amikor hitet gyakorolva a bizonytalanság

alkonyában tudásunk határához érünk, olyan megoldásokhoz vezetnek bennünket, amelyekre másképp nem leltünk volna rá. Isten azonban még a legerősebb hitű embereket sem jutalmazza azonnal kívánságaik szerint. Inkább azt adja, ami az Ő örök terve szerint a legjobb nekünk, és akkor, amikor az leginkább a javunkra válik. Legyünk hálásak azért, hogy Isten hosszú ideig hagyja, hogy küszködjünk, mielőtt választ kapnánk. Ez növeli a hitünket, és fejleszti a jellemünket.

A jellem alapja a feddhetetlenség. Az érdeemes, derék jellem megerősíti azon képességünket, hogy felismerjük a Lélek útmutatását, és engedelmeskedjünk. A hit következetes gyakorlása erős jellemet épít. A kifejlődő jellemnek az vet biztos alapot, ha Jézus Krisztust és az Ő tanításait állítjuk életünk középpontjába.

Földi boldogságunk és örök szabadságunk sok helyes döntést igényel, és ezek egyikét sem nehéz meghozni. Ezek a döntések végül olyan acélos

jellemet hoznak létre, mely ellenáll a bűn és a véték romboló hatásainak. A nemes jellem válogatott alapanyagokból készült becses porcelánhoz hasonlít. A hit formálja, folyamatos igazlelkű cselekedetek illesztik gondosan össze, majd a felemelő élmények kohójában ég ki. Csodaszép, megfizethetetlen értékű darab. Véték által azonban egy pillanat alatt megsérülhet, és újbóli összerakása fájdalmas, hosszan tartó erőfeszítéseket igényel. Ha önuralom védi, akkor az igazlelkű jellem az örökkévalóságig megmarad.

Az anyagi dolgok önmagukban nem eredményeznek a földön boldogságot és elégedettséget, sem pedig annak örömét, hogy elértünk valamit. A felmagasztosuláshoz sem vezetnek el minket. A jellem nemessége, a számtalan igazlelkű döntésből szőtt belső erő és meggyőződés az, ami irányt szab az életnek. A következetes, igazlelkű élet olyan belső erőt eredményez, mely tartósan ellenáll a bűn és a véték romboló hatásainak. A Jézus Krisztusba vetett hit és az Ő parancsolatai iránti engedelmisség megerősíti a jellemet. Jellemünkön lehet lemérni azt, hogy éppen mivé válunk. Megmutatja, mennyire használjuk ki a halandó próbatétel időszakát jelentő napjainkat a földön.

Mindannyian ismerjük a mondást, miszerint ki mint vet, úgy arat. Ez a lelki dolgokra is igaz. Azt aratjuk, amit engedelmisséggel, Jézus Krisztusba vetett hittel és a megismert igazságok szorgalmas alkalmazásával elvetettünk. Amit pedig learatunk, az jellemünk formálódása, képességeink gyarapodása és halandó célunk sikeres teljesítése, hiszen megpróbáltattunk és örmöre leltünk.

Nem lehetünk passzívák az életben, mert idővel a természetes ember aláássa a méltó életre irányuló törekvéseinket. Azzá válunk, amit

teszünk és amit gondolunk. A gyenge jellem nyomás alatt enged az étvágy kielégítésének vagy az egyéni haszon keresésének. A tettetés nem sokáig dúcolhatja alá a gyenge jellemet.

Aki a körülményektől függően hoz döntéseket, idővel biztosan komoly bűnöket követ majd el. Az ilyen embert semmilyen vasrúd nem tartja meg a helyes úton. Állandóan alattomos kísértések érik, hogy térjen el a parancsolatoktól. Ezeket a döntéseket olyan érvek igazolják, miszerint azok nem is olyan rosszak, hogy a társadalom jobban elfogadja őket, és nagyobb baráti kört eredményeznek. Az alapelveket nélkülöző okos ember időnként lenyűgöző dolgokat érhet el, de ezek ideig-óráig tartanak, majd homokvárként összeomlanak, amikor a jellem próbára tételük, és gyakran másokat is magukkal rántanak. Nem számít,

mennyire gondosan igyekszik a vétkes eltitkolni a parancsolatok megszegését, az idővel majdnem mindig kitudódik. Sátán gondoskodik erről. Talpnyalóival együtt Sátán Mennyei Atyánk minden gyermekének a lehető legnagyobb kárt akarja okozni. Ha valaki súlyos engedetlenséget követ el, vagy visszaél a bizalommal, az mindig felveti annak gyanúját, hogy ez már máskor is előfordult. Ez aláássa mások belé vetett hitét és bizalmát.

Ez a halandó élet a próbatétel színhelye. Az dönti el jellemünk erejét, hogy miként nézünk szembe a kihívásainkkal. Jézus Krisztusba és az Ő tanításaiba vetett hitünk megerősíti a jellemünket.

Személyesen tanúsíthatom, hogy a hit, az ima, a szeretet és az alázatosság fogalma addig nem bír nagy jelentőséggel és nem tesz csodákat, amíg

saját tapasztalatunk által és a Szent Lélek becses készítményeivel élővé nem válik bennünk. Fiatalkoromban rájöttem, hogy intellektuálisan is megismerhetek evangéliumi tanításokat, majd logikával és elemzéssel kimutathatom azok jelentős értékét. Hatalmas erejüket azonban mindaddig nem fejtették ki, és nem tudtak minden képzeletemet felülmúló módon előre vinni, míg türelmes, folyamatos gyakorlásuk lehetővé nem tette a Szent Lélek számára, hogy jelentésüket a szívembe vesse, és ott kifejtse. Rájöttem, hogy miközben őszintén szolgálom másokat, Isten megacélozza a jellememet. Egyre növekvő mértékben tesz képessé a Lélek útmutatásának felismerésére. Az evangéliumi terv nagyszerűsége abban rejlik, hogy amikor megtesszük az Úr által tanácsolt dolgokat, megértünk minden olyan dolgot, és képesek leszünk minden olyan dologra, ami békét és gazdag beteljesedést hoz ebben az életben. Ezzel együtt megfelelőképpen felkészülünk az Úr színe előtti örök boldogságra.

A bizonyosságot körbepátyázzák azok a lelki benyomások, amelyek megerősítik egy bizonyos tanítás vagy igazlelkű tett valós voltát. Az ilyen útmutatást gyakran erős érzelmek kísérik, amelyek könnyessé teszik a szemet, és elszorítják a torkot. A bizonyosság azonban nem érzelem. Inkább a számtalan helyes döntés szálaiból szőtt jellem tulajdonképpeni lényege. Ezeket a döntéseket olyan dolgokba vetett bizakodó hittel hozzuk meg, amelyeket hiszünk, de amelyeket – legalábbis eleinte – nem látunk. Az erős bizonyosság békét, vigaszt és meggyőződést eredményez. Ebből születik annak bizonyossága is, hogy a Szabadító tanításainak folyamatos betartása széppé teszi az életet, biztonságossá a jövőt, és képessé tesz

az ösvényünket keresztező kihívások legyőzésére. A bizonyosság az igazság megértéséből fakad, annak megismerése pedig az imából és a szentírásbeli tan feletti elmélkedésből hajt ki. Ezen igazságok megélése táplálja, miközben a hit horgonyt vet annak biztos tudásában, hogy majd elnyerjük a megígért következményeket.

Bizonyosságunk megerősödik azáltal, hogy készségesen engedelmessé válunk a tized és a böjti felajánlások törvényének, az Úr pedig gazdagon meg fog áldani ezért. Ha megerősödik a bizonyosságunk, Sátán még erősebben próbál majd megkísérteni. Álljatok ellen az erőfeszítéseinek! Ez megerősíti benneteket, és gyengíti a rátok gyakorolt hatását.

Azért lehet Sátánnak egyre nagyobb befolyása a világban, mert ez olyan közeget teremt, ahol önmagunknak bizonyítunk. Bár ma még rombolást hoz, Sátán végső rendeltetését Jézus Krisztus jelölte ki az Ő engesztelése és feltámadása által. A gonosz végül nem győzedelmeskedik. Már most is az Úr által szabott határokon belül kell maradnia. Nem vehet el semmilyen megérdemelt áldást. Nem változtathatja meg az igazlelkű döntésekből szőtt jellemet. Nem áll hatalmában, hogy elpusztítsa a férj, a feleség és a gyermekek közötti örök kötelékeket, melyek a szent templomban kovácsolódtak össze. Nem olthatja ki az igaz hitet. Nem veheti el a bizonyosságunkat. De az is igaz, hogy ezek a dolgok elveszhetnek, ha engedünk a kísértéseinek. Egyedül azonban nincs hatalma ezek elpusztítására.

Összefoglalva:

- Isten saját hitünk által formálja a jellemünket.
- A jellemünk mutatja meg, hogy éppen mivé válunk.

Írország, Dublin

- Az erős jellemet folyamatosan meghozott helyes döntések eredményezik.
- A jellem alapja a feddhetetlenség.
- Minél erősebb a jellemünk, annál inkább javunkra fordíthatjuk a hit erejének gyakorlását.

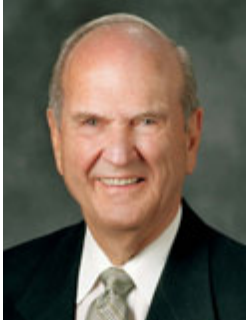
Az alázatosság jellemvonása teszi lehetővé számunkra, hogy a Lélek által tanuljunk, illetve olyan forrásokból, melyek az Úrtól kapott ihletből erednek, például a szentírásokból és a próféták szavaiból. Az alázatosság az igazlelkű jellem értékes, termékeny talaja. Kicsíráznak benne a személyes fejlődés magjai. Amikor a hit gyakorlása műveli, a bűnbánat metszi, az engedelmesség és a jó cselekedetek erősítik, akkor ezek a magok végül meghozzák a lelki útmutatás becses gyümölcsét. Ezt követi majd az isteni sugalmazás és erő – a sugalmazás, mely által tudhatjuk az Úr akaratát, és az erő, mely képessé tesz e sugalmazott akarat véghezvitelére.

Megoszthatok veletek négy olyan tantételt, amelyek a béke és a boldogság legmélyebb érzéseit hozták az életembe? Örök tervébe az Úr fektette le ezeket az alapvető fontosságú sarokköveket, melyek egymást erősítve, összhangban fejtik ki a hatásukat. Szorgalmas és következetes

alkalmazásuk erős jellemet eredményez, és növeli azon képességünket, hogy az élet kihívásait a boldogság gázlóköveivé tegyük, most és mindörökké. Ezek a következők:

- Az Úr Jézus Krisztusba és az Ő tanításaiba vetett hit, mely erőt ad ezek betöltéséhez.
- Bűnbánat, mely helyrehozza a mulasztások és a hibák következményeit.
- Az Úr parancsolatai iránti engedelmesség, mely erőt ad, és irányt szab az életünknek.
- Önzetlen szolgálat, mely gazdagítja mások életét.

Ha elhatározottatok, hogy igazlelkűen fogtok élni, ne csüggedjete el! Lehet, hogy most nehéznek tűnik az élet, de csak ragadjátok meg erősen az igazság vasrúdját. Jobban haladtok előre, mintsem gondolnátok. A küszködéseitek jellemet formálnak, fegyelmet eredményeznek, és biztossá teszik Mennyei Atyátok és a Szabadító ígéreteit, ahogy folyamatosan engedelmessé váltok az Ő parancsolataiknak. Késztesen hát benneteket a Szentlélek mindig olyan döntések meghozatalára, melyek megerősítik a jellemeteket, és bőséges örömhöz és nagy boldogsághoz vezetnek benneteket. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: Russell M. Nelson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Légy példa a hitben!

Teljes idejű misszionáriusként és egyháztagként is, Jézus Krisztusban hívő emberekként mindannyiunknak jó példának kell lennünk.

Szeretett testvéreim, ma este a világ sok helyén összegyűltünk. Vannak köztünk csodálatos teljes idejű misszionáriusok is. Szeretném megkérni a teljes idejű misszionáriusokat, hogy álljanak fel. Elderek és misszióelnökök, bárhol vagytok, álljatok fel! Hálásak vagyunk értetek. Köszönetet mondunk nektek. Szereztünk benneteket. Most már leülhettek.

Időről időre emlékeztetnünk kell magunkat arra, hogy miért is vannak misszionáriusaink. Az Úrtól kapott parancsolat miatt, aki azt mondta:

„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében;

Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”¹

Ez csak egy parancsolat a sok közül, amely meg lett újítva, amikor Jézus Krisztus evangéliumának teljesége visszaállított. Most is éppen úgy szolgálnak misszionáriusok, mint az újszövetségi időkben. Az apostolok cselekedeteinek könyve beszámol arról, hogy az Úr halandó szolgálata után milyen kezdeti misszionáriusi

erőfeszítéseket tettek az apostolok és más tanítványok. Olvashatunk a társusi Saul² figyelemreméltó megtéréséről és keresztelkedéséről, aki korábban „fenyegetést... és pusztulást... lihegve az Úrnak tanítványai ellen”³, és üldözte a szárnyát bontogató fiatal egyház tagjait. Ilyen kezdetek után lett Saulból a megtért Pál, az Úr egyik legnagyobb misszionáriusa. A Cselekedetek könyvének utolsó 15 fejezete Pál és társai misszionáriusi munkájáról szól.

Egyik legmegbízhatóbb társának írt levelében Pál így szólt az ifjú Timótheushoz: „Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem *légy példa a*

hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.”⁴ Ez a tanács most éppen olyan érvényes, mint akkor volt. Vonatkozik a teljes idejű misszionáriusainkra, de éppen úgy az egyház minden tagjára is. Teljes idejű misszionáriusként és egyháztagként is, Jézus Krisztusban hívő emberekként mindannyiunknak jó példának kell lennünk.

Teljes idejű misszionáriusok

Mintegy 52 000, vagy annál is több teljes idejű misszionárius szolgál 340 misszióban szerte a világon. Az Úrban hívő, elkötelezett szolgálók ők. Céljuk az, hogy „másokat Krisztushoz hív[janak] azáltal, hogy segít[nek] nekik elfogadni a visszaállított evangéliumot a Jézus Krisztusba és engesztelésébe vetett hit, a bűnbánat, a keresztelés, a Szentlélek elnyerése és a mindvégig kitarás által”⁵.

Timótheushoz hasonlóan a legtöbb teljes idejű misszionárius fiatal férfi. Nővérek és idősebb misszionáriusok is vannak. Mindegyiküket szeretjük! A misszionáriusok azért szolgálnak, hogy jobba tegyék Isten gyermekeinek életét. Mennyei Atyánk minden gyermekét szereti. Elvégre Ő az Atyjuk. Meg szeretné őket áldani a legnagyobb ajándékkal, az örök élettel.⁶

Új-Zéland, Auckland

A misszionáriusok ezt tanítják, bárhol is szolgáljanak. Segítenek az embereknek kifejleszteni az Úrba vetett hitet, bűnbánatot tartani, megkeresztelkedni, elnyerni a Szentlelket, részesülni a templom szertartásaiban és mindvégig hűen kitartani. Isten munkája és dicsősége, miszerint „véghezvigye... az ember halhatatlanságát és örök életét”⁷ –, egyben minden egyes misszionárius szent munkája és dicsősége is.

Több misszionáriusra van szükségünk – több érdemes misszionáriusra. Földi szolgálata során az Úr azt mondta a tanítványainak: „Az aratni való sok, de a munkás kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.”⁸

Az általános konferencia e délelőtti ülésén szeretett prófétánk, Thomas S. Monson elnök személyes kérést intézett minden fiatal férfihoz az egyházban, hogy készüljenek fel a misszionáriusi szolgálatra. Remélem az üzenete teljes mértékben meghallgatásra talál minden egyháztag otthonában.

Monson elnök bölcs tanácsához én is hozzáfűzöm a tanúbizonyoságomat. A családomban megfigyeltem, milyen áldások érnek minden egyes misszionáriust. Gyermekeink, unokáink és azok házastársai körében eddig 49-en kaptak elhívást teljes idejű misszionáriusi szolgálatra, és ez a szám egyre növekszik. Minden esetben láttam, amint az adott misszionáriusnak gyarapodik a bölcsessége, egyre érettebb lesz az ítélőképessége, és kivirágzik a hite. Az előttük járó sok nemzedékhez hasonlóan ők is „Isten szolgálatába léptek, hogy teljes szív[jükkel], lelk[jükkel], elmé[jükkel] és [erejükkel] szolgálják őt”⁹. A misszionáriusi szolgálat segített isteni rendeltetésük formálásában.

Egyháztag misszionáriusok

Pál tanácsa, miszerint „légy példa a hívőknek”, az egyháztagokra is

ugyanúgy vonatkozik. Legtöbbször nem voltak, és talán soha nem is lesznek teljes idejű misszionáriusok. Azonban mindenki lehet egyháztag misszionárius. Ez a kijelentés eszembe juttat egy mulatságos esetet. A misszionáriusképző központ egyik nagy sportpályája mellé kitették a következő feliratot: „Csak misszionáriusoknak!” Azok pedig, akik szintén játszani akartak a pályán, új feliratot tettek ki, amelyen ez állt: „Minden egyháztag misszionárius!”

Minden egyháztag példa lehet a hívőknek. Testvérek, Jézus Krisztus követőiként mindannyian élhettek az Ő tanításai szerint. Lehet tiszta a szívetek és tiszta a kezetek. Az ábrázatokra lehet vésve Isten képmása.¹⁰ Jó cselekedeteitek nyilvánvalóak lesznek mások számára.¹¹ Az Úr világossága ragyoghat a szemetekből.¹² Ilyen kisugárzással pedig jobb lesz, ha felkészültök a kérdésekre. Péter apostol ezt a tanácsot adta: „Mindig készen legyetek megfelelni mindenkinek, a ki számat kér tőletek a bennetek levő reménységről”¹³.

Válaszotok legyen barátságos és örömteli. És legyen találó a kérdező számára. Ne felejtsetek el, hogy ő is Isten gyermeke, azé az Istené, aki nagyon is szeretné, hogy ez az ember kiérdemlje az örök életet, és egy napon visszatérjen Őhozzá. Talán ti lesztek azok, akik kinyitják az ajtót a szabadulásra és Krisztus tanának megértése előtt.¹⁴

Első reakciónk után legyetek készen a következő lépésre. Lehet, hogy elhívjátok a barátotokat egy egyházi gyűlésre. A barátaink közül sokan nem tudják, hogy szívesen látjuk őket az egyházi épületeinkben. A Szabadító így hívta azokat, akik szeretnék volna jobban megismerni Őt: „Jőjjetek és lássátok”¹⁵. Ha meghívtok valakit, hogy jöjjön el veletek valamelyik

vasárnapi gyűlésre, vagy vegyen részt egy egyházi összejövetelen vagy szolgálati tevékenységen, az segíteni fog a tévképzetek eloszlásában, és a látogatók jobban érzik majd magukat közöttünk.

Az egyház tagjaiként nyújtsátok ki kezeteket azok felé, akiket nem ismertek, és üdvözöljétek őket barátságosan! Minden vasárnap nyújtsátok ki a barátság kezét legalább egy olyan ember felé, akit azelőtt nem ismertetek. Életek minden napján igyekezzetek gyarapítani a barátaitok körét.

Buzdíthatjátok egy barátotokat, hogy olvassa el a Mormon könyvét. Magyarazzátok el, hogy ez nem egy regény vagy történelemkönyv, hanem egy másik tanúbizonyosság Jézus Krisztusról. Célja az, hogy „meggyőzzön zsidót és nemzsidót arról, hogy Jézus a Krisztus, az Örökkévaló Isten, aki minden nemzetnek kinyilatkoztatja magát”¹⁶. Olyan erő van ebben a könyvben, amely megérintheti a szívet és felemelheti az igazságot igazán kereső emberek életét. Kérjétek meg a barátotokat, hogy imádságos lélekkel olvassa el a könyvet.

Joseph Smith próféta azt mondta, hogy „a Mormon könyve a leginkább hibátlan könyv a földön, és vallásunk záróköve, és aki annak előírásai szerint él, közelebb kerül Istenhez, mint bármely más könyv által”¹⁷. A Mormon könyve Jézus Krisztus engeszteléséről tanít, és olyan eszköz, amely által Isten betölti a szétszórt Izráel utolsó napokban történő összegyűjtésének ősi ígérését.¹⁸

Sok évvel ezelőtt két kollegám – egy ápolónő és orvos férje – megkérdezte, miért élek úgy, ahogy élek. Azt válaszoltam: „Azért, mert tudom, hogy a Mormon könyve igaz.” Kölcsönadtam nekik a könyvem, megkérve őket, hogy olvassák el. Egy héttel

később udvariasan megköszönve visszahozták a könyvem.

Azt kérdeztem tőlük: „Mit értetek az alatt, hogy nagyon köszönitek? Ha valaki tényleg elolvassa ezt a könyvet, nem mond ilyesmit. Nem is olvastátok el, ugye? Kérlek titeket, vigyétek el újra, olvassátok el, és csak azután szeretném visszakapni a könyvemet!”

Beismerve, hogy valóban csak belelapoztak, eleget tettek a kérésemnek. Amikor visszahozták, könnyes szemmel azt mondták: „Elovestuk a Mormon könyvét. Tudjuk, hogy igaz. Szeretnénk még többet tudni.” Így is lett, és az én kiváltságom volt megkezesztelni őket.

Az evangéliumot úgy is megoszthatjuk, hogy felkérjük barátainkat: találkozzanak nálunk a teljes idejű misszionáriusokkal. A misszionáriusokat elhívták és felkészítették az evangélium tanítására. Otthonotok kényelmében és állandó megerősítések mellett barátaitok ráléphetnek a szabaduláshoz és felmagasztosuláshoz vezető útra. Az Úr azt mondta: „...elhívást kaptok, hogy véghezvigyétek választottaim összegyűjtését; mert az én választottaim hallják a hangomat, és nem keményítik meg a szívüket.”¹⁹

A szentírások azt is elárulják, hogy „sokan vannak még a földön..., akik csak azért vannak távol az igazságtól, mert nem tudják, hol találjanak rá”²⁰. Vajon nem lehetőség ez számotokra? Ti lehettek számukra az a tanítvány, aki elvezeti őket a felismeréshez!

Az internet korában új és izgalmas módjai is vannak a misszionáriusi munka végzésének. Meghívhatjátok a barátaitokat és a szomszédjaitokat, hogy látogassanak el az új mormon.org weboldalra. Ha van blogotok, és fent vagytok online közösségi oldalakon, akkor hivatkozhattok a mormon.org honlapra, ahol saját személyes profilt is

Írország, Dublin

létrehozhattok. Minden profil lehetőséget ad a hitelvek, különböző élmények és bizonyságok leírására. Mivel ez még egy új dolog, e profilok nagy része még csak angolul áll rendelkezésre. Később majd más nyelveken is elérhetők lesznek.

Ezek a profilok csodálatos hatással bírhatnak. Két hónappal ezelőtt egy Zac nevű fiatalember – elsőéves egyetemista – látott egy mormon.org hirdetést a televízióban, a louisianai Baton Rouge-ban. Ellátogatott a honlapra, és az egyháztagok profiljai felkeltették a figyelmét. A weboldalunkon talált egy linket, ami tudatta vele, hol vehet részt egyházi gyűléseken. A következő vasárnap fehér ingben és nyakkendőben elment az egyházi gyűlésekre, bemutatták az egyházközösség tagjainak, és örömmel ott maradt a gyűlések mindhárom óráján. Meghívták vacsorára az egyik egyháztag otthonába, amit az első misszionáriusi lecke követett. Két hét sem kellett, megkeresztelkedett, és az egyház tagjává konfirmálták.²¹ Isten hozott, Zac! (Ő is hallgat bennünket.)

Jézus Krisztus minden példás követője hatékony egyháztag misszionáriussá válhat. Az egyháztagok a teljes idejű misszionáriusokkal karöltve elvihetik az evangélium áldásait kedves barátainknak és szomszédjainknak. Sokan Izráelből valók, és most az ígért szerint összegyűjtetnek. Ez részét

képezi az Úr második eljövételére való felkészülésnek.²² Ő azt akarja, hogy mindannyian valóban legyünk példák a hívőknek.

Tudom, hogy Isten él. Jézus a Krisztus. Ez az Ő egyháza. A Mormon könyve igaz. Joseph Smith fordította le, és ő ennek az utolsó adományozási korszaknak a prófétája. Thomas S. Monson elnök Isten mai prófétája. Erről teszek bizonyosságot Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Máté 28:19–20.
2. Lásd Cselekedetek 9:3–18.
3. Cselekedetek 9:1.
4. 1 Timótheus 4:12; kiemelés hozzáadva.
5. *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008), 1.
6. Lásd Tan és a szövetségek 14:7.
7. Mózes 1:39.
8. Lukács 10:2.
9. Tan és a szövetségek 4:2.
10. Lásd Alma 5:19.
11. Lásd Máté 5:16; Alma 7:24.
12. Lásd Tan és a szövetségek 88:11.
13. 1 Péter 3:15.
14. Lásd 2 Nefi 31:2, 21.
15. Lásd János 1:39. Hasonló szófordulatokért lásd Jelenések 6:1, 3, 5, 7.
16. A Mormon könyve címodala.
17. Mormon könyve: Bevezetés.
18. Lásd 3 Nefi 21:1–7. Megjegyzés: ez a hét vers egy mondatot alkot.
19. Tan és a szövetségek 29:7.
20. Tan és a szövetségek 123:12.
21. Személyes beszélgetés William G. Woodsszal, a Louisianai Baton Rouge Misszió elnökével.
22. Lásd Malakiás 4:5; 3 Nefi 25:5; Tan és a szövetségek 2:1; 110:14–16; 128:17; 138:46; Joseph Smith története 1:38.

Írta: Patrick Kearon elder
a Hetvenektől

„Jöjjetek hozzám, szívetek minden szándékával, és én meg foglak gyógyítani titeket”

*Szabadítónk, a Béke Hercege, a nagy Gyógyító az Egyetlen,
aki képes valóban megtisztítani bennünket a bűn égető
fájdalmától.*

Ma este a vigasz és gyógyulás üzenetét szeretném megosztani mindazokkal közületek, akik magányosnak vagy elhagyatottnak érzik magukat, akik elvesztették lelki békéjüket, vagy úgy érzik, hogy elszalasztották az utolsó esélyüket valamire. A Szabadító lábainál teljes gyógyulásra és békére lelhetünk.

Hétéves koromban az Arab-félszigeten éltem. A szüleim rendszeresen figyelmeztettek, hogy *mindig* legyen rajtam cipő, és meg is értettem, hogy miért. Tudtam, hogy a cipő megvédi a lábamat a sivatagban rám leselkedő veszélyektől, mint például a kígyóktól, skorpióktól és a tüskéktől. Egyszer egy kempingezés alkalmával a sivatagban éjszakáztunk, én pedig másnap reggel szerettem volna felfedezni a környezetet, de nem volt kedvem a cipővel bajlódni. Azzal nyugtattam magam, hogy csak egy kicsit sétálok, és úgyis a

tábor közelében maradok. Így hát cipő helyett csak belebújtam a strandpapucsomba. Azt mondtam magamnak, hogy a papucs is cipőféle. És különben is, mi történhetne?

Miközben a hűvös homokon lépkedtem – a strandpapucsomban – egyszer csak mintha egy tüske állt volna a talpamba. Mikor lenéztem, nem tüskét láttam – hanem egy skorpiót. Amint tudatosult bennem, hogy az egy skorpió, és kezdtem felfogni, mi is történt, a mérge okozta fájdalom elindult felfelé a lábamban. Megpróbáltam elszorítani a combom, hogy megakadályozzam az égető fájdalom továbbterjedését, miközben segítségért kiabáltam. A szüleim futva jöttek hozzám a táborból.

Miközben édesapám egy lapáttal agyoncsapta a skorpiót, egy velünk táborozó felnőtt barátunk hősiiesen próbálta kiszívni a mérget a lábamból.

Ebben a pillanatban kezdtem azt hinni, hogy meg fogok halni. Csak zokogtam, miközben a szüleim beültettek az autóba, és sebesen nekivágtunk a sivatagnak, hogy eljussunk a legközelebbi kórházig, amely több mint kétórányira volt tőlünk. A lábamban szinte elviselhetetlen fájdalmat éreztem, és egész úton azt hittem, hogy haldoklom.

Amikor végre odaértünk a kórházba, az orvos biztosított bennünket, hogy az effajta skorpiónak a csípése csak a csecsemőkre és a rendkívül alultáplált emberekre jelent halálos veszélyt. Érzéstelenítőt adott, amittől elzsibbadt a lábam, és teljesen megszűnt a fájdalmam. 24 órán belül már semmilyen hatását nem éreztem a skorpiócsípésnek. Viszont megtanultam egy hatalmas leckét.

Amikor a szüleim azt mondták, legyen rajtam cipő, tudtam nagyon jól, hogy nem strandpapucsra gondoltak. Elég idős voltam ahhoz, hogy tisztában legyek vele, a papucs nem ad olyan védelmet, mint a cipő. De azon a reggelen, ott a sivatagban, semmibe vettem, amiről tudtam, hogy helyes; figyelmen kívül hagytam azt, amire a szüleim ismételtelen megtanítottak. Lusta és egy kicsit lázadó is voltam, de megfizettem az árát.

Miközben hozzátok szólok, derék fiatal férfiak, valamint édesapáitokhoz, tanítóitokhoz, vezetőitekhez és barátaitokhoz, tisztelettel adózok mindazok előtt, akik szorgalmasan igyekeznek azzá válni, amire az Úrnak szüksége van, és amivé Ő szeretné, hogy váljatok. De fiatal fiúként és férfiként szerzett tapasztalataim alapján bizonyosságomat teszem nektek, hogy ha semmibe vesszük, amiről tudjuk, hogy helyes – akár lustaság, akár lázadó érzéseink miatt –, az mindig lelkileg romboló, nem kívánt következményekkel jár. Nem, a skorpió végül nem

veszélyeztette az életemet, de óriási fájdalmat és aggodalmat okozott mind nekem, mind a szüleimnek. Amikor az evangélium szerinti életről van szó, nem szabad lustának vagy lázadónak lennünk.

Jézus Krisztus egyháza tagjaiként, valamint papságviselőkként ismerjük a parancsolatokat és normákat, melyek betartását szövetségben fogadtuk meg. Amikor egy másik ösvényt választunk, és nem azt, amiről tudjuk, hogy helyes – ami a szüleink és vezetőink tanítása szerint való, és amit a Szentlélek is megerősített a szívünkben –, akkor az olyan, mintha cipő helyett strandpucsuban állnánk ki a sivatagba, majd megpróbálnánk igazolni lusta vagy lázadó viselkedésünket. El akarjuk hitetni magunkkal, hogy valójában semmi rosszat nem teszünk, hogy nem is számít, és hogy semmi komoly nem származhat abból, ha csak egy kicsit elengedjük a vasrudat. Talán azzal a gondolattal vigasztaljuk magunkat, hogy mindenki más is ezt csinálja – vagy még rosszabbakat –, és különben sem lesz ránk semmilyen negatív hatással. Valahogy meggyőzzük magunkat, hogy mi vagyunk a kivétel a szabály alól, így ha meg is szegjük, ránk nem lesznek hatással a következmények. Időnként szándékosan visszautasítjuk, hogy „teljes egészében engedelmesek”¹ legyünk, ahogyan azt a *Prédikáljátok evangéliumomat!* írja, és szívünk egy részét elrejtjük az Úr elől. Aztán elszenvedjük a csípést.

A szentírások azt tanítják, hogy „az Úr a szívet... követel[í] meg,”² nekünk pedig megparancsolták, hogy szeressük az Urat, és szolgáljuk Őt „teljes szív[ünk]el”³. Az ígéret szerint így „ártatlanul állha[tunk] majd Isten előtt az utolsó napon”⁴, és visszatérhetünk az Ő jelenlétébe.

A Mormon könyvében szereplő anti-nefi-lehiták letették harci

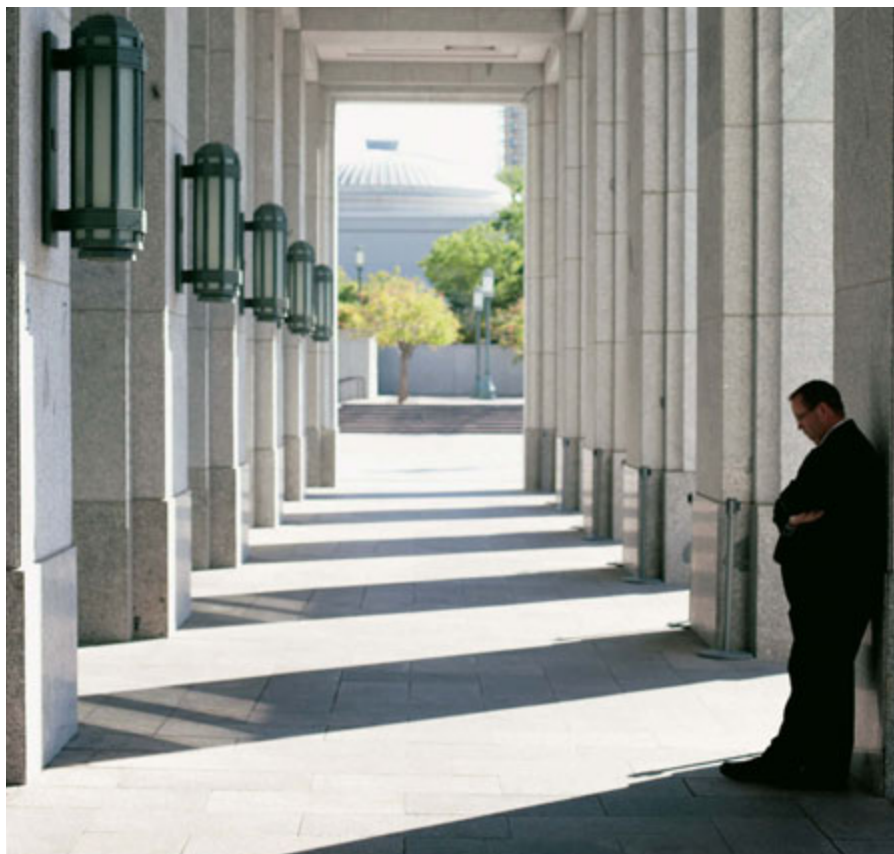
fegyvereiket, és a föld mélyére temették őket, szövetségben megfogadva, hogy soha többé nem ragadnak fegyvert testvéreik ellen. De még ennél is többet tettek. „[I]gazlelkű nép lettek”, mert „letették *lázasuk* fegyvereit, nem harcoltak többé sem Isten, sem bármely testvérük ellen”⁵. Megtérésük olyannyira teljes és mélyreható volt, hogy „soha nem távolodtak el”⁶.

A megtérésük előtt azonban – ne feledjük állapotukat – „nyíltan fellázasadtak Isten ellen”⁷, ahogyan azt a szentírások nevezték. Lázadó szívük arra ítélte őket, hogy „egy olyan állapotban [éljenek], mely ellenkezik a boldogság természetével”, mert „Isten természetével ellentétesen viselkedtek”⁸.

Amikor letették *lázasuk* fegyvereit, azzal alkalmassá tették magukat,

hogy az Úr meggyógyítsa őket, és békét ajándékozzon nekik, és mi is megtehetjük ezt. A Szabadító biztosít bennünket: „...ha nem keményítik meg a szívüket, és nem merevítik meg a nyakukat ellenem, akkor megtérnek, és én meggyógyítom őket.”⁹ Elfogadhatjuk az Ő hívását, mely így szól: jöjjetek vissza és tartsatok bűnbánatot, és szívetek minden szándékával jöjjetek hozzám, és én meg foglak gyógyítani titeket.¹⁰

E csodás gyógyítást állítsuk szembe azzal, ami akkor történik, ha „megkíséreljük takargatni a bűneinket, vagy kielégíteni a büszkeségünket [illetve] hiú törekvésünket”. Ekkor „a mennyek visszahúzódnak; az Úr Lelke megszorodzik”, mi pedig magunkra maradunk, hogy „rugdalózz[unk] az ösztöke

örömünket és belső békénket. Fel fogjuk ismerni, hogy az aknáktól megtisztított nyomvonalra való visszatérés óriási megnyugvást hoz.

Senki sem lelhet békére egy aknamezőn.

Szabadítónk, a Béke Hercege, a nagy Gyógyító az Egyetlen, aki képes valóban megtisztítani bennünket a bűn égető fájdalmától és a kevélység mérgétől. Ő képes lázadó szívünket megtért, szövetséges szívvé változtatni. Engesztelése végtelen, Ő mindannyiunkat magához ölel.

Az, ahogyan a feltámadt Krisztus a nefitákat hívta, mikor szolgált nekik, számunkra is erőteljes felhívás: „Van-e köztetek beteg? Hozzátok ide! Van-e béna, vagy vak vagy sánta, vagy csonka, vagy belpoklos, vagy sorvadásos, vagy aki süket, vagy bármilyen más módon nyomorult? Hozzátok ide, és én meggyógyítom őket.”¹⁴

Senki sem játszotta el közületek az utolsó lehetőségét. Megváltozhattok, visszajöhettek, és igényt tarthattok a könyörületre. Jöjjetek az Egyetlenhez, aki képes meggyógyítani, és akkor békére lelték. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. *Prédikáljatók Evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2004), hátlap belső oldala.
2. Tan és a szövetségek 64:34; kiemelés hozzáadva.
3. Tan és a szövetségek 4:2; 59:5; kiemelés hozzáadva.
4. Tan és a szövetségek 4:2.
5. Alma 23:7; kiemelés hozzáadva.
6. Alma 23:6.
7. Móziás 2:37; Alma 3:18; lásd még Mormon 2:15.
8. Alma 41:11.
9. Tan és a szövetségek 112:13; kiemelés hozzáadva.
10. Lásd 3 Nefi 18:31.
11. Tan és a szövetségek 121:37, 38.
12. János 3:17.
13. James E. Faust, „Obedience: The Path to Freedom,” *Liahona*, July 1999, 55, 53; *Ensign*, May 1999, 47, 45.
14. 3 Nefi 17:7; kiemelés hozzáadva.

ellen... és harcoljunk] Isten ellen”¹¹.

Fivérek, csak akkor lelünk gyógyulásra és megnyugvásra, ha a Nagy Gyógyító, Szabadítónk, Jézus Krisztus lábai elé vetjük magunkat. Le kell tenni lázadásunk fegyvereit (mind tudjuk, mik ezek). Le kell tennünk bűneinket, hiúságunkat és kevélységünket. Fel kell adnunk azon vágyainkat, hogy a világot kövessük, és hogy kivívjuk a világ tiszteletét és dicséretét. Fel kell hagynunk azzal, hogy Isten ellen harcoljunk, ehelyett *teljes szívünket* át kell adnunk Neki, semmit sem tartva vissza Tőle. Akkor majd meg tud minket gyógyítani, és megtisztíthat bennünket a bűn mérgező csípésétől.

„Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhóztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa.”¹²

James E. Faust elnök azt tanította:

„Amikor az engedelmség válik célunkká, az többé nem okoz bosszúságot; akadályt jelentő kő helyett építőkö lesz. [...]”

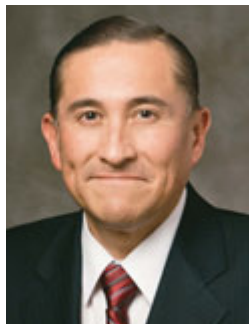
Az igazi szabadsághoz az engedelmség vezet. Minél inkább engedelmeskedünk a kinyilatkoztatott igazságnak, annál szabadabbak leszünk.”¹³

Múlt héten találkoztam egy 92 éves férfival, aki a második világháború sok fontos hadjáratában részt vett. Három komolyabb sérülést élt túl, ezek közül

az egyiket akkor szerezte, amikor a terepjárójuk taposóaknára futva felrobbant, és a vezető meghalt. *Megtanulta, hogy ahhoz, hogy az ember túléljen egy aknamezőt, pontosan az előtte haladó gépjármű nyomában kell haladnia.* A jobbra vagy balra való legcsekélyebb eltérés is végzetes lehet – mint ahogy az is lett.

Prófétáink és apostolaink, vezetőink és szüleink folyamatosan kijelölik előttünk azt a nyomvonalat, melyet követnünk kell, ha el akarjuk kerülni a lelkünkben bekövetkező pusztító robbanást. Ők ismerik azt a biztonságos ösvényt, melyet megtisztítottak az aknáktól (vagy akár skorpióktól), és fáradhatatlanul arra buzdítanak, hogy haladjunk a nyomukban. Oly sok végzetes csapda van, amely próbál lecsalogni bennünket az útról. Ha letérít bennünket a drog, az alkohol, a pornográfia vagy az erkölcstelen viselkedés akár az interneten, akár a videojátékokon keresztül, akkor pontosan egy robbanás felé tartunk. Az előttünk lévő, biztonságos nyomvonaltól való jobbra vagy balra való elhajlás, akár lustaságból, akár lázadásból történik, végzetesnek bizonyulhat a lelki életünkre. E szabály alól nincsenek kivételek.

Ha mégis letértünk erről a nyomvonalról, akkor változhatunk, visszatérhetünk, és visszanyerhetjük

Írta: Juan A. Uceda elder
a Hetvenektől

Arra tanít, hogy vetközzük le a természetes embert

Tanúbizonyoságot teszek a Szabadító engesztelésének valóságáról és annak megtisztító, szeplőtelenné tevő hatalmáról, amely megszentel minket és az otthonainkat.

Egyik reggel egy család szokás szerint összegyűlt a szentírások tanulmányozására. Az édesapa azonban nem érezte megfelelőnek a lelkeséget – a család néhány tagja nem tűnt túl lelkesnek. Elmondták a családi imát, majd hozzákezdtek a szentírások olvasásához. Ekkor az édesapa észrevette, hogy az egyik gyermek nem hozta magával a szentírásait. Megkérte, hogy menjen be értük a szobájába. A lány vonakodva szót fogadott. Egy egész örökkévalóságnak tűnt, mire visszatért és leült, majd ezt mondta: „Tényleg muszáj most ez?”

Az apában felmerült, hogy minden igazlelkűség ellensége akar most gondot okozni és elérni, hogy ne tanulmányozzák a szentírásokat. Az apa, nyugalmat erőltetve magára, így felelt: „Igen, most ezt kell tennünk, mert ezt várja el tőlünk az Úr.”

Mire a lány: „Nekem ehhez most semmi kedvem!”

Az apa ekkor már elveszítette türelmét, és felemelte a hangját: „Ez

az én házam, és nálam mindig olvasni fogjuk a szentírásokat!”

Hanghordozása és szavai megsértették a leányt, aki szentírásokkal a kezében otthagya a családot, beszaladt a szobájába, és becsapta az ajtót. Ezzel véget is ért a családi szentírás-tanulmányozás, és odavolt az összhang és a szeretet érzése.

Az apa tudta, hogy helytelenül cselekedett, így hát bement a szobájába, és letérdelt, hogy imádkozzon. Segítséget kért az Úrtól, tudva, hogy megsértette az Ő egyik gyermekét, egyik igazán szeretett leányát. Könyörgött az Úrnak, hogy állítsa vissza otthonukba a szeretet és az összhang lelkeségét, és tegye lehetővé számukra a családi szentírás-tanulmányozás folytatását. Imádkozás közben az jutott eszébe: „Menj, és kérj bocsánatot!” Azonban tovább folytatta buzgó imáját, amelyben kérte, hogy térjen vissza otthonába az Úr Lelke. Ismét az jutott eszébe: „Menj, és kérj bocsánatot!”

Igazán szeretett volna jó apa lenni, és a helyes dolgot cselekedni, így hát felállt, és odament leánya szobájához. Többször is halkán kopogott az ajtón, de nem jött válasz. Lassan kinyitotta hát az ajtót, és látta, hogy leánya zokogva sír az ágyán. Letérdelt mellé, és halk, gyengéd hangon így szólt: „Ne haragudj. Bocsánatot kérek azért, amit tettem.” „Ne haragudj. Szeretlek és nem akarlak bántani” – ismételte meg. Aztán mint egy gyermek szájából, elhangzott, amit az Úr meg akart tanítani az apának.

Leánya abbahagyta a sírást. Rövid csend után a kezébe vette a szentírásait, és elkezdett kikeresni néhány verset. Az apa figyelte, amint tiszta és finom ujjai a szentírás lapjait forgatják. Megtalálta, amit keresett, és nagyon lassan, halkán olvasni kezdett: „Mert a természetes ember ellensége Istennek; az volt Ádám bukása óta, és az is lesz örökkön-örökké, hacsak nem enged a Szent Lélek hívásainak, és nem vetközi le a természetes embert és válik szentté az Úr, Krisztus engesztelése által, és lesz olyan, mint egy gyermek, engedékeny, szelíd, alázatos, türelmes, telve szeretettel, aki mindazon dolgoknak hajlandó alávetni magát, melyet az Úr jónak lát kiszabni rá, éppen úgy, ahogy egy gyermek veti alá magát az atyjának.”¹

Az édesapán, aki még mindig az ágy mellett térdelt, úrrá lett az alázatosság, és azt gondolta: „Ez a szentírás nekem szól. A lányom nagyszerű leckét tanított nekem.”

Ekkor leánya ránézett, és azt mondta: „Ne haragudj! Ne haragudj, apa!”

Ekkor édesapja felismerte, hogy nem rá gondolva olvasta fel a szentírást, hanem saját magára alkalmazta azt. Ölelésre tárta karjait, majd magához szorította a leányt. Isten ígéje és a Szentlélek a megbékélés e drága pillanatában visszaállította a szeretetet

és az összhangot. A szentírás, amelyre leánya saját személyes szentírás-tanulmányozásából emlékezett, megérintette az apa szívét a Szentlélek tüzevel.

Szeretett testvéreim, otthonunknak olyan helynek kell lennie, ahol ott lakozhat a Szent Lélek. „Szentség tekintetében csak az otthon érhet fel a templommal.”² Otthonainkban nincs helye a természetes embernek. A természetes ember hajlamos rá, hogy takargassa a bűneit, hogy kielégítse a büszkeségét, vagy hiú törekvéseit, és hogy irányítást, uralmat vagy erőszakot gyakoroljon az emberek gyermekeinek lelkén. Ha pedig bármilyen mértékben is hamislelkűen cselekszik, „akkor íme, a mennyek visszahúzódnak; az Úr Lelke

megszomorodik; és amikor az visszahúzódnak, ámen azon ember papságának vagy felhatalmazásának”³.

Nekünk, az ároni vagy a melkisédeki papság viselőinek, mindig szem előtt kell tartanunk, hogy „semmilyen hatalmat vagy befolyást nem lehet vagy szabad máshogy fenntartani a papság jogán, csakis meggyőzéssel, hosszútűréssel, gyengédséggel és szelídséggel, és színleletlen szeretettel; Kedvességgel és szintiszta tudással, amely nagyon gyarapítja a lelket, képmutatás és álnokság nélkül”⁴.

Ha igyekszünk e krisztusi tulajdonságok szerint élni, a vizsály eltávozik az otthonainkból és az életünkéből. „És egymásnak is bocsássátok meg a vétkeiteket; mert bizony mondom neked, hogy az, aki nem bocsátja

meg felebarátja vétkeit, amikor az azt mondja, hogy bűnbánatot tart, az kárhoztatás alá helyezi magát.”⁵ „Ne haragudj! Ne haragudj, apa!”

Az Úr Jézus Krisztus, aki a Békesség Hercege, megtanítja nekünk, hogyan teremtsünk békét az otthonunkban.

Arra tanít minket, hogy legyünk engedékenyek, engedjünk az Úr akaratának és erejének. „Menj, és kérj bocsánatot.”

Arra tanít minket, hogy legyünk szelídek, vagyis „visszafogott vérmérsékletűek, gyengédek, akiket nehéz felingerelni vagy felbosszantani, akik engednek, és akik eltűrik a bántást”⁶.

Arra tanít minket, hogy legyünk alázatosak, vagyis „visszafogottak, szelídek, engedékenyek, kerülve a

kevélységet, dőlyföt, önteltséget és elbizakodottságot”⁷.

„Ne haragudj! Bocsánatot kérek azért, amit tettem.”

Arra tanít minket, hogy legyünk türelmesek, vagyis rendelkezünk „annak képességével, hogy zúgolódás vagy ingerültség nélkül viseljük el a rosszat”, illetve „nyugodtak maradunk, amikor bántás vagy sértés ér minket”⁸.

Arra tanít minket, hogy legyünk telve szeretettel. „Szeretlek, és nem akarlak bántani.”

Igen, szeretett testvéreim, arra tanít, hogy a történetben szereplő apához hasonlóan, aki az Úrtól kért segítséget, vetkőzzük le a természetes embert.

És ahogyan az apa szeretete karjaiba vonta leányát, éppen úgy a Szabadító is kitarja karját, hogy igaz bünbánatunk idején megöleljen minket.

Arra tanít bennünket, hogy Krisztus, az Úr engesztelése által váljunk szentté. Ezt követően békülünk meg Istennel, és válunk az Ő barátaivá. Tanúbizonyosságot teszek a Szabadító engesztelésének valóságáról és annak megtisztító, szeplőtelené tevő hatalmáról, amely megszentel minket és az otthonainkat, ha igyekszünk levetkőzni a természetes embert, és Őt követjük.

Ő Isten báránya.⁹ A Szent, az Igaz¹⁰, akinek „hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének”¹¹. Az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Móziás 3:19.
2. Bible Dictionary, “Temple.”
3. Tan és a szövetségek 121:37.
4. Tan és a szövetségek 121:41–42.
5. Móziás 26:31.
6. *Noah Webster's First Edition of an American Dictionary of the English Language*, 9th ed. (1996), “meek.”
7. *Noah Webster's First Edition*, “humble.”
8. *Noah Webster's First Edition*, “patient.”
9. Lásd János 1:29.
10. Lásd Cselekedetek 3:14.
11. Ézsaiás 9:6.

Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

A kevélység és a papság

A kevélység olyan kapcsoló, mely kioltja a pasági hatalmat. Az alázat pedig újra felkapcsolja azt.

Drága fivéreim, köszönöm, hogy világszerte összegyűltetek erre az általános papsági konferenciára. Jelenlétetek megmutatja azon elkötelezettségeket, hogy a szent papságot viselő fivéreitekkel együtt szilárdan álltok, bárhol legyetek is, és szolgáljátok és tisztelitek Urunkat és Megváltónkat, Jézus Krisztust.

Életünket gyakran olyan események mérőldököveivel mérjük, melyek nyomot hagytak elménkben és szívünkben. Sok ilyen esemény volt az életemben. Az egyik 1989-ben történt, amikor Ezra Taft Benson elnök nagyon is időszerű beszédét hallgattam, melynek ezt a címet adta: „Óvakodjatok a kevélységtől!” A bevezetőből kiderült, hogy ez a téma már elég régóta, és elég súlyosan aggasztotta Benson elnököt.¹

Az elmúlt hónapokban én is hasonlólt éreztem. A Szentlélek jelzései arra készítettek, hogy hangom által egy másik tanúbizonyossággént szolgáljak Benson elnök 21 évvel ezelőtti beszédéhez.

Minden halandó közeli, sőt néha túl közeli kapcsolatban áll a kevélység és büszkeség bűnével. Senki sem tudta elkerülni, bár néhányaknak sikerült legyőzniük. Amikor

elmondtam a feleségemnek, hogy miről fogok ma beszélni, ő csak mosolyogva ennyit mondott: „Olyan jó, hogy olyan dolgokról beszélsz, amiről olyan sokat tudsz.”

A kevélység más jelentései

Emlékszem Benson elnök nagy hatású beszédének egyik mellékhatására is. Az egyháztagok között egy ideig szinte tabunak számított azt mondani, hogy „büszkék” a gyermekeikre, az országukra, vagy hogy „büszkén” végezték a munkájukat. A *büszkeség* szót is szinte száműzték a szókincsükből.

A szentírásokban számos példát találhatunk a jó és igazlelkű emberekre, akik örvendeznek az igazlelkűségnek, de ugyanakkor dicsőítik Isten jóságát is. Mennyei Atyánk az Ő Szeretett Fiát is így mutatta be: „...akiben én gyönyörködöm”².

Alma is dicsőítette a gondolatot, hogy talán eszköz lehet Isten kezében.³ Pál apostol is büszke volt az egyház igazlelkű tagjaira.⁴ Ammon, a nagy misszionárius örvendezett mindabban, amiben testvéreivel misszionáriusként része volt.⁵

Úgy hiszem, különbség van aközött, hogy büszkék vagyunk bizonyos

dolgokra és a gőgös büszkeség, vagyis a kevélység között. Én számos dologra büszke vagyok. Büszke vagyok a feleségemre. Büszke vagyok a gyermekeinkre és az unokáinkra.

Büszke vagyok az egyház fiataljaira, és örvendezem jószágukban. Büszke vagyok rátok, drága, fiatal fivéreim. Büszke vagyok, hogy Isten szent papságának viselőjeként vállvetve mellettek állhatok.

A kevélység az önmagasztalás bűne

Mi tehát a különbség az ilyesfajta érzések és a Benson elnök által csak „egyetemes bűnnek”⁶ nevezett büszkeség, azaz kevélység között? Ahogyan azt Benson elnök oly emlékezetesen tanította, a kevélység bűnös dolog, mivel gyűlöletet vagy ellenségeskedést ébreszt, és szembeállít bennünket Istennel és felebarátainkkal. Lényegét tekintve a kevélység a hasonlítgatás bűne, mivel gyakran azzal a gondolatmal kezdődik, hogy „nézd, milyen csodálatos vagyok, és milyen nagyszerű dolgokat tettem!”, és szinte mindig azzal végződik, hogy „éppen ezért jobb vagyok nálad”.

Amikor szívünk tele van kevélységgel, azzal igen súlyos bűnt követünk el, mivel megszegjük a két nagy parancsolatot.⁷ Az Istennek való hódolat és a felebarátunk iránt érzett szeretet helyett felfedjük hódolatunk és imádatuk valódi tárgyát: a tükrünkben látott képet.

A kevélység az önmagasztalás hatalmas bűne. Oly sok ember számára ez egy személyes Rameumptom, egy szent szószék, mely igazol minden irigységet, kapzsiságot és hiúságot.⁸ Bizonyos értelemben a kevélység az eredendő bűn, hiszen a föld megalkotása előtt a kevélység miatt vetették le Lucifert, a hajnal fiát, „aki felhatalmazással bírva ott volt Isten színe előtt”⁹. Ha a kevélység képes megrontani egy

ilyen ígéretes és tehetséges valakit, akkor vajon nem kell-e nekünk is megvizsgálnunk saját lelkünket?

A kevélységnek számos arca van

A kevélység halálos kór, és olyan bűn, mely seregnyi egyéb emberi gyengeséghez nyit kaput. Sőt talán azt is mondhatnánk, hogy alapjában véve minden más bűn a kevélység megnyilvánulása.

A bűnnek számos arca van. Néhányakat arra ösztönöz, hogy önmaguknak tulajdonított értéküknek, eredményeiknek, tehetségeiknek, vagyonuknak vagy rangjuknak örvendezzenek. Ezeket az áldásokat annak bizonyítékaként fogják fel, hogy „kiválasztottak”, „felsőbbrendűek”, vagy másoknál „igazlelkűbbek”. Ez a „hála Istennek, sokkal különlegesebb vagyok nálad” bűne. Alapjaiban ez az arra irányuló vágy, hogy csodáljanak vagy irigyeljenek bennünket. Ez az öndicsőítés bűne.

Másoknál a kevélység irigységbe megy át: keserűen néznek azokra, akik jobb helyzetben vannak, akik tehetségesebbek vagy vagyonosabbak náluk. Arra törekszenek, hogy elhibázzott és érdemtelen kísérletet tegyenek önmaguk felemelésére azáltal, hogy másokat bántanak, lekicsinyelnek vagy lerombolnak. Amikor irigységük tárgyai megbotlanak vagy szenvednek, ők titokban örülnek.

A sportlaboratórium

A kevélység bűnét talán nem is lehetne jobb laboratóriumban megfigyelni, mint a sport világában. Mindig is szerettem sporteseményeket látogatni és azokban részt venni. De be kell vallanom, vannak olyan pillanatok, amikor a sportszerűtlenség igen csak zavarba ejt. Hogy lehet az, hogy az egyébként kedves és könyörületes emberi lények ilyen türelmetlenek és

gyűlölködők az ellenfél csapatával és annak szurkolóival?

Láttam szurkolókat, ahogy ellenfelüket gyalázzák és kígyót-békát kiabálnak rájuk. Hibák után kutatnak, majd felnagyítják azokat. Gyűlöletüket széleskörű általánosításokkal igazolják, majd azt ráhúzzák az ellenféllel kapcsolatban álló minden egyes emberre. Ha balszerencse éri ellenfelüket, ők örvendeznek.

Fivérek, napjainkban sajnos túl gyakran látunk hasonló hozzáállást és viselkedést politikai, etnikai és vallási kérdésekben folytatott nyilvános beszélgetéseknél is.

Drága papságviselő fivéreim, szeretett tanítványtársaim a kegyelmes Krisztusban, nem kellene talán magasabb normákhoz tartani magunkat? Papságviselőkként fel kell ismernünk, hogy Isten összes gyermeke ugyanazt a mezt viseli. A mi csapatunk az emberiség testvérisége. A küzdőtér a halandó éltünk. Az a célunk, hogy megtanuljunk szeretni Istent, és hogy ugyanezt a szeretetet felebarátainkra is kiterjesszük. Azért vagyunk itt, hogy az Ő törvénye szerint éljünk, és megalapítsuk Isten királyságát. Azért vagyunk itt, hogy Mennyei Atyánk összes gyermekét építsük, felemeljük, biztassuk és igazságos bánásmódban részesítsük.

Ne szálljon a fejünkbe

Amikor elhívtak általános felhatalmazottnak, abban az áldásban volt részem, hogy részesülhettem számos rangidős fivérem oktatásában. Egyszer elvihettem kocsival James E. Faust elnököt egy cövekkonferenciára. Az autóban együtt töltött órák alatt Faust elnök kihasználta az időt, hogy néhány fontos alapelvet megtanítson nekem az elhívásommal kapcsolatban. Elmondta azt is, hogy az egyháztagok milyen kedvesek, különösen az

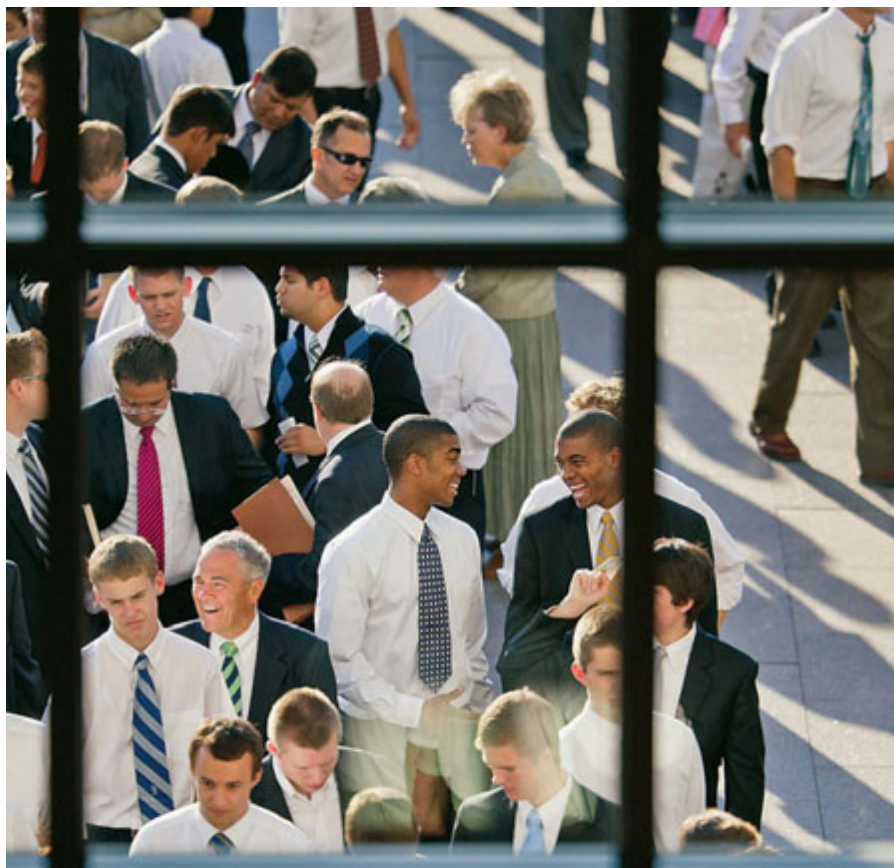
általános felhatalmazottakkal. Ezt mondta: „Nagyon kedvesen fognak bánni veled. Csupa szép dolgokat fognak mondani rólad.” Ezután felnevetett egy kicsit, majd ezt mondta: „Dieter, legyél hálás ezért, de soha ne szálljon a fejedbe!”

Fivérek, ez mindannyiunk számára nagyszerű lecke, mely érvényes minden elhívásra vagy élethelyzetre. Hálásak lehetünk az egészségünkért, gazdagságunkért, vagyontárgyainkért vagy rangunkért, amikor azonban mindez elkezd a fejünkbe szállni – amikor helyzetünk megszállottjaivá válunk; amikor saját fontosságunkra, hatalmunkra vagy hírnevünkre összpontosítunk; amikor a világ által rólunk alkotott képet csodáljuk és elhisszük a rólunk írt újságcikkeket –, akkor kezdődik a baj, ekkor kezd megrontani bennünket a kevélység.

A szentírásokban sok helyen figyelmeztetnek a kevélységre: „Csak háborúság lesz a kevélységből: azoknál pedig, a kik a tanácsot beveszik, bölcsesség van.”¹⁰

Péter apostol így figyelmeztetett: „...Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.”¹¹ Mormon ezt mondta: „...csak a szelíd és alázatos szívű embert fogadja el Isten”¹². Az Úr pedig szándékosan „a világ erőtleneit választotta ki magának..., hogy megszégyenítse az erőseket”¹³. Az Úr azért teszi ezt, hogy megmutassa, az Ő munkáját az Ő keze irányítja, nehogy „a test karjában bízz[unk]”¹⁴.

Jézus Krisztus, a mi Urunk és Szabadítónk szolgálói vagyunk. Nem azért kaptuk a papságot, hogy meghajolva saját dicsőítésünkben sűtkérezzünk. Azért vagyunk itt, hogy ingujjunktak feltúrva munkához lássunk. Nem szokványos feladatot bíztak ránk. Arra hívtak el bennünket, hogy felkészítsük a világot Urunk és Szabadítónk, Jézus

Krisztus eljövetelére. Nem saját megbecsülésünkre, hanem Isten dicsőítésére és magasztalására törekszünk. Tudjuk, hogy az egymagunk által elvégzett munka csekély; mindazonáltal, miközben igazlelkűen gyakoroljuk a papság hatalmát, Isten hatalmas és csodálatos művet tud véghezvinni az erőfeszítéseink által. Mózeshez hasonlóan nekünk is meg kell tanulnunk, hogy egymagában „az ember semmi”¹⁵, de „Istennél minden lehetséges”¹⁶.

Jézus Krisztus a szolgálat tökéletes példája

Ahogy mindenben, ebben is Jézus Krisztus a tökéletes példánk. Míg Lucifer megpróbálta megváltoztatni az Atya szabadulásunkra alkotott tervét, hogy az övé legyen a dicsőség, a Szabadító ezt mondta: „...Atyám, a te akaratod legyen meg, és a dicsőség legyen tiéd mindörökké.”¹⁷ A Szabadító az Ő bámulatos képességei és tettei ellenére mindig szerény és alázatos maradt.

Fivérek, mi az „Isten Fiaának rendje szerinti szent papság”¹⁸ viselői

vagyunk. Ez az a hatalom, melyet Isten azért adott, hogy az ember az Ő nevében cselekedhessen a földön. Hatalmának gyakorlásához arra kell törekednünk, hogy olyanná váljunk, mint a Szabadító. Ez azt jelenti, hogy a Szabadítóhoz hasonlóan mi is minden dologban az Atya akaratát keressük.¹⁹ Azt jelenti, hogy a Szabadítóhoz hasonlóan minden dicsőséget az Atyának adunk,²⁰ és hogy a Szabadítóhoz hasonlóan elveszítjük magunkat mások szolgálatában.

A kevélység olyan kapcsoló, mely kioltja a papsági hatalmat.²¹ Az alázat pedig újra felkapcsolja azt.

Legyünk alázatosak és szeretetteljesek

Hogyan győzzük tehát le a kevélység olyannyira elterjedt és ártalmas bűnét? Hogyan válhatunk még alázatosabbakká?

Amikor a szívünk jószívúséggel van tele, szinte lehetetlen kevélynek lenni. „Senki nem segíthet ebben a munkában, csak akkor, ha alázatos és telve van szeretettel.”²² Akkor kezdjük el megérteni az alázatot, amikor Krisztus

tiszta szeretetének lencséjén keresztül szemléljük a körülöttünk lévő világot.

Néhányan úgy vélik, hogy az alázat egyenlő az önostorozással. Az alázat nem azt jelenti, hogy meggyőzzük magunkat arról, hogy semmit érők és értelmetlenek vagyunk, vagy hogy csak kevés értékkel bírunk. Azt sem jelenti, hogy megtagadjuk vagy visszatartjuk magunktól az Isten által adott tehetségeinket. Nem azért lesünk alázatosak, hogy kevesebbet gondolunk *magunkról*, hanem, hogy kevesebbet gondolunk *magunkra*. Akkor teszünk szert erre, ha Istent és a felebarátainkat szolgálva végezzük a munkánkat.

Az alázat Mennyei Atyánk céljaira összpontosítja és mások felé fordítja a figyelmünket és szeretetünket. A kevélység ennek pont az ellenkezőjét teszi. A kevélység az önzés mélységes kútjából meríti erejét és hatalmát. Abban a pillanatban, amikor felhagyunk saját magunk imádatával, és belefeledkezünk mások szolgálatába, kevélységünk ellankad és haldokolni kezd.

Drága fivéreim, oly sok szükségset szenvedő ember van a világban, akire saját magunk helyett gondolhatnánk. És kérlek benneteket, soha ne feledkezzetek meg a saját családokról és a saját feleségekről. Oly sok módon tudnánk szolgálni. Nincs időnk arra, hogy saját magunkban merüljünk el.

Egyszer volt egy kedvenc tollam, amit még repülőgép-kapitányként használtam. A szár egyszerű elfordításával négy szín közül tudtam választani. A toll soha nem panaszkodott, amikor a kék helyett piros tintával akartam írni. Nem mondta, hogy „nem igazán szeretnék este 10 után, sűrű ködben vagy nagy magasságokban írni”. Mint ahogy azt sem, hogy „csak a fontos dokumentumokhoz használj, és ne a mindennapi íráshoz”. Igen megbízhatóan végzett el minden feladatot, amire csak szükségem volt, függetlenül attól, hogy az mennyire volt fontos vagy lényegtelen. Mindig készen állt a szolgálatra.

Hasonlóképpen vagyunk mi is eszközök Isten kezében. Amikor szívünk a helyén van, nem panaszkodunk amiatt, hogy a ránk bízott feladat nem méltó a képességeinkhez. Amikor csak megkérnek, boldogan szolgálunk. Amikor így teszünk, az Úr a mi értelmünket meghaladó módokon lesz képes használni bennünket az Ő munkájához.

Hadd fejezzem be néhány szóval Ezra Taft Benson elnök 21 évvel ezelőtti sugalmazott beszédéből:

„A kevélység Sion botlást okozó köve.

Meg kell tisztítanunk a belső edényt azért, hogy legyőzzük a kevélységet.²³ [...]

Engednünk kell »a Szent Lélek hívásainak«, le kell vetkőznünk a kevély »természetes embert«, »szentté [kell válnunk] az Úr, Krisztus engesztelése által«, olyanná »mint egy gyermek, [aki] engedékeny, szelíd, alázatos.«²⁴ [...]

Isten népe alázatos lesz. [...] »Áldottak azok, akik alázatosak, anélkül, hogy alázatra kényszerítenék őket.«²⁵ [...]

Válasszuk hát az alázatosságot! Meg tudjuk tenni. Tudom, hogy képesek vagyunk rá.²⁶

Szeretett fivéreim, kövessük Szabadítónk példáját, és ahelyett, hogy az emberek dicséretére és megbecsülésére vágnánk, inkább nyújtsuk ki kezünket és szolgáljunk. Imádkozom, hogy felismerjük és gyökerestől kiirtsuk szívünkéből a kevélységet, helyébe pedig elültessük „a hitet, a szeretetet, a békességes tűrést, [és] a szelídséget”²⁷. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Ezra Taft Benson, „Beware of Pride,” *Ensign*, May 1989, 4.
2. 3 Nefi 11:7.
3. Lásd Alma 29:9.
4. Lásd 2 Thessalonikabeliek 1:4.
5. Lásd Alma 26.
6. Ezra Taft Benson, *Ensign*, May 1989, 6.
7. Lásd Máté 22:36–40.
8. Lásd Alma 31:21.
9. Tan és a szövetségek 76:25.
10. Példabeszédek 13:10.
11. 1 Péter 5:5.
12. Moróni 7:44.
13. 1 Korinthusbeliek 1:27.
14. Tan és a szövetségek 11:19.
15. Mózes 1:10.
16. Máté 19:26.
17. Lásd Mózes 4:1–2.
18. Tan és a szövetségek 107:3.
19. Lásd János 8:28–29.
20. Lásd János 17:4.
21. Lásd Tan és a szövetségek 121:34–37.
22. Tan és a szövetségek 12:8.
23. Lásd Alma 6:2–4; Máté 23:25–26.
24. Móziás 3:19; lásd még Alma 13:28.
25. Alma 32:16.
26. Ezra Taft Benson, *Ensign*, May 1989, 6–7.
27. 1 Timótheus 6:11.

Írta: Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

A Lélek által szolgálni

Tegyünk meg minden szükséges dolgot, hogy érdemesen éljünk a Szentlélek társaságára.

Hálás vagyok a lehetőségért, hogy közöttetek, azok között lehetek, akiket Isten abban a megtiszteltetésben részesített, hogy a papságot viselhetik. Arra hívtak el bennünket, hogy Isten hatalmát használva szolgáljuk Mennyei Atyánk gyermekeit. Az, hogy mennyire tudunk eleget tenni e kötelességünknek, örökkévaló következményeket von maga után az általunk szolgáltakra, saját magunkra, valamint a még meg nem született generációkra nézve egyaránt.

Szentként őrzöm két olyan papságviselő emlékét, akik érdemesek voltak arra, hogy Isten Lelke társuk legyen azon munkájuk során, melyre az Úr hívta el őket. Amerikában találták rá a visszaállított evangéliumra, és ők voltak az Úr azon szolgálói, akik először beszéltek az evangéliumról két európai ősömnek.

Ezen ősök egyike egy fiatal lány volt, aki egy kis farmon élt Svájcban. A másik egy árva, fiatal férfi volt, aki Németországból érkezett bevándorlóként az Egyesült Államokba, és Missouri államban, St. Louisban élt.

Egy papságviselő mindkettőjüknek bizonyosságot tett a visszaállított evangéliumról. A lánynak egy svájci otthonában lévő kandalló mellett, a fiúnak pedig egy amerikai bérház teraszán ülve. Mindketten tudták

a Lélek által, hogy az elderek által hozott üzenet igaz.

A fiú és a lány is úgy döntött, hogy megkeresztelkedik. Ők ketten először egy poros úton találkoztak évekkel később, amikor több száz mérföldet gyalogoltak Nyugat-Amerika hegyei között. Gyaloglás közben arról a csodálatos áldásról beszélgettek, hogy Isten szolgálói e hatalmas világban rájuk találtak, sőt még csodálatosabb volt az, hogy tudták, az üzenetük igaz.

Egymásba szerettek, majd összeházasodtak. A Lélek által tett bizonyosság miatt, amit a Lélek hatása alatt szóló papságviselőktől hallottak, a papság hatalma által az örökkévalóságra összepecsételték őket. Én e fiú és lány több tízezer leszármazottjának egyike vagyok, akik áldják annak a két papságviselőnek a nevét, akik Isten Lelkét hordozták magukkal, miközben megmászták azt a svájci hegyoldalt, és mikor szólásra emelkedtek azon a St. Louis-i gyűlésen.

Ez és az ehhez hasonló több millió boldog történet világszerte megismétlődött a nemzedékek alatt, és a jövőben is így lesz. Ez a történet néhányak számára egy fiatal házitanítóról fog szólni, aki mondott néhány olyan szót, ami újra lángra lobbantotta a vágyat nagyapádban, hogy visszatérjen az egyházba. Lesznek, akiknek ez egy

pátriárkai áldás vigasztaló szavairól fognak szólni, melyek megtartották édesanyádat, amikor egy személyes tragédia szinte teljesen erőt vett rajta.

Mindegyik történetben azonban lesz valami közös: egy olyan papságviselő erejéről fognak szólni, akinek erejét felmagasztalta a Szentlélek a szolgálatra.

Így a ma esti üzenetem a következő: Tegyük meg minden szükséges dolgot, hogy érdemesen éljünk a Szentlélek társaságára, majd pedig rendíthetetlenül haladjunk előre, mert hatalmunkban lesz mindazt megtenni, amire az Úr kér minket. Ez a szolgálattal járó erő lehet, hogy lassan fog növekedni, de növekedni fog. Kis lépésenként ugyan, melyeket nehéz lesz meglátnotok, de jönni fog.

Ma este szeretnék néhány javaslatot tenni arra, hogy miként válhatunk érdemessé a Szentlélek társaságának elnyerésére a papsági szolgálatunk során. Majd pedig felhozok néhány példát a papsági szolgálatra, melyben minden biztonnyal észre fogjátok venni, hogy a szolgálatra való hatalmatok miként erősödik meg a Lélek befolyása alatt.

Nos, mindannyian tudjuk, hogy az egyházban történő konfirmációnk során kapjuk meg a Szentlélek ajándékát. A Szentlélek társasága, valamint annak az életünkben és szolgálatunkban való megnyilvánulása azonban megköveteli, hogy tegyük rendbe az életünket, különben nem leszünk érdemesek rá.

A lelki ajándékokra a parancsolatok betartásával tehetünk szert, valamint azáltal, hogy megpróbálunk feddhetetlenül élni. Ehhez arra van szükség, hogy legyen elegendő hitünk Jézus Krisztusban a bűnbánathoz, és megtisztuljunk az Ő engesztelése által. Így tehát papságviselőkként soha ne szalasszunk el egyetlen alkalmat sem,

Írország, Dublin

amikor őszinte szívvel részesülhetünk azon ígéletben, melyet a visszaállított egyház tagjainak minden úrvacsoragyűlésen felkínálnak, miszerint „Fiad nevét készek magukra venni, órá mindenkor emlékezni, és a parancsolatait betartani, melyeket nekik adott; hogy Lelke mindig velük legyen”¹.

Amennyire meg kell tisztulnunk a bűntől, hogy a Lélek velünk lehessen, olyannyira meg is kell alázkodnunk Isten előtt, hogy felismerjük ennek szükségét. A feltámadt Szabadító tanítványai a Mormon könyvében jól szemléltették ezt az alázatot.

A Szabadító éppen a szolgálatra készítette fel őket. Ők pedig letérdeltek a földre imádkozni. Így szól a feljegyzés: „És azért imádkoztak, amit a legjobban óhajtottak; és azt óhajtották, hogy adassék meg nekik a Szentlélek.”² Hozzátok hasonlóan ők is megkeresztelkedtek. A feljegyzés pedig beszámol arról, hogy a könyörgésükre adott válaszként Szentlélekkel és tűzzel teltek el.

A Szabadító hangosan imádkozva köszönte meg Atyjának, hogy megadta a Szentlelket azoknak, akiket Ő kiválasztott, mert hittek Őbenne. A Szabadító pedig azok lelki áldásáért imádkozott, akiket ezek az emberek szolgáltak. Az Úr így könyörgött Atyjához: „Atyám, imádkozom tehozád, hogy mindazoknak add meg a Szentlelket, akik hinni fognak az ő szavaikban.”³

A Szabadító alázatos szolgáláiként azért kell imádkoznunk, hogy a Szentlélek kinyilatkoztassa magát, és szolgálatunk során hozzánk és az általunk szolgáltakhoz is eljöhessen. A Jézus Krisztusba vetett mélységes hittel való, Mennyei Atyánkhoz intézett alázatos ima elengedhetetlen ahhoz, hogy érdemesek legyünk a Szentlélek társaságára.

Alázatunk és hitünk, mely elhozza a lelki ajándékokat, növekedni fog, amikor olvassuk és tanulmányozzuk a szentírásokat, valamint elmélkedünk felettük. Mindannyian hallottuk már ezeket a szavakat. Mégis mindennap csupán néhány sort vagy oldalt olvasunk a szentírásokból, és azt reméljük, hogy annyi is elég lesz.

Az olvasás, tanulmányozás és az elmélkedés azonban nem ugyanaz. A szavak olvasásával lehetnek gondolataink. Tanulmányozás által mintákat és összefüggéseket fedezhetünk fel a szentírásokban. Elmélkedés közben viszont meghívjuk a Lélek általi kinyilatkoztatást. Az elmélkedés számomra abból áll, hogy a szentírások gondos tanulmányozása után elgondolkozom, majd imádkozok azokról.

Számomra Joseph F. Smith elnök mutatott példát arra, hogy az elmélkedés miként hívhatja meg Isten fényét. Mindez a Tan és a Szövetségek 138. szakaszában került feljegyzésre. Smith elnök számos szentírást olvasott és tanulmányozott, és megpróbálta

megérteni, hogy a Szabadító engesztelésének hatása miként tud elérni azokhoz, akik anélkül haltak meg, hogy valaha is hallották volna az Ő üzenetét. Így jegyezte fel, hogy miként kapott kinyilatkoztatást: „Amint elgondolkoztam ezeken a megírt dolgokon, értelmem szemei megnyíltak, megpihent rajtam az Úr Lelke, és láttam a halottak seregeit, kicsinyeket és nagyokat is.”⁴

A bűnbánat, az ima, valamint a szentírásokról való elmélkedés elengedhetetlenek ahhoz, hogy papsági szolgálatunkban érdemesek legyünk a Lélek ajándékaira. A szolgálatra való erőnk akkor fog tovább növekedni, amikor elhívásainknak teljes hittel, a Szentlélek segítségével teszünk eleget.

Thomas S. Monson elnök ezt így fogalmazta meg számunkra: „Mit jelent... [elhívásunk] felmagasztalása? Azt jelenti, hogy megerősítjük annak méltóságát..., hogy kitágítjuk és megerősítjük, hogy más emberek szeme láttára átragyoghasson rajta a mennyek világossága. És hogyan magasztal fel valaki egy elhívást? Egyszerűen úgy, hogy elvégzi az azzal járó szolgálatot.”⁵

Hadd említsek meg két szolgálatot, melyre mindannyiunkat elhívtak. Miközben a Lélek hatása alatt végzitek ezeket, másokkal együtt ti is látni fogjátok a saját hatalmatok megerősödését és felmagasztalását.

Az Ő képviselőiként az első dolog az, hogy másokat tanítunk, és bizonyosságot teszünk Róla. Az Úr ezt a szolgálatra való hívást az ároni papságot viselő legfiatalabbakra és legtapasztalatlanabbakra is kiterjesztette. Miután leírta az ároni papságot viselők feladatait, a következőket mondta:

„De sem a tanítóknak, sem a diakónusoknak nincs felhatalmazása a keresztelésre, az úrvacsora szolgálatáértelére vagy a kézrátételre;

Mindazonáltal ők figyelmeztessenek, fejtessen ki, buzdítsanak és tanítsanak és hívjanak mindenkit, hogy jöjjön Krisztushoz.”⁶

Ezen a héten a világban lesz valahol egy diakónus, akit a kvórum-elnöke meg fog kérni arra, hogy hívja el egy gyűlésre a kvórum egyik olyan tagját, akivel még soha nem találkozott. A tizenhárom éves elnök valószínűleg nem fog olyan szavakat használni, hogy „figyelmeztess, buzdíts és taníts”. Az Úr azonban ezt várja el attól a diakónustól, akit a megmentéssel megbíztak.

A diakónusnak, akinek meg kell látogatnia a kvórumtársát, három ígéretet teszek. Az első az, hogy a Lélek segítségével mondott imád csillapítani fogja félelmedet. Másodszor, meg fogsz lepődni, mert tudni fogod, mint mondj, amikor odaérsz az otthonához, és miközben elkíséred őt az egyházba. Amit mondasz, számodra talán összevisszaságnak tűnik majd. De érezni fogd, hogy az abban a pillanatban neked adott szavakra igenis szükség volt. Harmadszor pedig, akármilyen is lesz a végeredmény, érezni fogod az Úr jóváhagyását, aki az elnöködön keresztül hívott el téged.

Nem tudom megígérni, hogy mekkora sikerrel fogsz járni, mivel minden ember szabadon választhatja meg, hogy miként válaszol Isten egy szolgájának a hívására. A diakónus azonban, akihez az Úr helyett szóltál, emlékezni fog arra, hogy elmentél hozzá. Ismerek egy fiút, aki most már felnőtt férfi, de még mindig távol áll attól, hogy tevékeny legyen az egyházban, és akihez 20 évvel ezelőtt elküldtek egy diakónust, hogy meglátogassa. Ez a fiú említést tett nagyapjának erről a látogatásról. Úgy tűnt, semmi hatása nem volt az egésznek, ám ő még a diakónus nevére is emlékezett. A nagyapa megkért engem, hogy találjam meg ezt

a diakónust és köszönjem meg neki, hogy meghívta, buzdította, és tanította az unokáját. A fiú életében ez csupán egy hétköznapi volt, a nagypapa és az Úr azonban emlékeznek a fiú nevére, illetve azokra a szavakra, melyeket akkor sugalmazás által mondott.

Arra buzdítom mindannyiunkat, időseket és fiatalokat egyaránt, akiket arra kértek fel, hogy az Úr nevében beszéljenek egy gyűlésen, hogy felejtsek el az önbizalom hiányát és az alkalmatlanság érzését. Nem kell magasröptű szavakat használnunk, vagy velős gondolatokat átadnunk. A bizonyosság néhány egyszerű szava is elegendő lesz. A Lélek majd megadja nektek a szavakat, és elviszi azokat az Isten igazságát kereső, alázatos emberek szívébe. Ha mindig az Úr helyett próbálunk szólni, egy nap majd meg fogunk lepődni azon, hogy a Lélek segítségével igencsak a saját erőnkön felül figyelmeztettünk, buzdítottunk és hívtunk másokat.

A tanításra szólító elhívásunk mellett az Úr mindannyiunkat el fog

küldeni, hogy segítsünk a szükségét látóknak. Ez egy másik olyan papsági szolgálat, melyben érezni fogjuk, ahogyan a Lélek hatása megnöveli a szolgálathoz szükséges hatalmunkat. Észre fogjátok venni magatokon, hogy az emberek arcán jobban fel tudjátok ismerni a fájdalmat és az aggodalmat. Feltűnnek előttetek a kvórumotokban lévő emberek nevei és arcai, és tudni fogjátok, ha szükségét szenvednek.

A püspökök ezt minden éjjel, és minden olyan alkalommal érzik, amikor az emelvényen ülve végignéznek egyházközségük tagjain, vagy arra gondolnak, hogy ki nincs éppen ott. Megtörténhet velük akkor is, amikor egy kórház vagy idősek otthona mellett haladnak el. Sokszor hallottam ezeket a szavakat, amikor beléptem egy-egy kórházi ajtón: „Ó, tudtam én, hogy jönni fogsz.”

Nem kell aggódnunk amiatt, hogy tudni fogjuk-e, mit mondjunk vagy tegyünk, amikor odaérünk. Isten szeretete és a Szent Lélek elegendő lesz. Amikor fiatal férfi voltam, féltem attól,

Egyháztagok az általános konferenciái beszédeket fordítják Rómában.

hogy nem fogom tudni, mit tegyek vagy mondjak a szükségét szenvedő embereknek.

Egy alkalommal édesapám kórházi ágya mellett voltam. Már úgy tűnt, közel van a halálhoz. Meghallottam, hogy a folyosón a nővérek elkezdenek sugdolózni. Rövidesen Spencer W. Kimball elnök sétált be a kórterembe, és az ágy másik végénél leült velem szemben. Ezt gondoltam magamban: „Itt az esélyem, hogy tanúja legyek, egy mester miként enyhít mások fájdalomán és szenvedésén.”

Kimball elnök röviden üdvözölt, majd megkérdezte édesapámat, hogy kapott-e papsági áldást. Amikor édesapám megmondta neki, hogy már kapott, a próféta visszaült a székébe.

Vártam, hogy majd megmutatja nekem a vizsgálatra való képességeit, melyeknek úgy éreztem, híján vagyok, és nagy szükségem van rájuk. Miután úgy öt percig néztem a két férfit, ahogy csendben egymásra mosolyognak, Kimball elnök felállt, és ennyit mondott: „Henry, azt hiszem, most megyek, mielőtt nagyon kifárasztanánk.”

Azt hittem, hogy lemaradtam a leckéről, az viszont csak később jött. Az édesapámmal töltött egyik csendes pillanatban, miután már eléggé

felépiült ahhoz, hogy hazamehessen, Kimball elnök látogatásáról kezdtünk el beszélgetni. Apa halkán ezt mondta: „Az összes látogatás közül az övé emelte fel leginkább a lelkemet.”

Kimball elnök nem sok vigasztaló szót mondott, legalábbis amennyit én hallottam azokból, de vele volt az Úr Lelke, hogy vigaszt nyújtson. Most már tudom, hogy a Monson elnök által adott leckét testesítette meg: „Hogyan magasztal fel valaki egy elhívást? Egyszerűen úgy, hogy elvégzi az azzal járó szolgálatot.”

Ez mindig igaz, akár arra hívnak el, hogy a Lélek által tanítsunk, akár arra, hogy a Szentlélekkel az oldalunkon ellátogassunk az ellankadt térdű és lecsüggesztett kezű emberekhez.⁷ Így papsági szolgálatunk megerősödik, az emberek áldottak lesznek, a mennyei fény pedig felragyog. A menny sugarai a mi életünket és az általunk szolgált emberek életét majd egyaránt beárnyozzák. Lehet, hogy fáradtak leszünk. Lehet, hogy a személyes és a családi gondjainkat nem tudjuk elkerülni. Mindazonáltal egy bátorítással teljes áldás vár mindazokra, akik a Lélek befolyása alatt szolgálnak.

George Q. Cannon elnöknek az évek során papsági szolgálata közben eléggé kijutott a bánatból,

ellenszegülésből és megpróbáltatásból. De megtapasztalta a Szentlélek társaságát a nehéz időkben és a kemény szolgálatok során is. Ez az ígéret számunkra, miközben eleget teszünk papsági szolgálatunknak az egyházban és a családjukban. Számomra ez az ígéret akkor vált igazzá, amikor éreztem a Lelket papsági szolgálatom során. „Amikor elménket sötétség tölti el, tudhatjuk, hogy nincs velünk az Istennek Lelke. [...] Amikor azonban Isten Lelke tölt el bennünket, akkor a körülményeinktől függetlenül az öröm, a béke és boldogság tölt el, mivel ez az öröm és a derű lelke. Az Úr a Szentlélek ajándékát adta nekünk. Kiváltságunk, hogy a Szentlélek bennünk lakozhat, hogy általa reggeltől estig és estétől reggelig velünk legyen annak öröme, világossága és kinyilatkoztatása.”⁸

Törekedhetünk arra, hogy velünk legyen a boldogság és öröm ezen áldása, amikor szükségünk van rá hithű papsági szolgálatunk nehezebb időszakaiban.

Bizonyúságot teszem arról, hogy Isten prófétái jóvendölés által hívott el minket. Ez Jézus Krisztus igaz egyháza, melyet Joseph Smith próféta által állított vissza. Isten él, és minden imánkat meghallgatja. Jézus a feltámasztott Krisztus és a mi Szabadítónk. E dolgok igazságát a Szentlélek hatalma által tudhatjátok, melyet papsági szolgálatotok során nyertek el. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 20:77.
2. 3 Nefi 19:9.
3. 3 Nefi 19:21.
4. Tan és a szövetségek 138:11.
5. Thomas S. Monson, „Priesthood Power,” *Liahona*, Jan. 2000, 60.
6. Tan és a szövetségek 20:58–59.
7. Lásd Tan és a szövetségek 81:5.
8. George Q. Cannon, in Brian H. Stuy, comp., *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 vols. (1987–92), 4:137.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottjai

AZ ELSŐ ELNÖKSÉG

2010. október

Henry B. Eyring
első tanácsos

Thomas S. Monson
elnök

Dieter F. Uchtdorf
második tanácsos

A TIZENKÉT APOSTOL KVÓRUMA

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

A HETVENEK ELNÖKSÉGE

Ronald A. Rasband

Claudio R. M. Costa

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Jay E. Jensen

Donald L. Hallstrom

A HETVENEK ELSŐ KVÓRUMA

(öbécésorrendben)

Marcos A. Adibakaritis

Mervyn B. Arnold

Shayne M. Bowen

Yoon Hwan Choi

Gary J. Coleman

Wilford W. Andersen

Todd R. Callister

Craig A. Cardon

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Enrique R. Falabella

Carlos A. Godoy

Gerrit W. Gong

Bruce A. Carlson

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

James J. Hamula

Richard G. Hinckley

Daniel L. Johnson

Patrick Keanon

Paul E. Koelliker

Bradley D. Foster

Won Young Ko

Larry R. Lawrence

Richard J. Maynes

Brent H. Nielson

Kevin W. Pearson

Paul B. Pieper

Bruce D. Porter

Per G. Malm

James B. Martino

Kent F. Richards

Dale G. Reinhard

Lynn G. Robbins

Joseph W. Strati

Gary E. Stevenson

José A. Teixeira

Gregory A. Schwitzer

Paul K. Szyrowsky

Kent D. Watson

Juan A. Uceda

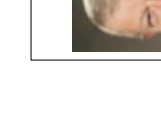
Francisco J. Vinas

Jorge F. Zephallos

W. Craig Zwick

Claudio D. Zivic

Richard C. Edgley
első tanácsos

H. David Burton
elnöklő püspök

Keith B. McCallum
második tanácsos

AZ ELNÖKLŐ PÜSPÖKSÉG

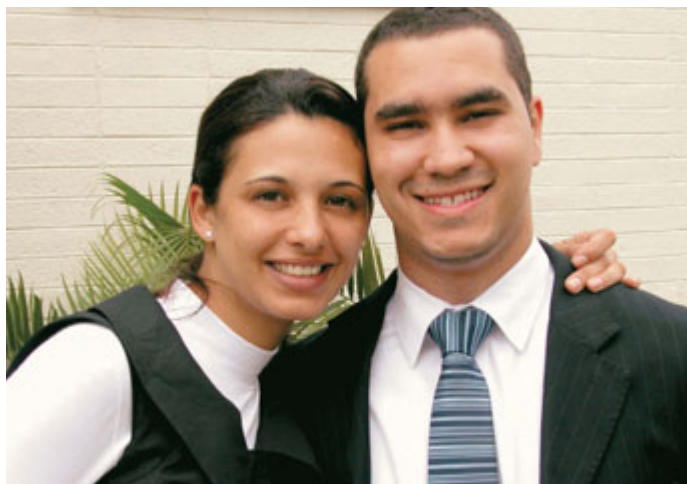
Richard C. Edgley
első tanácsos

H. David Burton
elnöklő püspök

Keith B. McCallum
második tanácsos

Utolsó napi szentek gyülekeznek az egyház 180. Félévi Általános Konferenciájára. Fényképek az utolsó napi szentekről (bal felső sarokból indulva, az óramutató járásával meg egyező irányban): Brazília, São Paulo; Új-Zéland, Auckland; Argentína, Formosa; Dél-Afrika, Fokváros; Svédország, Stockholm; Írország, Dublin; és Uruguay, Montevideo.

Írta: Thomas S. Monson elnök

A választás három pillére

Mindegyikünk a helyes döntések meghozatalához szükséges eszközökkel érkezett a földre.

Szeretett papságviselő fivéreim, tiszta szívvel azért imádkozom ma este, hogy Mennyei Atyánk segítségét élvezve tudják figyelmet szentelni azon dolgoknak, melyeket úgy érzem, meg kell osztanom veletek.

Mostanában sokat gondolkodom a döntésekről és azok következményeiről. Alig telik el egy óra a napból úgy, hogy ne kelljen valamilyen döntést hoznunk. Néhányuk teljesen jelentéktelen, mások nagyobb horderejűek. Néhányuk semmilyen hatással nem lesz az örökkévalóságra, míg másokon akár *minden* múlhat.

Miközben a választás különböző szempontjain gondolkodtam, azokat három kategóriába soroltam: az első a választáshoz való *jog*; a második a választással járó *felelősség*; a harmadik pedig a választás *következményei*. Ezeket a választás három pillérének fogom hívni.

Először a választáshoz való *jogról* szólnék. Nagyon hálás vagyok Mennyei Atyánknak az önrendelkezés ajándékáért, mely a tulajdonképpeni választáshoz való jog. David O. McKay elnök, az egyház kilencedik elnöke ezt mondta: „Magának az életnek

adományozása mellett Isten legnagyobb ajándéka ezen élet irányításának a joga.”¹

Tudjuk, hogy már a világunk megalkotása előtt is volt önrendelkezésünk, Lucifer pedig megpróbált ettől megfosztani bennünket. Nem bízott az önrendelkezés tantételében, sem bennünk, és a kötelező megváltásért harcolt. Kitartott amellett, hogy az ő tervével senki sem veszne el, azonban úgy tűnik, azt elmulasztotta felismerni – vagy talán nem is érdekelte –, hogy az ő tervének követése által senki sem válhatna bölcsébbé, erősebbé, könyörületesebbé vagy hálásabbá.

Mi, akik a Szabadító tervét választottuk, tudtuk, hogy ingatag és veszélyes utazásra indulunk, mivel a világ, a bűn és a botladozás útjain fogunk járni, melyek elszakítanak bennünket az Atyától. A Lélekbeli Elsőszülött azonban saját magát ajánlotta fel, hogy majd mindenki bűnéért engesztelést végezzen. Leírhatatlan szenvedése által az egész emberiség nagy Megváltójává és Szabadítójává vált, ami lehetővé tette számunkra, hogy sikeresen visszatérhessünk az Atyához.

Lehi próféta ezt mondta: „Az emberek tehát szabadok a test szerint,

és minden dolog megadatott nekik, melyre az embernek szüksége van. És szabadon választhatják a szabadságot és az örök életet, minden ember nagy Közbenjárója által, vagy választhatják a fogságot és a halált, az ördög fogsága és hatalma szerint; mert ő arra törekszik, hogy minden ember olyan nyomorult lehessen, mint ő maga.”²

Fivérek, akármilyen körülmények korlátoznak bennünket, mindig meg lesz a választáshoz való *jogunk*.

A választáshoz való *jog* mellett a következő a választással járó *felelősség*. Nem lehetünk semlegesek; nincs középút. Az Úr és Lucifer is tudja ezt. Mindaddig, míg ezen a földön élünk, Lucifer az ő seregeivel soha nem fogja feladni a lelkünk megszerzéséért folytatott harcot.

Mennyei Atyánk nem úgy bocsátott el bennünket örökkévaló utunkra, hogy ne adott volna egy, az isteni útmutatás fogadására alkalmas eszközt, melynek segítségével biztonságosan visszatérhetünk földi életünk végén. Az imáról beszélek. De arról a bennünk lévő csendes, kis hang sugalmazásairól is szólok, és nem hagyom figyelmen kívül a szentírásokat sem, melyeket olyan tengerészek írtak, akik már átkeltek azokon a vizeken, melyeket nekünk is át kell szelnünk.

Mindegyikünk a helyes döntések meghozatalához szükséges eszközökkel érkezett a földre. Moróni próféta azt mondta, hogy „Krisztus Lelke minden embernek megadatott, hogy különbséget teheszen jó és gonosz között”³.

Az ellenség üzenetei állandóan körülvesznek, sőt néha egyenesen elárasztanak bennünket. Felsorolok néhányat, mely biztosan ismerős lesz számotokra: „Most az egyszer nem fog számítani.” „Ne aggódj, senki sem tudja meg.” „Bármikor abbahagyhatod a dohányzást, az ivást, vagy

Amikor jelentős döntésekkel nézünk szembe, hogyan választunk? Megadjuk magunkat a pillanatnyi élvezetek ígéreteinek, ösztöneinknek és szenvedélyeinknek, a kortársak által gyakorolt nyomásának?

Ne legyünk olyan döntésképtelenek, mint Aliz, Lewis Carroll *Aliz Csodaországban* című klasszikus művében. Emlékeztek, hogy egy útelágázáshoz érkezett, ahol mindkét út előre haladt ugyan, de ellentétes irányban. Találkozott a macskával, akitől megkérdezte: „Melyik úton induljak?”

A macska így válaszolt: „Az attól függ, hova akarsz menni. Ha nem tudod, hova akarsz menni, akkor igazán nem számít, melyik úton indulsz.”⁷

Aliztól eltérően mi mindannyian tudjuk, hová tartunk, és *igenis* számít, hogy melyik úton haladunk, mivel utunk megválasztásával sorsunkat választjuk meg.

Állandóan döntésekkel találjuk szembe magunkat. Bátorságra van szükségünk, hogy azokat bölcsen hozzuk meg; bátorság kell ahhoz, hogy nemet, és ahhoz is, hogy igent mondjunk. Döntéseink *valóban* sorsdöntők.

Könyörgöm nektek, hogy itt és most határozzátok el magatokat, hogy nem fogtok letérni az útról, mely célunkhoz, a Mennyei Atyánkkal való örök élethez vezet. Ezen az egyenes és igaz ösvényen más céljaink is vannak: misszionáriusi szolgálat, templomi házasság, egyházi tevékenység, szentírás-tanulmányozás, ima, templomi munka. Az életben tett utazásunk során számos érdemes célt elérhetünk. Elérésükhöz csupán a mi elkötelezettségünkre van szükség.

Végül, kedves testvéreim, a választás *következményeiről* szeretnék szólni. Minden választásunk következményekkel jár, közülük néhánynak csekély vagy semmilyen hatása nincs örökkévaló szabadulásunkra. Vannak

a kábítószereszt.” „Mindenkinek ezt csinálja, ezért biztos nem olyan rossz.” A hazugságok sora végtelen.

Bár utazásunk során lesznek útelágazások, egyszerűen nem engedhetjük meg magunknak azt a luxust, hogy olyan utakra tévedjünk, melyekről lehet, hogy soha nem térünk vissza. Lucifer olyan, mint az az ügyes patkányfogó, aki a fuvoláján ütemes dallamokat játszva csalja el a gyanútlan áldozatokat a választott útra, a szerető szülők tanácsai, és az Isten tanításai által nyújtott biztonságtól. Nem csupán az emberiség úgynevezett legalját akarja, hanem mindenkit,

köztük Isten választottjait is. Dávid király hallgatott rá, megingott, követte, majd elbukott. Egy régebbi korban Káin, majd egy későbbiben pedig Iskariótes Júdás is így járt. Lucifer módszerei ravaszak, áldozatainak száma pedig végtelen.

Nefi második könyvében olvashatunk róla: „...másokat lecsendesít és testi biztonságba ringatja őket”⁴. „...másokat hízaléggel vezet félre, és azt mondja nekik, hogy nincs pokol..., míg meg nem ragadja őket borzalmas láncokkal”⁵. „...és így szedi rá lelküket az ördög, és vezeti el őket gondosan, le a pokolba.”⁶

azonban olyanok, melyek *teljes mértékben* befolyásolják azt.

Az, hogy zöld vagy kék pólót vesztek fel, hosszútávon egyáltalán nem számít. Az a döntések azonban, hogy megnyomtok egy gombot a számítógép billentyűjén, mely egy pornográf oldalra visz, *egész* életekre hatással lehet. Ilyenkor leléptek az egyenes és biztonságos ösvényről. Ha egy barát erőlteti, hogy alkoholt igyatok, vagy kipróbáljatok valamilyen kábítószerrel, és ti beadjátok a derekatokat, akkor olyan terelőútra tértek, melyről lehet, hogy nem tudtok visszajönni. Fivérek, akár tizenkét éves diakónusok vagyunk, akár főpapok, ki vagyunk téve mindennek. Szemünket, szívünket és elhatározásunkat arra az örökkévaló célra összpontosítsuk, mely bármilyen árat megér, függetlenül attól, hogy milyen áldozatokat kell hoznunk az eléréséért.

Semmilyen kísértés, nyomás vagy csábítás nem vehet erőt rajtunk, csak ha azt mi megengedjük. Ha rosszul választunk, csakis magunkat okolhatjuk. Brigham Young elnök egyszer saját magára vonatkoztatva beszélt erről az igazságról. Ezt mondta: „Ha Brigham testvér rossz útra tér és kizáratik a mennyek országából, akkor senki mást nem lehet hibáztatni, csak Brigham testvért. Én vagyok az egyetlen lény a mennyben, a földön vagy a pokolban, akit hibáztatni lehet.” Majd így folytatta: „Ez ugyanúgy vonatkozik minden utolsó napi szentire. A [szabadulás] egyéni művelet.”⁸

Pál apostol így biztatott bennünket: „Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, a ki nem hágy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.”⁹

Mindannyian hoztunk már helytelen döntéseket. Ha még nem hoztuk

helyre ezeket, akkor biztosítalak benneteket arról, hogy van rá mód. Ezt a folyamatot bűnbánatnak hívják. Könyörgöm nektek, hogy hozzátok helyre a hibáitokat! Szabadítónk azért halt meg, hogy ezt az áldott ajándékot lehetővé tegye számotokra és számomra. Bár az út nehéz, az ígéret valóságos: „...ha bűneitek skárlátpirosak, hófehérek lesznek”¹⁰. „[É]s én, az Úr, nem emlékszem azokra többé.”¹¹ Ne tegyétek kockára az örökkévaló életeteket! Ha bűnt követtetek el, minél hamarabb kezdtek el visszajönni, annál előbb fogtok rátalálni a megbotcsátás csodájából fakadó édes békeségre és öröme.

Fivérek, nemesi születésűek vagytok. Célotok az örök élet elnyerése Atyánk királyságában. Az ilyen célt nem lehet egyetlen dicsőséges próbálkozással elérni, hanem csak egy egész életen át tartó igazlelkűség, bölcs döntések sokasága és céltudatosság eredményeképpen. Bármely igazán érdemes célhoz hasonlóan az örök élethez is erőfeszítésre van szükség.

A szentírások világosan megmondják:

„...úgy cselekedjete, a mint az Úr, a ti Istenetek parancsolta néktek; ne térjete se jobbra, se balra.

Mindig azon az úton járjatek, a melyet az Úr, a ti Istenetek parancsolt néktek”¹².

Zárásként hadd osszak meg veletek egy példát egy olyan ember életéből, aki már élete korai szakaszában döntött a céljairól. Ő Clayton M. Christensen testvér, egyháztárgy, és a Harvard Egyetem Közgazdasági tagozatának professzora.

Christensen testvér 16 évesen sok más dolog mellett eldöntötte, vasárnap nem fog semmilyen sporttevékenységet végezni. Évekkel később, amikor az angliai Oxford Egyetemre járt, középpályás volt a kosárcsapatban.

Abban az évben veretlen évadot tudhattak maguk mögött, és egészen a brit egyetemi nemzeti kosárlabda bajnokságig jutottak.

A bajnokság egyes mérkőzéseit viszonylag könnyen megnyerték, és bejutottak az első négy közé. Christensen testvér teljesen elszörnyedve ekkor vette észre, hogy a döntő mérkőzést vasárnapra tették. Csapatával nagyon keményen megdolgoztak azért, hogy eljussanak idáig, és ő volt a csapat kezdő középpályás. Dilemmájával az edzőjéhez fordult, aki egyáltalán nem volt együttérző, és megmondta neki, hogy elvárja tőle a játékban való részvételt.

A döntő mérkőzés előtt azonban volt egy elődöntő. A beálló középpályásnak kiugrott a válla, ami csak növelte a Christensen testvérré nehezedő nyomást, hogy játsszon a döntőben. Visszament a hotelszobájába és letérdelt. Arra kérte Mennyei Atyját, hogy amennyiben vasárnap mégis játszani fog, most az egyszer, minden jól alakuljon. Elmondta, hogy még az ima befejezése előtt megjött a válasz: „Clayton, mit is kérsz te tőlem egyáltalán? Tudod a választ.”

Odament az edzőjéhez, és elmondta neki, hogy nagyon sajnálja, de nem fog játszani a döntőben. Ezután elment a helyi gyülekezet vasárnapi gyűléseire, míg a csapata nélküle játszott. Buzgón imádkozott, hogy sikeresek legyenek. És nyertek is.

Ezt a sorsdöntő és nehéz döntést több mint 30 évvel ezelőtt hozta meg. Christensen testvér azt mondta, hogy idővel ezt élete egyik valaha meghozott legfontosabb döntésének tekintette. Olyan könnyű lett volna azt mondani: „Tudod, általában véve, a szombat megtartása fontos parancsolat, de az én rendkívüli esetemben és körülményeim között nem baj, ha csak most az egyszer nem tartom be.”

Írta: **Henry B. Eyring elnök**
első tanácsos az Első Elnökségben

Ő azonban azt mondja, hogy később egész élete ilyen egyedi körülmények végtelen sorából állt, és ha csak egyszer is átlépte volna a vonalat, akkor a következő olyan alkalommal, amikor valami nagy horderejű és kritikus dolog került előtérbe, sokkal könnyebb lett volna újra átlépni ezt a bizonyos vonalat. Az általa megtanult lecke abból állt, hogy könnyebb az idő 100 százalékában betartani a parancsolatokat, mint 98 százalékban.¹³

Szeretett fivéreim, töltsön el bennünket hála a választáshoz való jogért, fogadjuk el annak felelősségét, és mindig tartsuk észben annak következményeit. Papságviselőkként, egységet alkotva, ha figyelmesen és helyesen választunk, mindannyian érdemessé válhatunk Mennyei Atyánk útmutatására. Az Úr Jézus Krisztus munkájában veszünk részt. A régi időkben élőkhöz hasonlóan mi is választottunk az Ő hívására. Mi az Ő megbízását teljesítjük. Sikeresek leszünk szent megbízatásunkban, mely így szól: „...tisztítsátok meg magatokat, a kik az Úr edényeit hordozzátok.”¹⁴ Legyen így. Ezért imádkozom alázatosan Mesterünk, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Az egyház elnökeinek tanításai: David O. McKay (2003), 225.
2. 2 Nefi 2:27.
3. Moróni 7:16.
4. 2 Nefi 28:21.
5. 2 Nefi 28:22.
6. 2 Nefi 28:21.
7. Lewis Carroll: *Alice csodaországban* (1898), 6. fejezet (átdolgozás).
8. Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young (1997), 294.
9. 1 Korinthusbeliek 10:13.
10. Ésaías 1:18.
11. Tan és a szövetségek 58:42.
12. 5 Mózes 5:32–33.
13. Lásd Clayton M. Christensen, "Decisions for Which I've Been Grateful" (Brigham Young University–Idaho devotional, June 8, 2004), www.byui.edu/presentations.
14. Ésaías 52:11.

Bízz Istenben, majd menj, és tedd a dolgod!

A Belé vetett bizalmatokat fejezitek ki, amikor a tanulás szándékával figyeltek, bűnbánatot tartotok, majd mentek, és megteszitek, amit Ő kér.

D rága fivéreim és nőtestvéreim, öröm számomra, hogy szólhatok hozzátok ezen a szombatnapon. Alázattal tölt el ez a feladat, hogy több millió utolsó napi szenthez és barátunkhoz szólhatok világszerte. E szent lehetőségre való felkészülesem során a ti személyes szükségleteitekről imádkoztam és elmélkedtem, valamint arról, hogy megtudjam, az Úr milyen üzenetet szeretne átadni rajtam keresztül.

Szükségleteitek hatalmasak és igen különbözőek. Mindannyian Isten különleges gyermekei vagytok. Isten személyesen ismer benneteket. Bátorító, helyesbítő és útmutató üzeneteket küld, hozzátok és szükségleteitekhez igazítva.

Hogy megtudjam, Isten mit szeretne, miről beszéljek ezen a konferencián, az Ő szolgálói által a szentírásokban leírt és az elmúlt konferenciákon elhangzott üzeneteket olvastam. Miközben az Úr egyik

nagyszerű szolgálójának, Almának a Mormon könyvében írott szavait olvastam, választ kaptam imámról:

„Ő, bárcsak angyal lehetnék és nekem adnák szívem vágyát, elmehetnék és Isten harsonájával szólhatnék, olyan hanggal, mely megrázza a földet, és bűnbánatot hirdethetnék minden népnek!

Igen, minden léleknek mennydörögés hangjához hasonlóan hirdetném a bűnbánatot és a megváltás tervét, hogy tartsanak bűnbánatot és jöjjenek Istenünkhöz, hogy az egész föld színén ne legyen több bánat.

De íme, ember vagyok, és még kívánságomban is bünt követek el, mert meg kellene elégednem azon dolgokkal, melyeket az Úr megadott nekem.”¹

Aztán pedig Alma szavaiban megtaláltam azt az útmutatást, amiért imádkoztam: „Mert íme, az Úr minden nemzetnek ad embereket a saját

nemzetükből és nyelvükből szavának tanítására, igen, bölcsen történő tanítására mindannak, amit számukra jónak lát; láthatjuk tehát, hogy az Úr bölcsen oktat, a szerint, ami helyes és igaz.”²

Miközben Isten szolgájának ezt az üzenetét olvastam, mai feladatomban világossá vált. Isten az Ő gyermekeinek üzeneteket és felhatalmazott hírnököket küld. Az a feladatomban, hogy elegendő bizalmat építsek Isten és az Ő szolgálói iránt ahhoz, hogy menjünk, és engedelmessé váljunk a tanácsának. Ő azért akarja, hogy ezt tegyük, mert szeret bennünket és a boldogságunkat kívánja. Továbbá azt is tudja, hogy a Belé vetett bizalom hiánya miként hozhat szomorúságot.

A bizalom hiánya már a világ megalkotása előtt is szomorúságot hozott Mennyei Atyánk gyermekeire. Az Istentől Joseph Smith prófétának adott kinyilatkoztatások által tudjuk, hogy a halandóság előtti létben számos testvérünk elutasította a Mennyei Atyánk és az Ő legidősebb fia, Jehova által elének tárt, halandó életünkre vonatkozó tervet.³

Nem ismerjük Lucifer szörnyű sikerének összes okát, mellyel ezt a lázadást felszította. Egy ok azonban világossá vált. Azoknak, akik megfosztattak annak áldásától, hogy a halandóságba lépjenek, nem volt elegendő bizalmuk Istenben, hogy elkerüljék az örök gyötrelmet.

Az Istenbe vetett bizalom hiányának szomorú mintája a teremtés óta fennáll. Óvatosan fogok felhozni néhány példát Isten gyermekeinek életéből, mivel nem ismerem az összes okot, hogy miért nem volt elegendő hitük ahhoz, hogy bízzanak Benne. Közületek sokan tanulmányozták már életük válságos pillanatait.

Jónás például nemcsak visszautasította az Úr üzenetét, hogy Ninivébe menjen, hanem még az ellenkező

irányba is indult el. Naámán nem volt képes bízni az Úr utasításában, hogy fürödjön meg a folyóban, hogy ezáltal az Úr meggyógyíthassa őt a leprából, mivel úgy érezte, ez az egyszerű tett nem méltó hozzá.

A Szabadító arra kérte Pétert, hogy hagyja ott a csónak nyújtotta biztonságot, és sétáljon oda hozzá a vízben. Átérezzük fájalmát, és miközben történetét olvassuk, érezzük, hogy nekünk is mennyire szükségünk van arra, hogy jobban bízzunk Istenben:

„Az éjszaka negyedik részében pedig hozzájuk méne Jézus, a tengeren járván.

És mikor látták a tanítványok, hogy ő a tengeren jára, megrémülének, mondván: Ez kísértet; és a félelem miatt kiáltozának.

De Jézus azonnal szóla hozzájuk, mondván: Bízatok; én vagyok, ne féljetek!

Péter pedig felelvén néki, monda: Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vizeken.

Ő pedig monda: Jövel! És Péter kiszállván a hajóból, jár vala a vizeken, hogy Jézushoz menjen.

De látva a nagy szelet, megrémüle; és a mikor kezd vala merülni, kiálta, mondván: Uram, tarts meg engem!

Jézus pedig azonnal kinyújtván kezét, megragadá őt, és monda néki: Kicsinyhitű, miért kételkedél?”⁴

Bátorságot meríthetünk a tényből, hogy Péter végül eléggé bízott az Úrban ahhoz, hogy hithű maradjon az Ő szolgálatában, egészen a mártírhaláláig.

A Mormon könyvében a fiatal Nefi kelti fel bennünk azt a vágyat, hogy megerősítsük bizalmunkat az Úrban az Ő parancsolatainak betartásához, bármilyen nehéznek is tűnjenek. Nefi veszéllyel és az esetleges halállal nézett szembe, amikor kimondta e bizalomteljes szavakat, melyeket mi is szilárdan érezhetünk és kell is, hogy érezzünk a szívünkben: „Megyek és megteszem azon dolgokat, amelyeket az Úr megparancsolt, mert tudom, hogy az Úr nem ad parancsolatokat az emberek gyermekeinek, csak akkor, ha utat készít számukra, hogy végrehajthassák azt a dolgot, amit megparancsolt nekik.”⁵

Az ilyen bizalom Isten ismeretéből ered. A visszaállított evangélium dicsőséges eseményei által mi a föld bármely más népénél jobban éreztük a békességet, melyet az Úr az Ő népének a következő szavakkal felajánlott: „Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!”⁶ Szívem csordul-tig van hálával mindazért, amit Isten saját magáról kinyilatkoztatott, hogy mi bízhatunk Benne.

Ez a bizalom, meglátásom szerint, 1820-ban, egy farmon lévő ligetben térdelő fiúval vette kezdetét New York államban. Ifjabb Joseph Smith kisfiú volt még, amikor kiment egy félreeső helyre a fák között. Amikor letérdelt imádkozni, tökéletesen bízott abban, hogy Isten válaszolni fog könyörgésére, hogy megtudja, mit kell tennie, hogy Jézus Krisztus engesztelése által megtisztulhasson és megszabadulhasson.⁷

Minden egyes alkalommal, amikor történetét olvasom, növekszik az Úrba és az Ő szolgáiba vetett bizalmam:

„Egy fényoszlopot láttam pontosan a fejem felett, a napnál is ragyogóbbat, mely fokozatosan ereszkedett lefelé, mígnem megpihent rajtam.

Amint megjelent, észrevettem, hogy megszabadultam az ellenségtől, mely fogva tartott. Amikor a fény megpihent rajtam, két Személyt láttam felettem a levegőben állni, akiknek ragyogása és dicsősége leírhatatlan volt. Egyikük hozzám szólt, a nevemen szólítva, és ezt mondta a másikra mutatva: *Ez az én Szeretett Fiam. Őt hallgasd!*”⁸

Az Atya kinyilatkoztatta nekünk, hogy él, hogy Jézus Krisztus az Ő Szeretett Fia, és hogy annyira szeret bennünket, hogy elküldte Fiát, hogy minket, az Ő gyermekeit, megmentessen. És mivel bizonyosságom van arról, hogy ezt az iskolázatlan fiút apostolnak és prófétának hívta el, ma is bízom az Ő apostolaiban és prófétáiban, és mindazokban, akiket ők Isten szolgálatára hívnak el.

Ez a bizalom megáldotta az életemet és a családom életét is. Évekkel ezelőtt Ezra Taft Benson elnök egy maihoz hasonló konferencián mondott beszédet. Arra intett bennünket, hogy tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy kikeveredjünk az adósságból és elkerüljük azt. Említést tett a házakon lévő jelzálogokról. Azt mondta, lehet, hogy nem leszünk képesek rá, de az lenne a legjobb, ha minden jelzáloggal terhelt adósságunkat ki tudnánk fizetni.⁹

A gyűlés után felségemhez fordulva megkérdeztem: „Szerinted van rá valamilyen mód, hogy ezt meg tudjuk tenni?” Először nem tűnt úgy, hogy képesek leszünk rá. Estére azonban eszembe jutott, hogy van egy telkünk, amit még egy másik államban vettünk. Évekig próbálkoztunk az eladásával, de sikertelenül.

Mivel azonban bízunk Istenben és az Ő szolgája üzenetében elhangzó néhány szóban, hétfő reggel felhívtuk San Franciscóban azt a férfit, akit az eladással bízunk meg. Néhány héttel korábban is hívtam, de akkor azt mondta: „Már évek óta nem érdeklődött senki az ingatlanjuk iránt.”

A konferenciát követő hétfőn azonban olyan választ hallottam, mely a mai napig erősíti az Istenbe és az Ő szolgáiba vetett bizalmamat.

A vonal másik végén lévő férfi ezt mondta: „Meglepett, hogy felhívtam. Ma bejött hozzám egy úr, és érdeklődött, hogy megvásárolhatná-e az önk ingatlanját.” Ámulva megkérdeztem,

hogy mennyit kínált érte. Csúpan néhány dollárral volt több a jelzáloghitelünknel.

Mondhatnánk, hogy ez csak véletlen szerencse volt. A jelzálogunk azonban ki lett fizetve. A családuknak azóta is gondosan odafigyel minden szóra a próféta üzenetében, melyben esetleg megmondja nekünk, mit kell tennünk, hogy rátaláljunk az Isten által nekünk szánt biztonságra és békességre.

Az Istenben vetett ilyen mértékű bizalom a közösségeket és családokat is megáldja. Egy kisvárosban nőttek fel New Jersey államban. A gyülekezetünkbe kevesebb, mint húsz egyháztag járt rendszeresen.

Volt köztük egy idősebb asszony, aki egy nagyon alázatos megtért volt az egyházban. Bevándorló volt, erős norvég akcentussal beszélt. A családjában és a városban is, melyben lakott, ő volt egyedül egyháztag.

Édesapám által, aki a gyülekezeti elnök volt, az Úr elhívta az asszonyt, hogy a gyülekezet Segítőegyletének elnöke legyen. Nem volt kézikönyv, mely megmondta volna, mit kell majd csinálnia. Egy egyháztag sem élt a közelében. Csupán annyit tudott, hogy az Úr gondoskodik a szükségét szenvedőkről, és ismerte a Segítőegylet jelmondatának néhány szavát: „A jószívűség soha el nem múlik.”

Mindez a nagy gazdasági válságnak nevezett időszak közepén volt. Több ezren váltak munkanélkülivé és hajléktalanná. Így aztán, mivel tudta, hogy az Úr munkáját kell végeznie, régi ruhákat kért a szomszédoktól. Kimosta és kivasalta, majd pedig kartondobozokba csomagolva kitette őket a hátsó verandára. Amikor a nincstelen szegények ruhákat kéregettek, a szomszédok mind ezt mondták: „Ahhoz a házhoz menjetek az utca végén. Egy mormon hölgy lakik ott, aki majd mindent ad nektek, amire szükségetek van.”

Nem az Úr működtette a várost, egy részét azonban jobbra tette. Elhívott egy apró termetű asszonyt, akinek elegendő bizodalma volt az Úrban, hogy megtudja az Ő akaratát, majd pedig ment, és megtette azt. Az Úrba vetett bizalma által képes volt Mennyei Atyánk több száz szükségét szenvedő gyermekén segíteni a városban.

Az Istenbe vetett ugyanilyen bizalom nemzeteket képes megáldani. Felismertem, hogy beteljesíti az Almának adott ígéretet, miszerint: „... íme, az Úr minden nemzetnek ad embereket a saját nemzetükből és nyelvükből szavának tanítására, igen, bölcsen történő tanítására

mindannak, amit számukra jónak lát”¹⁰.

Isten nem uralkodik a nemzetek felett, de törődik azokkal. Ő képes rá, és meg is teszi, hogy befolyásos pozíciókba helyez olyan embereket, akik a legjobbat akarják a népnek, és akik bíznak az Úrban.¹¹

Tanúja voltam ennek a világszerte tett utazásaim során. Egy több mint tízmillió lakost számláló városban egy konferencián több ezer utolsó napi szenthez szóltam. Egy hatalmas sportcsarnokban gyűltek össze.

A gyűlés kezdete előtt felfigyeltem egy jóvágású fiatal férfira, aki az első sorban ült. Olyanok vették körül, akik hozzá hasonlóan, a többieknél kissé jobban öltözöttek voltak. Az egyik mellettem ülő általános felhatalmazottól megkérdeztem, hogy kik azok a férfiak. Ő a fülembe súgta, hogy ez a férfi a város polgármestere, a többiek pedig az ő munkatársai.

A gyűlést követően a kocsim felé sétálva meglepődve láttam, hogy a polgármester ott várt rám, hogy munkatársaival együtt üdvözölhessen engem. Előre lépett, kinyújtotta kezét, és ezt mondta: „Köszönöm, hogy eljött a városunkba és az országunkba. Hálásak vagyunk mindazért, amit Ön a népe építéséért tesz. Ilyen emberekkel és családokkal olyan harmóniát és jólétet tudnánk teremteni a népünk között, amit mindig is szerettünk volna.”

Abban a pillanatban felismertem, hogy ő is egyike azoknak a tisztaszívűeknek, akiket Isten helyezett befolyásos pozícióba a gyermekei között. Abban a hatalmas városban és országban apró kisebbségnek számítunk. A polgármester pedig keveset tudott a tanainkról és a népünkről. Isten mégis elküldte neki az üzenetet, hogy az utolsó napi szentek, akik szövetségük által bíznak Istenben és az Ő felhatalmazott szolgálóiban, világosságot hozhatnak városa népének.

Én ismerem az Úr szolgálóit, akik ezen a konferencián fognak szólni hozzátok. Isten hívta el őket, hogy átadják üzenetét az Ő gyermekeinek. Az Úr ezt mondta velük kapcsolatban: „Amit én, az Úr mondtam, azt megmondtam, és én nem mentegetőzöm; és bár elmúlnak az egek és a föld, az én szavam nem múlik el, hanem mind beteljesül, akár saját hangom, akár szolgálaim hangja által, az ugyanaz.”¹²

A Belé vetett bizalmatokat fejezitek ki, amikor a tanulás szándékával figyeltetek, bűnbánatot tartotok, majd mentek és megteszitek, amit Ő kér. Ha bíztok annyira Istenben, hogy az e konferencián elhangzó összes szónoklatban, énekekben és imában odafigyeltetek az Ő üzenetére, akkor meg is fogjátok találni azt. Ha pedig azután mentek és meg is teszitek, amit Ő kér tőletek, akkor a Belé vetett bizalomhoz szükséges erőtök növekedni fog, idővel pedig majd hála tölt el benneteket, amikor felismeritek, hogy Ő is bízik bennetek.

Bizonyágomat teszem arról, hogy Isten Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában az Ő választott szolgálóin keresztül ma is szól hozzánk. Thomas S. Monson Isten prófétája. Mennyei Atyánk és az Ő Fia, Jézus Krisztus, élnek és szeretnek bennünket. Erről teszem tanúbizonyágomat, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Alma 29:1–3.
2. Alma 29:8.
3. Lásd Tan és a szövetségek 29:36–37; Ábrahám 3:27–28.
4. Máté 14:25–31.
5. 1 Nefi 3:7.
6. Zsoltárok 46:11.
7. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith (2007)*, 28.
8. Joseph Smith története 1:16–17.
9. Lásd például, Ezra Taft Benson, „Prepare for the Days of Tribulation,” *Ensign*, Nov. 1980, 33.
10. Alma 29:8.
11. Lásd 2 Krónika 36:22–23; Ezsdrás 1:1–3; Ésaías 45:1, 13.
12. Tan és a szövetségek 1:38.

Írta: Boyd K. Packer elnök
a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke

A belső edény megtisztítása

Sehol sem mutatkozik meg jobban Isten nagylelkűsége, kedvessége és könyörületessége, mint a bűnbánat folyamán.

Ezt az általános konferenciát olyan időben hívták össze, amikor a bennünket körülvevő zűrzavar és veszély már akkora mértéket ölt, hogy fiatal híveink alig tudják, melyik úton is haladjanak. Mivel kinyilatkoztatásokban figyelmeztettek bennünket, hogy ez így fog történni, a próféták és az apostolok mindig megmutatták, mit kell tennünk.

Az Úr kinyilatkoztatta Joseph Smith prófétának, hogy „minden ember az Űristennek, még hozzá a világ Szabadítójának a nevében szólhasson”¹. A kulcsok visszaállítása lehetővé tette, hogy a papsági felhatalmazás minden otthonban jelen lehessen a nagyapákon, az apákon és a fiakon keresztül.

Tizenöt évvel ezelőtt, ebben a nyugtalan világban, az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma kiadta „A család: Kiáltvány a világhoz” című nyilatkozatát, mely az egyház történetében az ötödik kiáltvány. Ez egy útmutató, így az egyház tagjai jól teszik, ha olvasásuk és követik az abban leírtakat.

Többek között azt mondja: „Mi, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Első Elnöksége és a Tizenkét Apostol Tanácsa ünnepélyesen kijelentjük, hogy a férfi és nő

közötti házasságot Isten rendelte el, és a család központi szerepet játszik a Teremtő gyermekeinek örökkévaló rendeltetésére vonatkozó tervében.”²

„[A]z Istenek lementek, hogy összerendezzék az embert az ő saját képmásukra, az Istenek képmására formálták meg őt, férfivá és nővé formálták meg őket.

És az Istenek azt mondták: Meg fogjuk áldani őket. És... meghagyjuk nekik, hogy legyenek termékenyek és sokasodjanak, és töltsék be a földet, és győzzék le”³.

Ez a parancsolat soha nem lett eltörölve.

„És próbára tesszük őket ezzel, hogy meglássuk, vajon megtesznek-e minden olyan dolgot, amit az Úr, az ő Istenük megparancsol nekik.”⁴

Ezt azért tették, hogy boldogok legyünk, hiszen „az emberek azért vannak, hogy örömük lehessen”⁵.

Lehi azt tanította, hogy az emberek szabadok, szabadnak kell lenniük, hogy szabadon „önmaguk cselekedjenek, és ne velük cselekedjenek, kivéve a törvény büntetése által a nagy és utolsó napon”⁶.

A régi mondás, miszerint „az Úr mellettem szavaz, Lucifer pedig

ellenem, de igazán csak az én szavazatom számít”, azt a tanbéli bizonyosságot írja le, hogy az önrendelkezésünk sokkal hatalmasabb, mint az ellenség akarata. Az önrendelkezés becses dolog. Bolond módra, vakon ugyan kiengethetjük a kezünkéből, de erőszakkal nem vehetik el tőlünk.

Létezik még egy ősrégi mentegőtőzés: „Az ördög vett rá, hogy megtegyem.” Ez nem így van! Az ördög becsaphat és félrevezethet, de nincs hatalma arra, hogy téged vagy bárki más bűn elkövetésére kényszerítsen, vagy arra, hogy megmaradjon benne.

Az élet teremtéséhez szükséges hatalommal való megbízásunk a legnagyobb örömeiket és egyben a legveszélyesebb kísértéseket hordozza magában. A halandó élet ajándéka, valamint azon képességünk, hogy életeket hozunk a világba, mennyei áldás. Semmi mással, csakis ennek a hatalomnak az igazlelkű gyakorlásával kerülhetünk közelebb Mennyei Atyánkhoz, és tapasztalhatjuk meg az öröm teljességét. Ez a hatalom nem véletlen velejárója a boldogság tervének. Ez a terv kulcsa – az igazi kulcsa.

Akár az örök törvényeknek megfelelően használjuk ezt a hatalmat, akár elvetjük annak isteni céljait, mindörökre meghatározza, hogy kiké fogunk válni. „Nem tudjátok-e, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek?”⁷

Van abban valami felszabadító érzés, amikor valaki saját szabad akaratából elhatározza, hogy engedelmessé fog az Atyának, a mi Istenünknek, és ezt a hajlandóságát imában ki is fejezi Neki.

Amikor engedelmessé válnak, a házasság szövetségén belül élvezhetjük ezt a hatalmat. Az életünk forrásából fakadnak majd a gyermekeink, a családunk. A férj és feleség közötti szeretet állandó lehet, beteljesedést

és megelégedettséget hozva életünk minden egyes napján.

Akitől megtagadják ezeket az áldásokat a halandóságban, azok ígéretet kaptak, hogy mindez megadatik nekik a következő világban.

A tiszta szeretet azt kívánja, hogy csakis az örök hűség fogadalma, egy hivatalos és törvényes szertartás, és ideális esetben a templomban végzett pecsételő szertartás elvégzése után lehessen az életadó erőt szabadon engedni a szeretet kifejezése céljából. Ezt az erőt csak és kizárólag férfi és nő, férj és feleség gyakorolhatja, azok, akik örök társai egymásnak. Ezt az evangélium nagyon világosan fogalmazza meg.

Jogunkban áll figyelmen kívül hagyni a parancsolatokat, amikor azonban a kinyilatkoztatások lényegre törően úgy kezdődnek, hogy „ne”, akkor jobban tesszük, ha odafigyelünk.

Az ellenség irigy mindazokra, akiknek hatalmában áll életet adni. Sátán nem képes életet adni; nemzéképtelen. „Ő arra törekszik, hogy minden ember olyan nyomorult lehessen, mint ő maga.”⁸ Arra törekszik, hogy lealacsonyítsa az életet adó hatalom igazlelkű használatát azáltal, hogy erkölcstelen kapcsolatba csábít minket.

Az Úr a „hasonlatos” szót használta arra, hogy olyan képet tudjon alkotni,

amelyet a követői megértenek. Ilyenek a következők:

„...hasonlatos a mennyeknek országa a kereskedőhöz”⁹.

„...hasonlatos a mennyeknek országa a szántóföldben elrejtett kincshez”¹⁰.

Napjainkban a pornográfia szörnyű hatása hasonlatos a pestishez, amely végigsöpör az egész világon, egyesével megfertőzve az embereket, könyörtelenül igyekezvén bejutni minden otthonba, leggyakrabban a férjek és az apák által. E csapás hatása lelkileg halálos lehet, és sajnos gyakran az is. Lucifer igyekszik megzavarni „a megváltás nagyszerű tervét”¹¹, „a boldogság nagyszerű tervét”¹².

A pornográfia mindig el fogja taszítani Krisztus Lelkét, megzavarja a Mennyei Atyánk és az Ő gyermekei közötti kommunikációt, és megbontja a férj és feleség közötti gyengéd kapcsolatot.

A papság viseli a legnagyobb hatalmat. Ez képes megvédeni bennünket a pornográfia pestisétől – amely tényleg olyan, mint a pestis –, ha engedünk a befolyásának. Ha valaki engedelmes, a papság megmutathatja, hogyan vethet véget egy szokásnak, vagy hogyan szabadulhat meg egy függőségtől. A papságviselők rendelkeznek ezzel a felhatalmazással, és használniuk kell azt a gonosz hatások legyőzésére.

Mi riadót fújunk és figyelmeztetjük az egyház tagjait, hogy ébredjenek fel, és értsék meg, mi folyik körülöttük. Szülők, legyetek éberek és ügyeljete, nehogy ez a gonosz fenyegetést jelentsen a családokra!

Mi olyan erkölcsi normát tanítunk, amely megvéd bennünket Sátán házasságot helyettesítő vagy meghamisító sokféle találmányától. Meg kell értenünk, hogy minden arra irányuló győzködés, hogy belépünk egy olyan

kapcsolatba, amely nincs összhangban az evangélium tantételeivel, biztosan tévedés. A Mormon könyvből azt tanuljuk, hogy „a gonoszság sohasem volt boldogság”¹³.

Egyesek azt gondolják, hogy előre beprogramozottak, és nem tudják legyőzni azt, amiről úgy érzik, hogy tisztátalanságra és természetellenességre ösztönző veleszületett kísértés. Ez nem így van! Ne felejtjük el, hogy Isten a mi *Mennyei Atyánk*.

Pál azt ígérte, hogy „...hű az Isten, a ki nem hágy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessetek.”¹⁴ Ha akarjátok, megtörhetitek a szokásokat, legyőzhetitek a függőséget, és elmenekülhettek attól, amely az egyház egyetlen tagjához sem méltó. Alma ekképp intett óvatosságra: „...folyamatosan legyetek éberek és imádkozzatok”¹⁵.

Ésaiás így figyelmeztetett: „Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják, és a jót gonosznak, akik a sötétséget világossággá s a világosságot sötétséggé teszik”¹⁶.

Évekkel ezelőtt ellátogattam egy iskolába Albuquerque-ben. A tanító mesélt egy gyermekről, aki behozott egy kiscicát az órára. Képzeltetitek, hogy a cica miatt minden félbeszakadt. A tanító megkérte a fiút, hogy jöjjön ki az osztály elé, és emelje fel a kismacskát.

Minden rendben ment egészen addig, amíg az egyik gyerek fel nem tette a következő kérdést: „Ez egy fiúcica vagy lánycica?”

Mivel a tanítójuk akkor nem szeretett volna ebbe a témába belemenni, azt mondta: „Ez most nem számít. Ez csak egy kiscica.”

A gyerekek azonban tovább erősködtek. Végül az egyik kisfiú felemelte a kezét és ezt mondta: „Én tudom, hogyan lehet eldönteni.”

Beletörődött hangon a tanító így felelt: „Hogyan tudod eldönteni?”

„Hát megszavazhatjuk!” – vágta rá a tanuló.

Nevethetünk ezen a történeten, de ha nem vagyunk elég óvatosak, akkor nem vesszük észre, hogy ma már vannak olyanok, akik nem csupán eltűrik, hanem még támogatják is azokat a szavazásokat, amelyekkel úgy lehet törvényesíteni az erkölcsstelenséget, mintha egy szavazat képes lenne valamiképpen megváltoztatni Isten törvényeit és természetét. A természetellenes törvényt nem lehet érvényre juttatni. Például lenne bármilyen haszna is annak, ha arra szavaznánk, hogy töröljük el a gravitáció törvényét?

Léteznek olyan erkölcsi és olyan fizikai törvények, melyek „már a világ megalapítása előtt visszavonhatatlanul el lett[ek] rendelve a mennyben”¹⁷, és amelyeket nem lehet megváltoztatni. A történelem újra és újra megmutatja, hogy az erkölcsi normákat nem lehet csatákkal vagy szavazócédulákkal megváltoztatni. Azzal, hogy törvényesítjük az alapvetően helytelen vagy gonosz dolgokat, még nem tudjuk kivédeni azt a fájdalmat és büntetést, mely oly biztosan utolér bennünket, mint amilyen bizonyosan a nappal után éjszaka következik.

Az ellenzőkre való tekintet nélkül, mi elköteleztük magunkat, hogy mindvégig kitartunk. Ragaszkodunk az evangélium tantételeihez, törvényeihez és szertartásaihoz. Ha félreértik őket, akár ártatlanul, akár tudatosan,

hát legyen. Mi nem változtathatunk; nem fogunk változtatni az erkölcsi normán. Hamar eltévesztjük az utunkat, amikor engedetlenek vagyunk Isten törvényei iránt. Ha nem védjük meg és nem támogatjuk a családot, akkor a civilizációnk és a jogaink szükségképpen elpusztulnak.

„Én, az Úr, meg vagyok kötve, amikor megteszitek, amit mondok; de amikor nem teszitek meg, amit mondok, akkor nincs ígéret számotokra.”¹⁸

Minden lélek, aki a bűn, a véték vagy a nemi perverzió börtönében raboskodik, rendelkezik a kapu kulcsával. A kulcon az áll: „bűnbánat”. Ha tudod, hogyan kell használni ezt a kulcsot, akkor az ellenség nem tud fogva tartani. A bűnbánat és megbocsátás kettős tantétele meghaladja a kísértő bámulatos erejét. Ha egy gyarló szokás vagy függőség rabja vagy, akkor abba kell hagynod mindazt, ami káros. Angyalok fognak terelni,¹⁹ és papsági vezetők fognak átsegíteni ezeken a nehéz időszakokon.

Sehol sem mutatkozik meg jobban Isten nagylelkűsége, kedvessége, és könyörületessége, mint a bűnbánat folyamán. Értitek Isten Fia, a mi Szabadítónk és Megváltónk engesztelésének mindennél tökéletesebb tisztító hatalmát? Azt mondta, „én, Isten, mindenkiért elszenvedtem ezeket a dolgokat, hogy ha bűnbánatot tartanak, akkor ne szenvedjenek”²⁰. A szeretet e mennyi tetteivel a Szabadító megfizette a büntetést a bűneinkért, hogy nekünk ne kelljen fizetni.

Azok számára, akik valóban vágnak rá, *van* visszaút. A bűnbánat olyan, mint a mosószer. Még az erősen beivódott foltot is kitisztítja.

A papságviselők magukkal hordják azt az ellenszert, amellyel eltávolíthatják a pornográfia borzasztó képeit, és elmoshatják a vétékesség érzését. A papság rendelkezik azzal a hatalommal, amely megnyitja szokásaink befolyásának lakatját, sőt képes elszakítani a függőség láncát is, bármilyen erős is legyen annak szorítása. Be tudja gyógyítani a múlt hibáinak sebeit.

A kinyilatkoztatások közül nem találkoztam ennél szebb és vigasztalóbb szavakkal: „Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsátatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé.”²¹

Néha a bűnbánat legnehezebb része az önmagunknak való megbocsátás, még akkor is, miután már bevallottuk tettünket, és megbűnhődünk érte. Meg kell értenünk, hogy a megbocsátás megbocsátást jelent.

„[A]milyen gyakran népem bűnbánatot tart, én meg fogom neked bocsátani az ellenem elkövetett vétekeiket.”²²

Joseph Fielding Smith elnök mesélt egy bűnbánó asszonyról, aki egy mélyen erkölcsstelen életből próbált meg kiutat találni. A nő megkérdezte tőle, hogy most mit kell tennie.

Azt a választ kapta, hogy olvassa el az Ószövetségben Lót és felesége történetét, amelyben az asszony sóbálvánnyá változott.²³ Ezután megkérdezte az asszonytól: „Milyen tanulságot tudsz levonni ezekből a versekből?”

A nő így válaszolt: „Az Úr elpusztítja a gonoszokat.”

„Nem így van” – mondta Smith elnök. A bűnbánó asszonynak és a nekünk szóló tanulság is ez: „Ne nézz vissza!”²⁴

Bármilyen különösen hangzik, lehet, hogy a pornográfia, vagy bármely más tisztátalan cselekedet elkerülésének és orvoslásának legegyszerűbb és leghatékonyabb módja az, ha egyszerűen nem veszünk róla tudomást, és messziről elkerüljük. Töröljünk az elménkből minden olyan értelmetlen gondolatot, mely gyökeret próbál eresztetni. Mihelyt elhatároztuk, hogy tiszták maradunk, azonnal megerősítjük az Istentől kapott önrendelkezésünket. Ezt követően pedig, ahogy Smith elnök tanácsolta: „Ne nézzünk vissza!”

Megígérem, hogy békesség és boldogság vár rátok és a családotokra. Az egyház valamennyi tevékenységének végső célja, hogy a férj és a feleség boldogan élhessen otthonában a gyermekeivel. Az Úr áldását adom rátok, akik e szörnyű pestissel küzdötök, hogy gyógyulásra találjatok, mely az Úr papságán keresztül elérhető számunkra. E hatalomról teszem bizonyosságomat Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 1:20.
2. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2009. okt. Cs4.
3. Ábrahám 4:27–28.
4. Ábrahám 3:25.
5. 2 Nefi 2:25.
6. 2 Nefi 2:26.
7. 1 Korinthusbeliek 3:16.
8. 2 Nefi 2:27.
9. Máté 13:45.
10. Máté 13:44.
11. Jákób 6:8; Alma 34:31.
12. Alma 42:8.
13. Alma 41:10.
14. 1 Korinthusbeliek 10:13.
15. Alma 13:28.
16. Ésaías 5:20.
17. Tan és a szövetségek 130:20.
18. Tan és a szövetségek 82:10.
19. Lásd 2 Nefi 32:3.
20. Tan és a szövetségek 19:16.
21. Tan és a szövetségek 58:42.
22. Móziás 26:30.
23. Lásd 1 Mózes 19:26.
24. Lásd Boyd K. Packer, *The Things of the Soul* (1996), 116.

Írta: **Jay E. Jensen elder**
a Hetvenek Elnökségének tagja

A Szentlélek és a kinyilatkoztatás

A Szentlélek az Istenség harmadik tagja, és az Atyával és a Fiúval együtt minden dolgot tud.

Fiatalként már közel egy éve misszióban voltam, amikor a szentírásokban és az utolsó napi apostolok szavaiban a kinyilatkoztatásról és a Szentlélekről olvasva megdöbbentő felfedezést tettem: az Atyáról és a Fiúról nincs saját konkrét bizonyosságom. Úgy mentem misszióba, hogy a csodálatos szüleimtől kölcsönvett világosságból éltem. Mivel soha nem kételkedtem a szavaikban, egészen addig eszembe sem jutott, hogy saját lelki tanúbizonyosságot szerezzek. 1962-ben a texasi San Antonióban voltam, mikor egy februári estén rádöbbsentem, hogy magamtól is tudnom kell. Kis lakásunkban kerestem egy olyan helyet, ahol nyugodtan imádkozhatok hangosan is. Így könyörögtem: „Mennyei Atyám, ott vagy? Tudnom kell!”

Valamivel később, azon az estén életemben először magam is biztosan tudtam, hogy Isten és Jézus valóságosak. Nem hallottam hallható hangot és nem láttam mennyei lényt. Ugyanolyan módon tudtam meg, ahogyan ti is megtudhatjátok – „a Szentlélek kimondhatatlan ajándéka által” (T&S 121:26), a kinyilatkoztatás lelke által (lásd T&S 8:1-3), amely békét szól

az elmének (lásd T&S 6:23) és bizonyosságot ad a szívnek (lásd Alma 58:11).

Ez az élmény segített megtapasztalnom Alma tanácsának eredményét, vagyis hogy felébredjek, és felszereltem a képességeimet, olyannyira, hogy kísérletet tegyek az Ő szavaival (lásd Alma 32:27). Az Úr szavai, vagyis a magok fává növekedtek, a bizonyosság hatalmas fáivá. A folyamat azóta is tart, az igével tett kísérletek további bizonyosságfákat eredményeznek, amelyeket mostanra valóságos erdővé növelt a Szentlélek általi kinyilatkoztatás.

A Szentlélek egy áhitott ajándék

Amikor a Szabadító ellátogatott az amerikai kontinensre, elhívott tizenkét tanítványt. E tanítványoknak és a népnek átadott egyik üzenete a Szentlélekről szólt. Miután tanította őket, a Szabadító megígérte, hogy másnap visszatér, majd pedig eltávozott. Az emberek egész éjjel azon voltak, hogy mindenkit összegyűjtsenek, akit csak tudnak, hogy minél többen hallhassák Őt.

A tanítványok 12 csoportra osztották a népet, hogy megtanítsák nekik azt, amit a Szabadítótól tanultak.

Tanításaik között legfőbb helyen a Szentlélek fontossága állt (lásd 3 Nefi 11–18). Aztán az emberek letérdeltek és imádkoztak. Az volt a szívük vágya, hogy megkapják a Szentlelket (lásd 3 Nefi 19:8–9).

A Szabadító megjelent nekik, és megerősítette a Szentlélek fontosságát, amikor így imádkozott az Atyához:

„Atyám, köszönöm neked, hogy megadtad a Szentlelket ezeknek, akiket kiválasztottam...

Atyám, imádkozom tehozád, hogy mindazoknak add meg a Szentlelket, akik hinni fognak az ő szavaikban” (3 Nefi 19:20–21).

A Mormon könyvében leírt ezen esemény alapján jobban értem, miért mondta azt Wilford Woodruff elnök, hogy „a Szentlélek ajándéka a legnagyobb ajándék, amit ember kaphat. [...]

Nem korlátozódik a férfiakra, sem az apostolokra vagy a prófétákra – megadatik minden hithű férfinak és nőnek, valamint minden egyes gyermeknek, aki elég idős Krisztus evangéliumának befogadásához” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Wilford Woodruff* (2004). 49).

A kinyilatkoztatás válaszokat ad szükség idején

A Szentlélek az Istenség harmadik tagja, és az Atyával és a Fiúval együtt minden dolgot tud (lásd T&Sz 35:19; 42:17). Sok fontos szerepköre közül a legfőbb az, hogy tanít és tanúbizonyosságot tesz az Atyáról és a Fiúról (lásd 3 Nefi 28:11). Ezenkívül feladatai közé tartozik minden dolog igazságának kinyilatkoztatása (Moróni 10:5), és hogy a jó megtételére vezessen (T&Sz 11:12).

A jóra való vezetésre Thomas S. Monson elnök kiváló példa előttünk. Követi a Szabadító példáját, aki „széjjeljárt jót tévén” (Csel. 10:38). Tanítja

annak fontosságát, hogy ne hagyjuk figyelmen kívül a Szentlélektől érkező lelki késztetést, mely arra ösztönöz, hogy látogassunk, szolgáljunk és mentsünk meg valakit.

Időnként azonban nincs egy Monson elnökhöz hasonló kedves barát, nincs házitanító, nincs törődő nőtestvér, és senki nincs ott, hogy szolgáljon bennünket a szükség idején. Ezekben a helyzetekben én a Vigasztalótól kaptam megnyugvást és útmutatást, mert ez is hozzátartozik a Szentlélek szerepköréhez (lásd T&Sz 36:2).

Unokánk, Quinton, számos születési rendellenességgel született. Három hét híján egy évig élt, és eközben sokszor volt kórházban. Jensen nőtestvérel akkoriban Argentínában laktunk. Igazán szeretnénk volna a gyermekeinkkel lenni, hogy vigasztaljuk egymást. Az unokánkról volt szó, akit

szerettünk, és a közelében akartunk lenni. Csak imádkozni tudtunk érte, de azt buzgón tettük!

Jensen nőtestvérral épp a missziót látogattuk végig, amikor hírt kaptunk Quinton haláláról. Az egyik gyülekezeti ház folyosóján állva megöleltük és vigasztaltuk egymást. Tanúbizonyosságot tesztek nektek arról, hogy bizonyosságot kaptunk a Szentlélektől, olyan békességet, amely minden értelmet meghalad, és máig tart (lásd Filippibeli 4:7). A Szentlélek kimondhatatlan ajándékának fiunk, menyünk és gyermekeik életében is tanúi voltunk, akik a mai napig oly nagy hittel, békével és vigasszal a szívükben szólnak erről az időszakról.

Kinyilatkoztatás és a Mormon könyve

A kinyilatkoztatás ugyanezen ajándéka hatással volt a Mormon könyvről való bizonyosságomra. Újra és újra

Teljes idejű misszionáriusok és egy nőtestvér a dominikai köztársasági Las Caobasban felkészülnek az általános konferencia ülései közötti szünetben rendezett keresztelejre.

elolvastam, tanulmányoztam, kutattam, és lakmároztam a szavain. A Szentlélek pedig kinyilatkoztatta nekem igaz voltát és isteni eredetét.

Gordon B. Hinckley elnök az egyház négy legfőbb szegletköve egyikének nevezte a Mormon könyvét. A másik három Joseph Smith első látomása, a papság visszaállítása, és persze a bizonyosságunk Jézus Krisztusról, aki a fő szegletkő (lásd Efézusbeliek 2:19–21). „Ez az Istentől kapott négy nagyszerű ajándék – mondta – olyan rendíthetetlen szegletkövek, melyek horgonyt vetnek Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának, valamint tagjai egyéni bizonyosságának és meggyőződésének” („Four Cornerstones of Faith,” *Liahona*, Feb. 2004, 7).

Ez az Istentől kapott négy ajándék horgonyozza le az én hitemet és bizonyosságomat is, és mindegyiket a Szentlélektől nyert kinyilatkoztatás erősítette meg. Néhány percig azonban elidőznék e négy szegletkő közül kettőn: az első látomáson és a Mormon könyvén. Figyelemre méltó, hogy mindkettő olyan családi körből indul, ahol a gyermekek jó szülőktől születtek és jó tanítást kaptak (lásd 1 Nefi 1:1). Lehi és Joseph Smith életének eseményei könnyen párhuzamba állíthatók (lásd 1 Nefi 1 és Joseph Smith története 1):

- Mindkettőjüknek konkrétan szüksége volt valamire. Lehi a családjával együtt meg akart menekülni Jeruzsálem közelgő pusztulásától, Joseph Smith pedig tudni akarta, melyik egyház igaz.
- Mindketten imádkoztak.
- Mindketten látomásban látták az Atyát és a Fiút.
- Mindketten kaptak egy könyvet.
- Mindketten prédikáltak.
- Mindketten kinyilatkoztatást kaptak a Szentlélektől látomások és álmok által.

- Végül pedig gonosz emberek fenyegették őket. Lehi és családja megmenekült, és túlélte a pusztítást. Joseph vértanúhalált halt.

Csoda-e, hogy a misszionáriusok arra kérik az igazság őszinte keresőit, hogy az 1 Nefinél kezdjék el a Mormon könyve tanulmányozását? Ezt a könyvet *átítatja* az Úr Lelke. Első fejezetei nyilvánvaló üzenetet hordoznak arról, hogy a kinyilatkoztatás és a Szentlélek nemcsak prófétáknak, hanem apáknak, anyáknak és gyermekeknek is megadatik.

A kinyilatkoztatásról és a Szentlélekről szóló üzenet folyamatosan felfedezhető az egész Mormon könyvében. Ezeket az igazságokat így foglalta össze Joseph Smith próféta: „Vegyétek el a Mormon könyvét és a kinyilatkoztatásokat, és hol van a vallásunk? Nincs semmilyen vallásunk” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 203.).

Utolsó napi szentekként kinyilatkoztatás által kapjuk meg a Mormon könyvéről való bizonyosságunkat, és ez

biztosít minket arról, hogy ez a vallás és annak tanai igazak (lásd a Mormon könyve bevezetőjét).

A Lélek dolgai szentek, és nehéz beszélni róluk. Ammonhoz hasonlóan azt mondjuk: „Íme, azt mondom nektek, hogy a legkisebb részét sem tudom elmondani annak, amit érzek” (Alma 26:16).

Mindazonáltal tanúbizonyosságot teszek arról, hogy a Szentlélek valóságos, és hogy Ő a tanúságtevő, a kinyilatkoztató, a vigasztaló, a mi vezetőnk és mennyei tanítónk.

Alázatosan tanúbizonyosságot teszek arról, hogy ez az igaz és élő egyház, és ez a vallás az említett négy szegletkövön nyugszik. Bizonyosságot teszek arról, hogy Krisztus valóban a fő szegletkő (lásd Efézusbeliek 2:19–21). Thomas S. Monson elnök az Úr prófétája, és a mögöttem ülő 15 férfi próféta, látnok, apostol és kinyilatkoztató. Rendelkeznek a szent papsággal és a királyság kulcsaival. Szeretem, tisztelem és támogatom őket. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: Mary N. Cook
első tanácsos a Fiala Nők Általános Elnökségében

Légy példa a hívőknek!

Azt a felhívást szeretném intézni felétek, hogy legyetek „példa a hívőknek... a hitben [és] a tisztaságban”.

Nemrég megszületett a családunkba a kis Ruby. Drága arcocskájára nézve csodálatot ébresztett bennem annak tudása, hogy Mennyei Atyánk jelenlétében élt, mielőtt a földre jött volna. Elfogadta az Ő nagyszerű boldogságtervét, és úgy döntött, hogy Őt követi, valamint Szabadítónkat, Jézus Krisztust.¹ Döntése következtében a földre jöhetett, hogy megtapasztalja a halandóságot és az örök élet felé haladjon. Lelke egyesült a testével, és Ruby belépett a tanulás időszakába, melynek során bizonyíthat, dönthet Krisztus követése mellett, és felkészülhet az örök élet kiérdemlésére.

Ruby tisztán érkezett erre a földre, ám a terv részeként próbatételekkel és kísértésekkel szembesül majd, és hibákat is el fog követni. Szabadítónk engesztelése által azonban Ruby megbocsátást nyerhet, elnyerheti az öröm teljességét, és ismét tisztává válhat – készen arra, hogy örökké Mennyei Atyánk jelenlétében éljen.

Néhány órával a születése után kiváltságomban állt karjaimba venni ezt a drága gyermeket. Azt mondtam az édesanyjának: „Meg kell majd tanítanunk Rubynak, hogyan legyen erényes nő, tiszta és rendkívül értékes, akárcsak az, amire a neve utal, a rubintkő.”²

Édesanyja így felelt: „Már ma hozzálátok.”

Vajon mit tesz Ruby édesanyja, amivel „már ma hozzálát”? Szülőkként, nagyszülőkként és vezetőkként hogyan láthatunk hozzá gyermekeink és fiataljaink az örök élethez vezető ösvényre tereléséhez és ott tartásához? A hívők példáinak kell lennünk.³

Brigham Young próféta azt mondta: „Soha nem engedhetjük meg magunknak, hogy bármi olyat tegyünk, amit a gyermekeinktől nem akarunk látni. Olyan példát kell mutatnunk nekik, amit szeretnénk, ha követnének.”⁴ Mindannyian már ma hozzáláthatunk azzal, hogy ilyen jó példát mutatunk.

Ma azt a felhívást intézem hozzátok, hogy legyetek „példa a hívőknek... a hitben [és] a tisztaságban”⁵ – két olyan dologban, amire szükség van a szabaduláshoz.

Legyetek példái a hívőknek a hitben. Tegyetek saját hitetek és a Jézus Krisztusról való bizonyosságok megerősítéséért, felkészülve ezzel arra, hogy szóban és példamutatással is bizonyosságot tegyetek a gyermekeiteknek.

Hadd meséljek egy csodálatos édesanyjáról, akinek élete a hit példája volt. Amikor Joseph Smith próféta még kisfiú volt, édesanyjára, Lucy Mack Smithre tekintve és tőle tanult

az Istenbe vetett hitről. Lucy a szentírásokat kutatva keresett válaszokat,⁶ és Joseph is ezt tette, amikor édesanyjához hasonlóan a Bibliában keresett útmutatást.⁷

Lucy a családi problémákat is úgy oldotta meg, hogy egyéni imában az Úr segítségét kérte. Egy napon, amikor Lucy vallási kérdésekben széthúzást tapasztalt családjában, saját elmondása szerint elvonult „egy közeli vadcseresznye-faligetbe, és az Úrhoz imádkoz[ott]”⁸.

Lucy akkor is nagy hittel imádkozott, amikor személyesen kellett betegségekkel szembenéznie, amikor Joseph csontvelőgyulladásban majdnem elvesztette a lábát, és amikor Joseph nővére, Sophronia majdnem belehalt a tifuszba. Sophronia betegségről azt írta Lucy: „Gyermekekre tekintettem. [...] Férjemmel összekulcsoltuk a kezünket, térdre borultunk az ágy mellett, és kiöntöttük gyötrelmünket és fohászainkat az Úrnak.”⁹ Sophronia túlélte a betegséget. Biztos vagyok benne, hogy Lucy gyermekei gyakran voltak tanúi annak, hogy hittel imádkozott és választ kapott ezekre az imákra.

Lucy hittel imádkozott útmutatóért, és Joseph is egy ligetbe vonult el, majd édesanyja példáját követve, hittel imádkozva kért választ az Úrtól.

Lucyhoz hasonlóan saját bizonyosságunk megerősítésével, a szentírások tanulmányozása és személyes, valamint velük mondott ima által nekünk is meg kell mutatnunk a gyermekeinknek és a fiataljainknak, hogyan erősíthetik meg a Jézus Krisztusba vetett hitüket és bizonyosságukat.

Lucyval ellentétben ma nekünk abban az áldásban van részünk, hogy nem csak a Bibliával rendelkezünk. Vannak utolsó napi szentírásaink, és megvannak nekünk az utolsó napi próféták szavai, amelyek

„biztonságosan vezetnek”¹⁰ minket az örök élethez vezető ösvényen. A Mormon könyvből tudjuk, hogy akik az ösvényen voltak, „folyamatosan szilárdan kapaszkod[tak] a vasrúdba”¹¹, amely „Isten szav[ához]”¹² volt hasonló. A mai világ tele van kísértésekkel, ezért kihívást jelenthet „szilárdan kapaszkod[ni]”, miközben a Sátán könyörtelenül megpróbál lehúzni bennünket Isten útjáról. Ha egyik kezünkkel a rudat fogjuk, a másikkal viszont a világot, akkor gyermekeinket és fiataljainkat kiteszük annak a veszélynek, hogy eltévednek az ösvényen. Ha nem egyértelmű a példánk, akkor Jákób szavaival élve „elveszít[jük] gyermekei[nk] bizalmát, rossz példá[nk] miatt”¹³.

Szülők, nagyszülők és vezetők – üzeneteknek egyértelműnek kell lennie! Az egyértelműséget az adja, ha mindkét kézzel a rudat fogjátok, és a szentírásokban, valamint az utolsó napi próféták szavaiban található igazságok szerint éltek. Bár lehet, hogy ti nem prófétát neveltek, mint Lucy, de az biztos, hogy a holnap vezetőit nevelitek, és tetteitek ugyanolyan kézzelfoghatóan kapcsolódnak a hitetekhez.

Aztán legyenek példái a hívőknek a tisztaságnak. Egyedül Szabadítónk engesztelése által válhatunk tisztává. A megtisztulás folyamata mindannyiunk számára hittel, bűnbánattal és első szövetségünkkel, a kereszttel kezdődik.

Robert D. Hales elder a következőt tanácsolta, hogy segítsünk gyermekeinknek keresztelési szövetségük betartásában: „Azt tanítjuk, hogy abban a pillanatban, amikor kilépnek a vízből, a világból kilépve Isten királyságába lépnek. Szövetségben ígérik meg parancsolataink betartását.”¹⁴

„A szövetségek erős kötelezettséget rónak ránk Istennek tett ígéreteink tiszteletben tartására. Szövetségeink betartásához le kell mondanunk azokról a tevékenységekről és érdekekről, amelyek gátolják e szövetségek teljesítését.”¹⁵

A fiatalság erősségéért csodálatos eszköz, amely segít a fiataloknak megérteni a szövetségekötés szent kötelezettségét, és a szövetség betartásából származó tisztaság áldásait. Utolsó napi próféták szavait tartalmazza – vasrúd ez, amely biztonságosan vezeti őket az egyenes és keskeny ösvényen, elfordítva őket a Sátán azon csapdáitól, amelyek gátolhatják a haladásukat. A könyv sok olyan áldásról is szót ejt, amely az engedelmességből és annak kereséséből fakad, ami „erényes [és] szép”¹⁶.

Szülők, szerezzenek be magatoknak is egy példányt ebből a füzetből, és olvassátok el gyakran! Magatok is éljete a normák szerint! Legyenek olyan gondolatokkal teli evangéliumi beszélgetéseitek a fiatalokkal, amelyek segítenek nekik, hogy ők is vágyjanak a normák szerinti életre, valamint azok jelentésének és rendeltetésének felfedezésére.

A „Szórakozás és a média”, valamint az „Öltözködés és megjelenés” részekben található normák különösen nagy kihívást jelenthetnek, mert a világ normái szerint ezek egyre inkább elavultnak számítanak.

Akkor is meg kell mutatnunk, hogy mi az erényes és szép, amikor kiválasztjuk, mit hallgatunk és nézünk a médiában. Vigyáznunk kell rá, hogy az otthonunkba a médián keresztül beengedett dolgok ne tompítsák el a Lélek iránti fogékonyságot, ne ártsanak a családi és baráti kapcsolatoknak, és ne mutassanak evangéliumi tanokkal összeegyeztethetetlen személyes prioritásokat. Példánk segíthet a gyermekeinknek megérteni, hogy ha valaki sok időt tölt internetezéssel, szórakoztató médiával, a mobiltelefonjával, videojátékkal vagy tévé nézéssel, akkor az elvonja őt az eredményes tevékenységektől és az értékes emberi kapcsolatoktól.

Öltözködésünkkel és megjelenésünkkel is azt példázzuk, hogy mi az erényes és szép. Szövetséges népként felelősséggel tartozunk testünk gondozásáért, védelméért és megfelelő öltöztetéséért. Segíteni kell a gyermekeinknek és a fiataljainknak megérteni, hogy templomként, Istentől kapott ajándékként tiszteljük a testünket.¹⁷ Példát mutatunk, amikor nem vagyunk hajlandóak olyan erkölcstelen ruhákat vásárolni vagy viselni, amelyek túlságosan szűkek, túlságosan áttetszők vagy bármely más módon kihívóak.

Akik betartják a szövetségeiket, azok Isten iránti szeretetük és az általa ígért áldások miatt igyekeznek „mindig... és minden helyen”¹⁸ engedelmessé válni. Egyik este, amikor éppen sétáltunk a férjemmel, szabadtéri lakodalom helyszíne mellett mentünk el. Nem ismertük őket, de azonnal az erény benyomását keltették bennünk. Szép zenét választottak és szép ruhákat viseltek. A ragyogó menyasszony ruhája egyértelműen visszafogott volt, akárcsak a koszorúslányok ruhái. Ez a család úgy döntött, hogy nem vegyíti a világ dolgait ennek a napnak a szentségével.

Most hadd szóljak egy szót egyházunk csodálatos fiataljaihoz. Köszönöm, hogy igazlelkű példát mutattok a barátaitoknak, a tanáraitoknak, a vezetőiteknek és a családotoknak. Tudom, hogy sokan közületek egyedüli egyháztagok a családjukban. Az is lehet, hogy az egyházi gyűlésekre is egyedül jártok el. Megdicsérek benneteket elkötelezettségetekért és igazlelkű példátokért. Legyetek türelmesek és

éljetez továbbra is igazlelkűen. Sokan vannak, akik segíthetnek nektek.

Thomas S. Monson elnök azt mondta, „még egy példaértékű családnak is... jól jön az őszintén törődő, jó emberek támogató segítsége”¹⁹.

Nézzetek körül az egyházközségekben és a cöveketekben, keressetek olyan vezetőket és barátokat, akik példái a hívőknek, és tanuljatok tőlük!

Amikor fiatal nő voltam, ismertem ilyen példáját a hívőknek. Szüleim mellett Carma Cutler nagynéném is az volt. Élénken emlékszem rá, amikor tizenhat éves koromban beszédet mondott egy cöveki normák estjén. Annak fontosságáról tanított, hogy legyünk erkölcsileg tiszták, érdemesek a templomi házasságra. Mélyen megérintett a biznysága. Kislánykorom óta láttam erényes életét, és tudtam, hogy az összhangban áll a tanításaival. Követni akartam a példáját.

Fiatal férfiak és fiatal nők, *ti* is már ma hozzáláthatok azáltal, hogy példák vagytok a hívőknek a hitben és

a tisztaságban. Mindennap erősítsétek meg a hiteteket és a biznyságokat a szentírások tanulmányozása és ima által! Tartsátok be a keresztelei szövetségeketek, akkor tiszták lesztek és érdemesek a Szentlélek útmutatására. Már ma hozzáláthatok ahhoz, hogy mások számára követendő példák legyetek.

És soha nem lehet tudni, talán ti lesztek azok a példák, akikre kis Rubymnak egy napon szüksége lesz. Ruby egyelőre nagyon jól indult az örök élethez vezető ösvényen. Szülei az igazlelkűség példáját mutatják otthon, és minden napot azzal az elhatározással kezdenek, hogy példái lesznek a hívőknek. Önrendelkezését használva remélhetőleg Ruby úgy dönt majd, hogy követi őket.

Hálás vagyok a boldogság tervéért, és biznyságot teszek arról, hogy ez az egyetlen módja annak, hogy Rubyval együtt mindannyian újra tiszták legyünk majd és örökké Mennyei Atyánk jelenlétében éljünk. Lássunk hozzá mindannyian még ma! Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Ábrahám 3:22–26.
2. Lásd Példabeszédek 31:10.
3. Lásd 1 Timótheus 4:12.
4. *Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young* (1997), 173.
5. 1 Timótheus 4:12.
6. Lásd Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith by His Mother*, ed. Scot Facer Proctor and Maurine Jensen Proctor (1996), 50.
7. Lásd Joseph Smith története 1:11–19.
8. Smith, *History of Joseph Smith*, 58.
9. Smith, *History of Joseph Smith*, 69.
10. “The Iron Rod,” *Hymns*, no. 274.
11. 1 Nefi 8:30.
12. 1 Nefi 11:25.
13. Jákób 2:35.
14. Robert D. Hales, *Return: Four Phases of Our Mortal Journey Home* (2010), 60.
15. *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008), 63.
16. Hittételek 1:13.
17. Lásd 1 Korinthusbeliek 3:16.
18. Móziás 18:9.
19. Thomas S. Monson: Az igazlelkűség példái. *Liahóna*, 2008. máj. 66.

Írta: Dallin H. Oaks elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A kommunikáció két csatornája

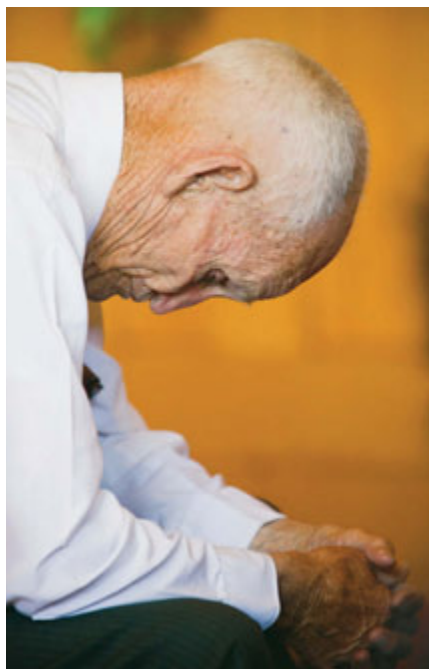
A személyes és a papsági csatornát megfelelő egyensúlyban kell használni, hogy halandó életünk célját betöltve fejlődni tudjunk.

Mennyei Atyánk kétfajta csatornát adott gyermekeinek a Vele való kommunikációhoz – az egyiket nevezhetjük személyes csatornának, a másikat pedig papsági csatornának. Mindegyikőnknek meg kell értenie e két alapvető kommunikációs csatorna mibenlétét, és követnie kell ezek iránymutatását.

I. A személyes csatorna

A személyes csatorna által közvetlenül szólunk imánkban Mennyei Atyánkhoz, Ő pedig az általa kialakított csatornákon keresztül, egyéb halandó személy közbenjárása nélkül válaszol nekünk. Mennyei Atyánkhoz Jézus Krisztus nevében imádkozunk, Ő pedig az Ő Szent Lelkén keresztül és egyéb módokon válaszol nekünk. A Szentlélek küldetése, hogy bizonysgot tegyen az Atyáról és a Fiúról (lásd János 15:26; 2 Nefi 31:18; 3 Nefi 28:11), hogy elvezessen minket az igazsághoz (lásd János 14:26; 16:13), és hogy megmutassa, mit kell tennünk (lásd 2 Nefi 32:5). E személyes kommunikációs csatorna, mely Mennyei Atyánkkal az Ő Szent Lelkén keresztül biztosítja

a kapcsolatot, kivételes forrását jelenti az igazságról való bizonysgunknak és tudásunknak, valamint szerető Mennyei Atyánk közvetlenül nekünk szánt útmutatásának. Ez alapvető része az Ő bámulatos evangéliumi tervének, mely minden egyes gyermeke számára

lehetővé teszi, hogy személyes tanúságot szerezzenek annak igazságáról.

A Szentlelken keresztül létrejövő Mennyei Atyánkkal való közvetlen és személyes kommunikációs csatorna az érdemességen alapszik, és mivel annyira alapvető fontosságú, parancsolatba kaptuk, hogy az úrvacsoravétel által minden sabbatnapon újítsuk meg a szövetségünket. Így érdemessé válunk arra az ígéretre, hogy az Ő Lelke mindig velünk lehet, hogy vezessen bennünket.

Az Úrral való személyes kommunikációs csatornánk és az ide vonatkozó hitelveink és gyakorlataink hasonlítanak azon keresztény emberekéhez, akik ragaszkodnak ahhoz, hogy szükségtelenek az emberi közvetítők Isten és ember között, mivel Isten olyan, mindenki számára közvetlenül hozzáférhető forrás, melyre ma „minden hívő papságaként” utalunk, s mely tantételt Luther Márton is támogatta. Erről majd később még ejtek néhány szót.

A személyes csatorna kiemelt fontosságú a személyes döntésekben és a család vezetésében. Sajnos azonban néhány egyháztág alulértékeli e közvetlen, személyes csatorna szükségességét. A prófétai vezetés kétségtelen fontosságát szem előtt tartva – mely az a papsági csatorna, melynek az egyházi ügyekben való mennyei kommunikáció koordinálása az alapvető feladata –, néhányan azt szeretnék, hogy papsági vezetőjük hozza meg helyettük azokat a személyes döntéseket, melyeket nekik kellene meghozniuk az Ő személyes csatornáikon keresztül kapott sugalmazás által. A személyes döntések meghozatalához és a család vezetéséhez elsősorban a személyes csatornát kell használni.

Úgy érzem, hogy két másik figyelemztetést is kell adnom e Mennyei Atyánkkal való becses, közvetlen kommunikációs csatornával kapcsolatban.

Először is, a maga teljességében a személyes csatorna nem működhet a papsági csatornától függetlenül. A Szentlélek ajándékát – azaz Isten és az ember közötti kommunikációs eszközt – papsági felhatalmazás által, a papsági kulcsokkal rendelkező személyek felhatalmazása szerint ruházzák ránk. Nem kaphatjuk meg pusztán vágy vagy hit által. A Lélek folyamatos társaságához való jogot pedig minden sabbatnapon meg kell erősítenünk azáltal, hogy érdemesen veszünk az úrvacsorából, és megújítjuk a keresztelekor kötött szövetségeinket, miszerint engedelmesek és szolgálatkészek leszünk.

Ebből adódóan a közvetlen, személyes csatornán keresztüli kommunikációnk nem fog megbízhatóan működni, ha engedetlenség vagy megszünik a papsági csatornával való összhang. Az Úr kijelentette, hogy „a menny hatalmait csakis az igazlelkűség tantételei alapján lehet irányítani vagy kezelni” (T&Sz 121:36). Azok között, akik megszegik Isten parancsolatait, vagy nem engedelmeskednek a papsági vezetőik tanácsának, sajnos elég gyakran előfordul, hogy kijelentik, Isten kinyilatkoztatta számukra, hogy felmentést kaptak

néhány parancsolat betartása vagy bizonyos tanácsok követése alól. Ezek az emberek lehet, hogy kapnak kinyilatkoztatást vagy sugalmazást, de az nem abból a forrásból ered, melyre ők gondolnak. Az ördög minden hazugság atyja, és fáradhatatlanul azon munkálkodik, hogy okos utánpótlással hátráltassa Isten munkáját.

II. A papsági csatorna

A személyes csatornától eltérően, mellyel Mennyei Atyánk a Szentlelken keresztül közvetlenül kommunikál velünk, a papsági kommunikációs csatorna rendelkezik a többi nélkülözhetetlen szükséges közvetítővel, mint amilyen a Szabadítónk, Jézus Krisztus, az Ő egyháza, valamint az Ő kijelölt vezetői.

Engesztelő áldozatának elvégzése révén Jézus Krisztusnak áll hatalmában megszabni azokat a feltételeket, melyeknek eleget kell tennünk, hogy érdemessé váljunk az Ő engesztelésének áldásaira. Ezért vannak a parancsolatok és a szertartások. Ezért kötünk szövetségeket. Így tehetünk szert a megígért áldásokra. „[M]indaz után, amit meg tudunk tenni” (2 Nefi 25:23), ezek mindegyike Izráel

Szentjének irgalma és kegyelme által adatik meg.

Jézus Krisztus földi szolgálata során ráruházta apostolaira az Ő nevét viselő papsági felhatalmazást, és megalapított egy egyházat, mely szintén az Ő nevét viseli. Ebben az utolsó adományozási korszakban visszaállított az Ő papsági felhatalmazása, egyháza pedig a Joseph Smith prófétánál történt mennyei látogatások által újra megalapított. Ez a visszaállított papság és az újra megalapított egyház a papsági csatorna mozgatórugója.

A papsági csatorna által szolt Isten a régi időkben a szentírásokon keresztül az Ő gyermekeihez. Továbbá ez az a csatorna, melyen keresztül jelenleg is szól hozzánk az élő próféták, apostolok és más sugalmazott vezetők tanításai és tanácsai formájában. Ez által részesülünk a szükséges szertartásokban. Ez által kapunk elhívásokat, hogy az Ő egyházában szolgáljunk. Az Ő egyháza az út, és az Ő papsága az a hatalom, mely által elnyerhetjük azon kiváltságot, hogy részt vegyünk azokban az együttműködést kívánó tevékenységekben, melyek elengedhetetlenek az Úr munkájának elvégzéséhez. Ezek közé tartozik az evangélium

prédikálása, a templomok és kápolnák építése és a szegények megsegítése.

Az e papsági csatornára vonatkozó hitelveink és gyakorlataink hasonlítanak azon keresztény emberekéhez, akik ragaszkodnak ahhoz, hogy elengedhetetlenek a felhatalmazás általi szertartások (a sákramentumok, vagyis szentségek), és hogy azokat egy Jézus Krisztus által felhatalmazott és megbízott személynek kell elvégeznie (lásd János 15:16). Mi is ugyanezt hisszük, abban viszont természetesen különbözünk más keresztényektől, hogy miként vezetjük vissza ezt a felhatalmazást.

Egyházunk néhány jelenlegi vagy volt tagja elmulasztja a papsági csatorna fontosságának elismerését. Alábecsülik az egyház, illetve annak vezetőinek és programjainak fontosságát. Csakis a személyes csatornára hagyatkozva járják útjukat, melynek célja, hogy saját maguk határozzák meg a tant, és olyan versengő szervezeteket irányítsanak, melyek ellentétesek a prófétai vezetők tanításaival. Ezáltal egyfajta újkori gyűlölködést testesítenek meg azzal szemben, melyet lekicsinylő módon gyakran csak „szervezett vallásnak” neveznek. Azok, akik elutasítják a szervezett vallás szükségességét, elutasítják annak a Mesternek munkáját is, aki az Ő egyházát és annak tisztségviselőit az idők delén megszervezte, és aki mindezeket napjainkban visszaállította.

Ahogy Pál apostol is tanította, a mennyi felhatalmazás által megalapított szervezett vallás elengedhetetlen:

„A szentek tökéletesbbitése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére:

Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére” (Efézusbeliek 4:12–13).

Ne feledjük, az Úr jelenkori kinyilatkoztatásában tett kijelentését, miszerint az Úr szolgáinak hangja az Úrnak hangja (lásd T&Sz 1:38; 21:5; 68:4).

Úgy érzem, hogy az elengedhetetlen papsági csatorna iránti bizalommal kapcsolatban emlékeztetnem kell még magunkat további két figyelmeztetésre.

Az első az, hogy a papsági csatorna nem pótolja a személyes csatornát. Mindenkinek szüksége van személyes bizonyosságra az igazságról. Hitünk fejlődése közben kezdetben szükségszerűen mások hitére és szavaira támaszkodunk, gondolok itt a szüleinkre, tanárainkra vagy papsági vezetőinkre (lásd T&Sz 46:14). Ha azonban kizárólag egy adott papsági vezetőre vagy tanítóra támaszkodunk az igazságról való személyes bizonyosságunk terén, és erre a bizonyosságra nem a személyes csatornán keresztül teszünk szert, akkor örökké az a veszély fog fenyegetni bennünket, hogy esetleg kiábrándulunk az adott személy cselekedetei miatt. Amikor az igazságról való tudás és a bizonyosság megéri, nem szabad, hogy egy köztes, halandó személytől függjünk a köztünk és Mennyei Atyánk közötti kapcsolatban.

Másodszor, a személyes csatornához hasonlóan a papsági csatorna sem tud teljes mértékben és megfelelően működni az érdeklünkben, ha mi magunk nem vagyunk érdemesek és engedelmesek. Sok szentírás tanít arról, hogy ha tartósan ellenszegülünk Isten parancsolatainak, akkor „kivágot[unk] a színe elől” (Alma 38:1). Amikor ez megtörténik, az Úr és az Ő szolgálai elé súlyos akadályok gördülnek, hogy lelki segítséget adjanak nekünk, és mi sem tudunk saját magunktól szert tenni arra.

A történelem egy eleven példával szolgál annak fontosságára, hogy az Úr szolgáinak összhangban kell lenniük a Lélekkel. Az ifjú Joseph Smith

próféta nem tudott fordítani, amikor mérges vagy zaklatott volt.

David Whitmer erről így számolt be: „Egyik reggel, amikor a fordítás folytatásához készülődött, valami nem volt rendben a ház körül, és emiatt megharagudott. Valami miatt, amit Emma, a felesége tett. Oliver és én felmentünk, Joseph pedig hamarosan utánunk jött, hogy folytassa a fordítást, de semmire sem jutott vele. Egyetlenegy szótagot nem bírt lefordítani. Lement, kiment a gyümölcsösbe, és az Úrhoz folyamodott; úgy egy óráig volt távol – majd visszajött a házba, bocsánatot kért Emmától, ezután feljött az emeletre, ahol mi voltunk, és a fordítás rendben ment tovább. Semmit nem tehetett, hacsak nem volt alázatos és hithű.”¹

III. Mindkét csatornára szükség van

Befejezésként néhány további példán keresztül szeretném szemléltetni, hogy miért van szükség mindkét csatornára, melyeket Mennyei Atyánk az Ő gyermekeivel való kommunikációra alakított ki. Mindkettő csatorna elengedhetetlen azon céljához, hogy véghezvigye az Ő gyermekei halhatatlanságát és örök életét. Ennek fontosságát egy korai szentírásban is feljegyezték, amikor Jethró azt az atyai tanácsot adta Mózesnek, hogy ne próbáljon meg annyi mindent egyedül megtenni. A nép reggeltől estig várt a papsági vezetőjére, hogy megtudakolja Isten akaratát (lásd 2 Mózes 18:15), és hogy „törvényt [tegyen] az ember között és felebarátja között” (16. vers). Gyakran felidézzük, miként tanácsolta Jethró Mózesnek, hogy kijelölés által delegáljon bírákat a személyes nézeteltérések kezelésére (lásd 21–22. vers). Jethró azonban olyan tanácsokat is adott, melyek a személyes csatorna szükségességét is szemléltetik: „És tanítsd őket a rendeletekre és törvényekre és add tudtokra az utat, a

melyen járniok kell és a tenni valót, a melyet *tenniük* kell” (20. vers; kiemelés hozzáadva).

Más szavakkal, az izraelitákat, akik követték Mózeszt, meg kell tanítani arra, hogy ne vigyenek minden kérdést a papsági vezető elé. Meg kell érteniük a parancsolatokat, és a legtöbb probléma megoldásához saját maguknak kell sugalmazásra törekedni.

A közelmúltban történt chilei események jól szemléltetik, hogy mennyire szükség van mindkét csatornára. Chilét pusztító földrengés sújtotta. Sok egyháztagunk elveszítette otthonát, néhányuk pedig a családtagjait is. Sokan elvesztették a reményüket is. Mivel az egyház felkészült az ilyen katasztrófákra, gyorsan ételt, menedéket és sok más anyagi jellegű segítséget nyújtott. A chilei szentek az Úr hangját az Ő egyházán és vezetőin keresztül hallhatták meg, miközben vezetőik igyekeztek segítséget nyújtani fizikai szükségleteik kielégítésében is. Ez azonban, bármilyen nélkülözhetetlen is a papsági csatorna, önmagában nem volt elég. Mindegyik egyháztagnak az Úrhoz kellett fordulnia imájában, hogy megkaphassa a vigasz és útmutatás közvetlen üzenetét, melyet

a Szentlélek visz el azokhoz, akik erre törekednek és meg is hallgatják a választ.

A misszionáriusi munka egy másik példája annak, hogy mennyire fontos mindkét csatorna. Azok a férfiak és nők, akiket elhívna a misszionáriusi szolgálatra, érdemesek és szolgálatkészek azon tanításoknak köszönhetően, melyeket a papsági csatornán keresztül kaptak, valamint a bizonyáguk miatt, melyre a személyes csatornán keresztül tettek szert. Elhívásuk a papsági csatornán keresztül érkezik. Ezután pedig az Úr képviselőiként, és az Ő papsági csatornájának irányítása alatt tanítják az érdeklődőket. Az igazságot őszintén kutató emberek figyelnek, a misszionáriusok pedig arra biztatják őket, hogy ima által, a személyes csatornán keresztül tudakolják meg saját maguk, hogy az üzenet igaz-e.

Az utolsó példám ezeket a tantételeket a családban és az egyházban lévő papsági felhatalmazásra vonatkozóan mutatja be.² Az egyházban lévő összes papsági felhatalmazás olyan személy irányítása alatt működik, aki rendelkezik a megfelelő papsági kulcsokkal. Ez a papsági csatorna. Ezzel szemben a családban elnöklő

felhatalmazás – legyen az az apánál vagy csonka családban az anyánál – családi ügyekben működik a papsági kulcsok viselőjének külön engedélye nélkül is. Ez hasonló a személyes csatornához. Ha növekedni szeretnénk, és el akarjuk érni azt a rendeltetést, melyet Mennyei Atyánk az Ő gyermekei számára a tervében kijelölt, a családi és a személyes életünkben is működni kell mindkét csatornának.

A személyes és a papsági csatornát megfelelő egyensúlyban kell használni, hogy halandó életünk célját betöltve fejlődni tudjunk. Ha a személyes vallásgyakorlat túlságosan a személyes csatornára hagyatkozik, az individualizmus elhomályosítja az isteni felhatalmazás fontosságát. Ha a személyes vallásgyakorlat túlságosan is a papsági csatornára hagyatkozik, annak a személyes fejlődés fogja kárát látni. Isten gyermekeinek mindkét csatornára szükségük van, hogy elérjék örökkévaló rendeltetésüket. A visszaállított evangélium mindkettőt tanítja, a visszaállított egyház pedig mindkettőt biztosítja.

Tanúbizonyágomat teszem az Úr prófétájáról, Thomas S. Monson elnökről, aki rendelkezik a papsági csatornát irányító kulcsokkal. Tanúbizonyágomat teszem az Úr Jézus Krisztusról, akié ez az egyház. Továbbá tanúbizonyágomat teszem a visszaállított evangéliumról, melynek igazságát mindannyian megismerhetjük a Mennyei Atyánkkal összekötő becses személyes csatornán keresztül. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. In “Letter from Elder W. H. Kelley,” *The Saints’ Herald*, Mar. 1, 1882, 68. Hasonló beszámoló található a következő forrásban: B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1:131.
2. Lásd Dallin H. Oaks: Papsági felhatalmazás a családban és az egyházban. *Liahóna*, 2005. nov. 24–27.

Írta: Thomas S. Monson elnök

A hála isteni ajándéka

Hálás szívre... úgy teszünk szert, hogy köszönetet mondunk Mennyei Atyánknak az áldásaiért, valamint a körülöttünk lévőknek mindazért, amivel gazdagítják az életünket.

Ez egy csodálatos ülés volt. Amikor kineveztek az egyház elnökévé, azt mondtam: „Van egy feladat, amit magamnak szeretnék megtartani. Én leszek a Tabernákulum Kórus tanácsadója.” Nagyon büszke vagyok a kórusomra!

Édesanyám egyszer ezt mondta nekem: „Tommy, nagyon büszke vagyok mindarra, amit eddig véghezvittél. Lenne azonban egy észrevételem. Maradnod kellett volna a zongorázásnál.”

Így hát odamentem a zongorához, és a következő dalt játszottam el neki: „Here we go, [here we go] to a birthday party” (Indulunk már, [indulunk már] a születésnap buliba)¹. Majd megcsókoltam a homlokát, ő pedig átölelt engem.

Sokat gondolok rá. Sokat gondolok az édesapámra. Sokat gondolok azokra az általános felhatalmazottakra, akik hatással voltak rám, illetve másokra, többek között azokra az özvegyekre – mind a nyolcvanötre –, akiket meglátogattam egy-egy kisütőni való csirkével, vagy néha egy kis pénzzel.

Egyikőjüket egyszer késő este látogattam meg. Éjfél volt, amikor az idősek otthonához értem. A recepció így fogadott: „Egész biztosan alszik már, de megkért, hogy ébresszem fel, mert azt mondta: »Tudom, hogy el fog jönni.«”

Megfogtam a kezét, ő pedig a nevemen szólított. Teljesen ébren volt. Kézfejemet az ajkaihoz szorította, és ezt mondta: „Tudtam, hogy jönni fog.” Hogy ne jöttem volna?

A gyönyörű zene szokott engem ilyen módon megérinteni.

Szeretett testvéreim! Igazsággal, reménnyel és szeretettel teli, ihletett üzeneteket hallottunk. Gondolataink Óra terelődtek, aki engesztelést végzett a bűneinkért, aki megmutatta nekünk, hogyan éljünk és hogyan imádkozunk, és aki saját tetteivel mutatta meg a szolgálat áldásait – Urunkra és Szabadítónkra, Jézus Krisztusra.

Lukács könyvének 17. fejezetében azt olvassuk Róla:

„És lőn, mikor útban vala Jeruzsálem felé, hogy ő Samáriának és Galileának közepette méne által.

És mikor egy faluba beméne, jöve elébe tíz bélpoklos férfi, kik távol megállának:

És felemelék szavokat, mondván: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!

És mikor őket látta, monda nékik: Elmenvén, mutassátok meg magatokat a papoknak. És lőn, hogy míg odame nének, megtisztulának.

Egy pedig ő közülök, mikor látta, hogy meggyógyult, visszatére, dicsőítvén az Istent nagy szóval;

És arczzal leborula az ő lábainál, hálákat adván néki: és az Samariabeli vala.

Felevén pedig Jézus, monda: Avagy nem tízen tisztulának-é meg? A kilence pedig hol van?

Nem találkoztak a kik visszatértek volna dicsőséget adni az Istennek, csak ez az idegen?

És monda néki: Kelj föl, és menj el: a te hited téged megtartott.”²

Isteni beavatkozás által a leprások megmenekültek az őket fenyegető kegyetlen, lassú haldoklástól, és újra lehetőséget kaptak az életre. Az egy, aki kifejezte háláját, kiérdemelte a Mester áldását, míg a hálátlan kilenc csalódást okozott Neki.

Testvéreim, vajon mi nem felejtünk el köszönetet mondani az áldásainkért? Az őszinte hálaadás nemcsak áldásaink felismeréséhez segít hozzá, de a mennyek ajtaját is megnyitja, és segít nekünk érezni Isten szeretetét.

Szeretett barátom, Gordon B. Hinckley elnök azt mondta: „Ha hálásan járjátok utatokat, nem fennhézva, beképzeltlen vagy önzőn, akkor a hálaadás lelkiisége kísért benneteket, ami illik is hozzátok, és megáldja az életeteket.”³

Máté könyvében, a Bibliában is olvashatunk a hálaadásról, ez alkalommal a Szabadító köszönetének kifejezéséről. Már három napja a pusztában volt, több mint 4000 ember követte őt és ment vele. Megsajnálta őket, mivel a három nap alatt talán egyáltalán nem ettek. Tanítványai azonban kérdőre vonták: „Honnét volna e pusztában annyi kenyereink, hogy megelégtünk ily nagy sokaságot?” Sokunkhoz hasonlóan a tanítványok is csak azt látták, hogy mi nincs.

„És monda nékik Jézus: Hány kenyereitek van? [A tanítványok] pedig mondanak: Hét, és néhány halunk.

És [Jézus] parancsolá a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földön.

És vevén a hét kenyeret és a halakat, és *hálákat adván*, megtöré, és adá az ő tanítványainak, a tanítványok pedig a sokaságnak.”

Figyeljétek meg, hogy a Szabadító hálát adott azért, amijük volt – és ezt csoda követte. „És mindnyájan evének, és megelégedének; és fölszedék a maradék darabokat hét teli kosárral.”⁴

Mindannyian éltünk át olyan időszakokat, amikor inkább arra összpontosítottunk, hogy mi hiányzik, és nem az áldásainkra. A görög filozófus, Epiktétosz, azt mondta: „Bölcs ember az, aki nem gyötrődik azon, hogy mije nincs, hanem örvend azon, hogy mije van.”⁵

A hála isteni alapelv. Az Úr egy Joseph Smith prófétának adott kinyilatkoztatásban kijelentette:

„Mondj köszönetet az Úrnak, Istenednek minden dologban. [...]

És semmiben nem sérti meg az ember Istent, vagyis senki ellen nem gerjed fel haragja, csak azok ellen, akik nem ismerik el minden dologban a kezét”⁶.

A Mormon könyvében azt a felszólítást olvassuk, hogy „naponta hálaadásban éljétek] a sok irgalomért és áldásért, amivel [Isten] igenis elhalmoz benneteket”⁷.

Körülményeinktől függetlenül mindannyian sok mindenért hálásak lehetünk, ha megállunk egy pillanatra, és elgondolkozunk az áldásainkon.

Csodálatos időszakban vagyunk itt a földön. Bár sok minden rossz ma a világban, azért sok helyénvaló és jó dolog is van. Vannak megmaradó házasságok, gyermekeiket szerető és értük áldozatokat hozó szülők, törődő és segítséget nyújtó barátok, valamint tanárok, akik tanítanak. Számptalan szempontból áldott az életünk.

Magunkat és másokat is felemelhetjük azzal, hogy nem vagyunk hajlandók elidőzni a negatív gondolatok világában, és hálás hozzáállást táplálunk a szívünkben. Ha a hálátlanság a legsúlyosabb bűnök közé tartozik, akkor a hálának a legnemesebb erények közt a helye. Valaki azt mondta, hogy „a hála nemcsak a legnagyobb erény, hanem minden más erény szülője is”⁸.

Hogyan táplálhatunk a szívünkben hálás hozzáállást? Joseph F. Smith elnök, az egyház hatodik elnöke, megválaszolta ezt. Azt mondta: „A hálás ember nagyon sok mindent meglát a világban, amiért köszönetet mondhat, és nála a jó mindig többet nyom a latban, mint a rossz. A szeretet felülkerekedik a féltékenységen, és a világosság kiűzi életéből a sötétséget.” Így folytatta: „A gőg elpusztítja hálánkat és önzést állít a helyére. Mennyivel boldogabbak vagyunk egy hálás és szerető lélek közelében, és mily nagy gonddal kellene imádságos életen keresztül hálás hozzáállást táplálnunk Isten és az emberek iránt!”⁹

Smith elnök azt mondja nekünk, hogy a hála meglétének kulcsa az imádságos élet.

Vajon az anyagi javak boldoggá és hálássá tesznek minket? Talán időlegesen. Mély és tartós boldogságot és hálát azonban olyan dolgok adnak, amelyek pénzen nem vehetőek meg: a családjunk, az evangélium, a jó barátok, az egészség, a képességeink és a körülöttünk élőkől kapott szeretet. Sajnos ezek azon dolgok közé tartoznak, amelyeket sokszor természetesnek veszünk.

Az angol szerző, Aldous Huxley, azt írta: „A legtöbb emberi lény majdnem a végtelenségig képes rá, hogy természetesnek vegye a dolgokat.”¹⁰

Gyakran pontosan azokat az embereket vesszük természetesnek, akik leginkább megérdemlik a hálánkat.

Ne várjunk hálánk kifejezésével addig, amíg túl késő lesz! Elveszített szereteteiről beszélve egy férfi így fejezte ki megbánását: „Emlékszem azokra a boldog időkre, és gyakran azt kívánom, bárcsak a halottak fülébe súghatnám a köszönetet, amely kijárt nekik az életben, de nemigen kapták meg.”¹¹

Szeretteink elvesztése szinte elkerülhetetlenül mindig némi megbánást ébreszt a szívünkben. Csökkentsük ennek érzését, amennyire emberileg csak lehetséges azzal, hogy gyakran kifejezzük irántuk a szeretetünket és a hálánkat! Soha nem tudjuk, mennyire hamar lesz túl késő.

Hálás szívre tehát úgy teszünk szert, hogy köszönetet mondunk Mennyei Atyánknak az áldásaiért, valamint a körülöttünk lévőknek mindazért, amivel gazdagítják az életünket. Ez folyamatos, tudatos erőfeszítést igényel – legalábbis addig, amíg igazán meg nem tanultuk és ki nem fejlesztettük a hálás hozzáállást. Gyakran hálát érzünk, és köszönetet *szándékozunk* mondani, de elfelejtjük megtenni, vagy egyszerűen halogatjuk azt. Valaki azt mondta, hogy „a kimondatlan köszönet olyan, mint a becsomagolt, de soha át nem adott ajándék”¹².

Amikor kihívásokkal és gondokkal nézünk szembe az életünkben, gyakran nehéz az áldásainkra összpontosítani. Ám ha elég mélyre ásunk és elég szorgalmasan keresünk, érezni fogjuk és fel fogjuk ismerni, hogy mennyi

mindent kaptunk.

Elmesélem egy olyan család történetét, akik komoly kihívások közepette is észre tudták venni az áldásaikat. Ezt a történetet sok évvel ezelőtt olvastam, és az üzenete miatt őriztem meg. Gordon Green írta, és ötven évvel ezelőtt jelent meg egy amerikai folyóiratban.

Gordon elmeséli, hogy egy kanadai gazdaságban nőtt fel, ahol testvéreivel együtt haza kellett sietniük az iskola után, míg a többi gyerek labdázott és úszni ment. Apjuk azonban megtalálta a módját, hogyan hozza tudomásukra, hogy értékes a munkájuk. Ez különösen aratás idején volt igaz, amikor a család a Hálaadás ünnepét tartotta, mert ezen a napon édesapjuk nagyszerű ajándékot adott nekik. Számba vétette velük mindazt, amijük volt.

A Hálaadás napjának reggelén levitte őket a pincébe, ahol hordókba szedett alma, dézsába rakott cékla, homokba ásott répa, és rengeteg zsák krumpli, valamint borsó, kukorica, fejtett bab, lekvár, eper és más befőttek töltötték meg a polcokat. Mindent gondosan számba vétetett a gyermekekkel. Aztán kimentek a csűrbe, és megnézték, hány tonna szénájuk van, a magtárban pedig hány véka búza. Megszámolták a teheneket, a disznókat, a tyúkokat, a pulykákat és a libákat. Apjuk azt mondta, szeretné tudni, hogy állnak, de igazából azt akarta, hogy az ünnep napján felismerjék,

milyen gazdagon áldotta meg őket Isten, és mosolygott rájuk munkájuk minden órájában. Amikor végül leültek az édesanyjuk által készített lakomához, mindannyian érezték az áldásokat.

Gordon azt mesélte, hogy mégis annak az évnek a Hálaadás napjára emlékezett leginkább, amikor úgy tűnt, hogy semmijük sincs, amiért hálásak lehetnének.

Jól indult az év: volt maradék szénájuk, sok vetőmagjuk, négy alom malacuk, és édesapjuknak volt némi félretett pénze is, hogy egy napon megvehessenek egy bálázó gépet, amiről a legtöbb gazdálkodó csak álmodni tudott. Az áramot is ebben az évben vezették be a faluba, bár hozzájuk még nem, mert nem engedhették meg maguknak.

Egy este, amikor Gordon édesanyja épp nagymosást tartott, édesapjuk felváltotta őt a mosódeszkánál, és arra kérte feleségét, hogy pihenjen és inkább kötögessen. Azt mondta: „Több időt töltesz mosással, mint alvással. Szerinted be kellene adnunk a derekunkat és bevezetni az áramot?” Bár édesanyját felvillanyozta ennek lehetősége, egy-két könnycseppet azért hullatott annak gondolatán, hogy a bálázó gépet nem fogják megvenni.

Így hát ebben az évben hozzájuk is kivitték a villanyvezetéket. Vettek egy mosógépet, igaz, nem valami tetszeztőset, ami aztán egész nap magától

dolgozott, valamint villanykörtéket, melyek a mennyezetről lelógva, ragyogva himbálóztak. Nem kellett már olajjal feltölteni a lámpásokat, nem kellett kanócot vágni, kormos kéményt pucolni. A lámpások szép csendben felkerültek a padlásra.

Az áram bevezetése azonban szinte az utolsó jó dolog volt ebben az évben. Amikor a termés elkezdett kihajtani, beállt az esőzés. Mire a víz visszavonult, sehol nem maradt növény. Újból vetettek, de a további esőzések a földbe verték a termést. A krumplijuk megrohadt a sárban. Nagyon olcsón, mert mindenki erre kényszerült, eladtak néhány tehenet, eladták minden malacukat és egyéb olyan haszonállataikat, amelyeket egyébként megtartottak volna. Az aratás ebben az évben egy parcella fehérrépából állt, amely valahogy kibírta a viharokat.

Aztán eljött a Hálaadás ünnepe. Édesanyjuk azt mondta: „Talán idén ki kellene hagynunk. Még egy libánk sem maradt.”

Hálaadás reggelén azonban Gordon édesapja beállított egy mezei nyúlal, és arra kérte a feleségét, hogy főzze meg. Vonakodva hozzálátott, jelezve, hogy ezt az öreg fickót jó sokáig kell majd főzni. Amikor végül néhány megmaradt fehérrépával együtt asztalra került, a gyerekek nem voltak hajlandók enni belőle. Gordon édesanyja sírva fakadt, mire édesapja különös dolgot tett. Felment

a padlásra, fogott egy olajlámpát, lehozta, az asztalra tette és meggyújtotta. Megkérte a gyerekeket, hogy kapcsolják le a lámpákat. Amikor már csak az olajlámpás égett, alig hitték el, hogy korábban ilyen sötét volt náluk. El sem tudták képzelni, hogy láttak valamit is az áram bevezetésével feltett lámpák ragyogó világossága nélkül.

Megáldották az ételt és mindenki hozzálátott. A vacsora végeztével csendben üldögéltek még. Gordon így írt erről:

„Kezdtünk újra tisztán látni a régi lámpás szerény homályánál. [...]”

Finom vacsora [volt]. A mezei nyúl íze olyan volt, akár a pulykéé, és a fehérrépa puhább volt minden korábbiánál. [...]”

Otthon[unk]..., annak minden hiányával, gazdagnak tűnt számunkra.”¹³

Testvéreim, a hála kifejezése udvarias és tiszteletre méltó; a hálát kifejező tett nagylelkű és nemes; azonban ha úgy élünk, hogy hála van a szívünkben, azzal a mennyeket érintjük meg.

Beszédem végére érve ma délelőtt azért imádkozom, hogy mindamellet, amiért hálásak vagyunk, mutassuk ki mindig hálánkat Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus iránt. Dicső evangéliuma választ ad az élet legnagyobb kérdéseire: Honnan jöttünk? Miért vagyunk itt? Hová megy a lelkünk, amikor meghalunk? Az evangélium az isteni igazság világosságát hozza el a sötétben élőkhöz.

Ő megtanította nekünk, hogyan imádkozzunk. Megtanította nekünk, hogyan éljünk. Megtanította nekünk, hogyan haljunk meg. Élete a szeretet öröksége. Meggyógyította a betegeket, felemelte az elesetteket, megszabadította a bűnösöket.

Végül egyedül maradt. Az apostolok némelyike kétkedett, egyikük elárulta Őt. A római katonák átszúrták

az oldalát. A dühös csőcselék életét vette. Mégis máig halljuk a Golgota hegyéről irgalmas szavait: „Atyám! Bocsásd meg nekik; mert nem tudják mi cselekesznek.”¹⁴

Ki volt e „fájdalmak férfia... , betegség ismerője”¹⁵? „Kicsoda ez a dicsőség királya”¹⁶, az urak Ura? Ő a Mesterünk. Ő a Szabadítónk. Ő Isten Fia. Ő a szabadulásunk Szerzője. Hív minket: „Kövessetek engem”¹⁷. Azt mondja: „Eredj el, és te is a képen cselekedjél.”¹⁸ Arra kér: „...az én parancsolataimat megtartsátok.”¹⁹

Kövessük hát Őt! Kövessük a példáját! Engedelmeskedjünk szavainak! Ezt téve a hála isteni ajándékát adjuk Neki.

Őszintén, szívemből imádkozom azért, hogy tükröződjön saját személyes életünkben a hála csodálatos erénye. Járja át a lelkünket most és mindörökké. Jézus Krisztus, a Szabadítónk szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. John Thompson, “Birthday Party,” *Teaching Little Fingers to Play* (1936), 8.
2. Lukács 17:11–19.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 250.
4. Lásd Máté 15:32–38; kiemelés hozzáadva.
5. *The Discourses of Epictetus; with the Encheiridion and Fragments*, trans. George Long (1888), 429.
6. Tan és a szövetségek 59:7, 21.
7. Alma 34:38.
8. Cicero, in *A New Dictionary of Quotations on Historical Principles*, sel. H. L. Mencken (1942), 491.
9. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 263.
10. Aldous Huxley, *Themes and Variations* (1954), 66.
11. William H. Davies, *The Autobiography of a Super-Tramp* (1908), 4.
12. William Arthur Ward, in Allen Klein, comp., *Change Your Life!* (2010), 15.
13. Átdolgozva: H. Gordon Green, “The Thanksgiving I Don’t Forget,” *Reader’s Digest*, Nov. 1956, 69–71.
14. Lukács 23:34.
15. Ésaías 53:3.
16. Zsoltárok 24:8.
17. Máté 4:19.
18. Lukács 10:37.
19. János 14:15.

Írta: **L. Tom Perry elder**
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Áron papsága

A papság, melyet viseltek, különleges ajándék, mert maga az Úr adta. Használjátok, magasztaljátok fel, és éljetez rá érdemesen.

Amikor 25 éve általános konferencián beszéltem, szemléltetőszekőzt is hoztam magammal, akit magam mellé állítottam – legidősebb unokámat. Nem sokkal korábban kapta meg az ároni papságot és rendelték el diakónussá. Megragadtam a lehetőséget, hogy szóljak hozzá az ároni papság elnyerésének fontosságáról.

Azt mondtam neki:

„Nem nagyon örülök a világban uralkodó állapotoknak, amelyekkel te és a hozzád hasonló fiatal férfiak a felnőtté válás szerepkörének felvállalásakor szembesültök. Míg mi, idősebbek, korunknál és helyzetünknel fogva hatással lehettünk volna a világra, szerintem cserbenhagytunk titeket azzal, hogy hagytuk idáig fajulni a dolgokat. Ebben a helyzetben sok olyan emberrel találkozol majd, akiket nem a hagyományos értékek tiszteletére neveltek, illetve akik nem is ismerik azokat. Ez bonyolultabbá és szélsőségesse teszi a kortárs csoport hatását.

Behoztuk otthonainkba a rádiót, a lemezjátszót és a televíziót. Bár mindegyik szórakoztathatna építő módon is, amit rajtuk keresztül hallunk és látunk, nem olyan jellegű, hogy inspirálja

és biztassa a fiatal férfiakat. Sőt, a műsorok nagy része inkább lealacsonyít. Saját otthonunkban egyetlen gombnyomás elpusztíthatja benneteket azt, ami érzékeli, hogy mi a jó és mi a rossz” (“I Confer the Priesthood of Aaron,” *Ensign*, Nov. 1985, 46).

Minél inkább változnak a dolgok, annál inkább ugyanolyanok maradnak – a technológiát kivéve. Kísértést érzek arra, hogy megkérdezzem az ároni papságot viselő fiatal férfiakat, vajon tudják-e, mi az a lemezjátszó. Akik nem tudják, azoknak elmondom. Ehhez mentünk oda annak idején a nappaliba, hogy bekapcsoljuk és zenét hallgathassunk. Képzelték csak el! Nekünk kellett odamennünk ahelyett, hogy mindenhová magunkkal vittük volna!

Unokámnak, Terrynek, négy tanulságot is levontam az ószövetségi Dániel történetéből. Felszólítottam őt, hogy (1) őrizze meg teste egészségét és tisztaságát; (2) művelje az elméjét és váljon bölcsészé; (3) legyen erős és álljon ellen a kísértésnek akkor is, ha tele van vele a világ; és (4) bízson az Úrban, különösen akkor, amikor szüksége van a védelmére.

E szavakkal zártam Terrynek adott

tanácsaimat: „Ezek a szentírásbeli történetek soha nem kopnak el. Éppen olyan izgalmasak lesznek, amikor diakónusként, tanítóként, papként, misszionáriusként, házitanítóként, az elderkvórum elnökeként vagy bármilyen minőségben olvasod, amire az Úr elhív. Arra tanítanak, hogy legyen benned hit, bátorság, embertársaid iránti szeretet és önbizalom, és hogy bízz az Úrban” (*Ensign*, Nov. 1985, 48).

Boldogan jelentem, hogy Terry hű maradt a 25 éve kapott megbízáshoz. Később megkapta a melkisédeki papságot, tisztes missziót szolgált, és most az elderek kvórumának elnökeként szolgál, és természetesen egy gyönyörűszép leány büszke apja.

Sok minden változott az elmúlt huszonöt év alatt. Sok unokám felnőtt és saját gyermekei vannak. Idén nyáron lehetőségem volt arra, hogy papságviselők körében állva kezeimet legidősebb dédunokám fejére tegyem, miközben édesapja reá ruházta az ároni papságot. Bár a dédunokám nincs itt, hogy most mellém álljon, szeretném hozzá intézni a szavaimat, és mindazon csodálatos fiatal férfihoz, akik viselik az ároni papságot.

Az ároni papság elnyerése nagyon különleges áldás. A történelem is jegyzi azt a dicső napot, amikor a papság visszaállított a földre, és újra feljogosította az embert arra, hogy szent papsági szertartások végzése által Isten megbízottjaként cselekedjen. 1829. április 5. napján Oliver Cowdery megérkezett Joseph Smith otthonába a pennsylvaniai Harmonyba. Oliver megkérdezte Joseph Smith prófétától, hogy halad az ősi feljegyzés, A Mormon könyve lefordításának munkája. Meggyőződve a munka isteni voltáról, beleegyezett, hogy írnokeként szolgáljon a fordítás befejezéséig. A fordítás munkája gyorsan haladt azt követően, hogy Oliver írnoeknek állt.

1829. május 15-ére Joseph és Oliver 3 Nefi könyvéig jutottak. A nyugati féltekére ellátogató feltámadt Szabadító története és a keresztelezésről szóló tanításai felvillanyozták őket. Amikor 3 Nefi-ben a keresztelezésről olvastak, kérdések merültek fel bennük. Mi a keresztelezés helyes módja, és kinek van felhatalmazása e szent szabadító szertartás elvégzésére? Választ kerestek erre az alapvető tanbeli kérdésre. Úgy döntöttek, hogy ima által kérnek választ, és elmentek egy közeli helyre, a Susquehanna-folyó partján. Kitérték a szívüket, és a mennyek megnyíltak előttük. Megjelent egy angyal, aki Keresztelő Jánosként mutatkozott be, és elmondta Josephnek és Olivernek, hogy a magasabb papsággal rendelkező Péter, Jakab és János irányítása alatt cselekszik (lásd Joseph Smith története 1:72).

Kezeit fejükre téve azt mondta: „Szolgatársaim, a Messiás nevében rátok ruházom Áron papságát, amely rendelkezik az angyalok szolgálattételének, és a bűnbánat evangéliumának, és a bűnök bocsánatára alámerítéssel történő keresztelezésnek a kulcsaival; és ez soha többé nem vétetik el ismét a

földről, míg Lévi fiai ismét igazlelkűségben nem ajánlanak fel felajánlást az Úrnak” (T&Sz 13:1).

Később Oliver e szavakkal idézte fel az esetet: „De... gondolkozz el, gondold tovább egy percre, milyen öröm töltötte el szívünket, és milyen meglepődve hajoltunk meg, ...amikor keze alatt megkaptuk a szent papságot” (Joseph Smith története 1:71 lábjegyzete).

Az emberiség már évszázadok óta várta Isten felhatalmazásának visszaállítását, amikor a szent ároni papság hatalma és dicsősége visszatért a földre. A Tan és a szövetségek 107. szakaszából megtudjuk, miért nevezik ároni papságnak az alacsonyabb papságot:

„A második papságot Áron papságának nevezik, mert Áronra és az ő magjára ruháztatott, minden nemzedékeiken át.

Azért nevezik az alacsonyabb papságnak, mert a magasabb, vagyis a melkisédeki papság járuléka, és hatalmában áll, hogy külsőséges szertartásokban szolgáljon. [...]

Az alacsonyabb, vagyis az ároni papság hatalma és felhatalmazása az, hogy rendelkezzen az angyalok

szolgálattételének kulcsaival, és hogy irányítson a külsőséges szertartásokban, az evangélium betűjével, a bűnbánat keresztségével a bűnök bocsánatára, a szövetségeknek és parancsolatoknak megfelelően” (T&Sz 107:13–14; 20).

Az ároni papság fiatal férfijai nemcsak annak hatalmát és felhatalmazását nyerik el, hogy papsági feladataik végzése során az Úr megbízottjai legyenek, hanem az angyalok szolgálattételének kulcsait is megkapják.

Fiatalkorban az ároni papságban, bizonyosságot tesznek nektek arról, hogy az Urat ünnepélyes szövetség kötelezi arra, hogy hithűségetek szerint megáldja az életeteket. Ha hallgattok a Szentlélek figyelmeztető hangjára és követitek az útmutatását, akkor megáldottok az angyalok szolgálattételével. Ez az áldás bölcsességgel, tudással, erővel és dicsőséggel gyarapítja az életeteket. Biztos áldás ez, amit az Úr ígért meg nektek.

Néhány hónappal ezelőtt részt vehettem egy egyházközösség böjti és biztonyságtételi gyűlésén. Az egyik biztonyságtételi ároni papsági tanácsadó volt. Biztonysága hallatán most még

jobban értékelem azt, hogy mit jelent az ároni papság viselője számára az angyalok szolgálattételének kulcsaival rendelkezni.

A tanácsadó elmesélte, milyen élményekben volt része az egyházközség ároni papságával aznap reggel. Az egyházi gyűlésekre jövet észrevette, hogy két fiatal diakónus böjti felajánlás borítékokkal járja az egyháztagnak otthonait. Felfigyelt rá, milyen szépen fel vannak öltözve vasárnapi ruhába, és milyen csendes méltósággal végzik a feladatukat. Ezt követően elkísért két papot, akik az úrvacsorával szolgáltak fizikailag és szellemileg sérült emberek otthonában. Ez a két fiatal férfi most először látogatott el ebbe az otthonba, és tanácsadójuk megfigyelte, milyen tiszteletteljesen és odaadóan végezték papsági feladatukat.

Aztán a tanácsadó elmesélt egy rövid élményt, amely nagy hatással volt rá, mert az egyik pap arra emlékeztette őt, hogy mit jelent Jézus Krisztus igaz szolgájának – szó szerint szolgáló angyalnak lenni. A gyülekezetnek vizet osztó fiatal pap olyan valakihez ért, akinek láthatóan súlyos Down-szindrómája volt. Az illető állapota miatt nem tudta elvenni a pohárkát a tálcáról, hogy igyon belőle. Ez a fiatal pap azonnal felmérte a helyzetet. Bal kezét a férfi feje alá tette, hogy inni tudjon, majd jobb kézzel elvette a tálcáról a pohárkát, és lassan, gyengéden a férfi szájához emelte. A méltánylás kifejezése jelent meg a férfi arcán – olyan emberé, akinek valaki más szolgált. Ez a csodálatos fiatal pap aztán folytatta feladatát, és a gyülekezet többi tagjának is kiosztotta a megáldott vizet.

A tanácsadó bizonyosságában elmondta, milyen érzéseket keltett benne ez a gyengéd pillanat. Azt

mondta, csendben örömkönnnyeket hullatott, mert tudta, hogy ezeknél a fiatal, törődő, engedelmes ároni papságviselőknél jó kezekben lesz az egyház.

Ezra Taft Benson elnök egyszer azt mondta: „Adjatok nekem egy fiatal férfit, aki erkölcsileg tisztán tartotta magát és hűen eljár az egyházi gyűléseire. Adjatok nekem egy fiatal férfit, aki felmagasztalta a papságát és kiérdemelte az Isten iránti kötelesség kitüntetését, és aki sascserkész. Adjatok nekem egy fiatal férfit, aki kijárta az ifjúsági hitoktatás osztályait, és égő bizonyossága van

a Mormon könyvéről. Adjatok nekem egy ilyen fiatal férfit, és én olyan fiatal férfit adok nektek, aki a misszióban és egész élete során csodákat tud tenni az Úrért” (“To the ‘Youth of the Noble Birthright,’” *Ensign*, May 1986, 45).

E nagyszerű fiatal férfiak és nők szüleiként megbízunk titeket annak szent felelősségével, hogy tanítsátok gyermekeiteknek a szent papság tanait. Gyermekeiteknek korán meg kell tanulniuk, milyen áldást jelent rendelkezni az Úr örök papságával, és mit kell tenniük egyénileg ezen áldások kiérdemléseért.

Püspökök, nálatok vannak az ároni papság fiatal férfijai feletti elnöklés kulcsai, hogy tanácskozzatok velük és megtanítsátok őket a papsági kötelességeikre. Győződjetek meg róla, hogy minden olyan fiatal férfi, aki érdemes az ároni papság elnyerésére, megérti, milyen kötelezettségek és áldások járnak a papság viselésével. Segítsetek nekik már most megtanulni a papság felmagasztalását azzal, hogy fontos feladatokat adtok nekik, és segítitek őket mások szolgálatában.

Fiatal férfiak, buzdítalak benneteket, hogy életeteket az igazság és igazlelkűség alapjára építsétek! Ez az egyetlen olyan alap, mely állni fogja a próbatételeket, melyeket ez az élet tartogat, és kitart az örökkévalóságon át. A papság, melyet viseltek, különleges ajándék, mert maga az Úr adta. Használjátok, magasztaljátok fel, és éljetez rá érdemesen. Szeretném, ha tudnátok, hogy különleges és személyes bizonyosságom van annak erejéről. Oly sokféleképpen megáldotta már az életemet.

Még ma határozátok el, hogy meg fogjátok becsülni ezt a hatalmas áldást, és felkészültök az ároni papság hivatalában való továbblépésre – hogy diakónusok, papok és tanítók legyetek. Készüljetez fel a melkisédeki papság elnyerésének nagyszerű áldására, amelyre érdemesnek kell lennetek, mielőtt teljes idejű misszionáriusként szolgálhatnátok. Az Úrnak szüksége van rátok, hogy felkészüljetez az Ő szolgálatára, különösen arra a hatalmas felelősségre, amely evangéliumának hirdetésekor hárul majd rátok a világban. Megígérem nektek, hogy ha felkészültök az Ő szent papságának elnyerésére, szó szerint áldásokat áraszt majd a fejetekre. Ezt a tanúbizonyosságot hagyom veletek Urunk és Szabadítónk, méghozzá Jézus, a Krisztus nevében, amen. ■

Írta: **David A. Bednar** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Fogadd be a Szentlelket!

Ez a négy szó: „Fogadd be a Szentlelket!” – nem passzív kijelentés, inkább papsági felszólítás, felhatalmazott személy által kijelentett intés, hogy cselekedjünk, és ne velünk cselekedjenek.

Üzenetem annak fontosságára összpontosít, hogy törekedjünk mindennapi életünkben a Szentlélek tényleges elnyerésére. Imádkozom, hogy itt legyen velünk az Úr lelke, hogy oktasson és felemeljen bennünket.

A Szentlélek ajándéka

1839 decemberében, amikor a missouri szenteket ért bántalmakra kerestek orvoslást Washington D.C.-ben, Joseph Smith és Elias Higbee levelet írt Hyrum Smithnek: „Az Egyesült Államok elnökével folytatott beszélgetésünk során kikérdezett minket arról, hogy a mi vallásunk miben különbözött napjaink más vallásaitól. Joseph testvér azt mondta, hogy a keresztség módjában és a kézzátétellel történő Szentlélek ajándékának elnyerésében különbözünk. Minden más szempontot úgy tekintünk, hogy azok a Szentlélek ajándékához kapcsolódnak” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007], 100).

A Szentlélek az Istenség harmadik tagja: lélekszemély, aki minden

igazságról tanúbizonyosságot tesz. A szentírásokban a következő elnevezésekkel utalnak a Szentlélekre: a Vigasztaló (lásd János 14:16–27; Moróni 8:26), tanító (lásd János 14:26; T&Sz 50:14) és kinyilatkoztató (lásd 2 Nefi 32:5). Az Atyától és a Fiútól érkező kinyilatkoztatásokat a Szentlélek közvetíti. Ő az Atya és a Fiú küldöttje és tanúja.

A Szentlélek erőként vagy hatalomként, valamint a Szentlélek ajándékként is kinyilvánítatik az embereknek a földön. Ezen hatalom a keresztkelés előtt is megérinthez valakit, meggyőző tanúbizonyosságot téve arról, hogy Jézus a Krisztus, a Szabadítónk és a Megváltónk. A Szentlélek hatalma által az őszinte érdeklődők meggyőződhetnek a Szabadító evangéliumának, a Mormon könyvének, a visszaállítás valóságának, valamint Joseph Smith prófétai elhívásának igaz voltáról.

A Szentlélek ajándéka csakis a megfelelő módon elvégzett és felhatalmazott személy által elvégzett keresztkelés és a melkisédeki papságot

viselő személyek kézrátétele által adatik meg. Az Úr kijelentette:

„Igen, tartsatok bünbánatot és keresztelkedjetek meg, mindnyájan, bűneitek bocsánatára; igen, keresztelkedjetek meg, méghozzá víz által, és aztán jön a tűz és a Szentlélek általi keresztelés. [...]

És aki hittel rendelkezik, azt konfirmáljátok az egyházamban, kézrátétel által, és én rájuk ruházom a Szentlélek ajándékát” (T&Sz 33:11, 15).

Pál apostol nyilvánvalóvá tette az efézusbeliek számára ennek gyakorlását, amikor azt kérdezte:

„Vajjon vettetek-é Szent Lelket, minekutána hívőkké lettetek? Azok pedig mondanak néki: Sőt inkább azt sem hallottuk, hogy ha vagyon-é Szent Lélek.

És monda nékik: Mire keresztelkedtetek meg tehát? Azok pedig mondanak: A János keresztségére.

Monda pedig Pál: János megtérésnek keresztségével keresztelt, azt mondván a népnek, hogy a ki ő utána jövő, abban higgyenek, tudniillik a Krisztus Jézusban.

Mikor pedig ezt hallák, megkeresztelkedének az Úr Jézusnak nevére.

És mikor Pál reájok vetette kezét, szálla a Szent Lélek ő reájok” (Csel. 19:2–6).

Az aláírással történő keresztelés „az evangélium bevezető szertartása, ...és szükség van rá ahhoz, hogy teljes legyen” (Kalauz a szentírásokhoz: Keresztel, Keresztelés). Joseph Smith próféta elmagyarázta, hogy „a keresztesség a Szentlélek elnyerését megelőző szent szertartás; ez egy csatorna és kulcs, amely által a Szentlelket kiszolgálják. A Szentlélek ajándéka kézrátétel által az igazlelkűség tantételén kívül más tantételen keresztül nem kapható meg” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith. 99*).

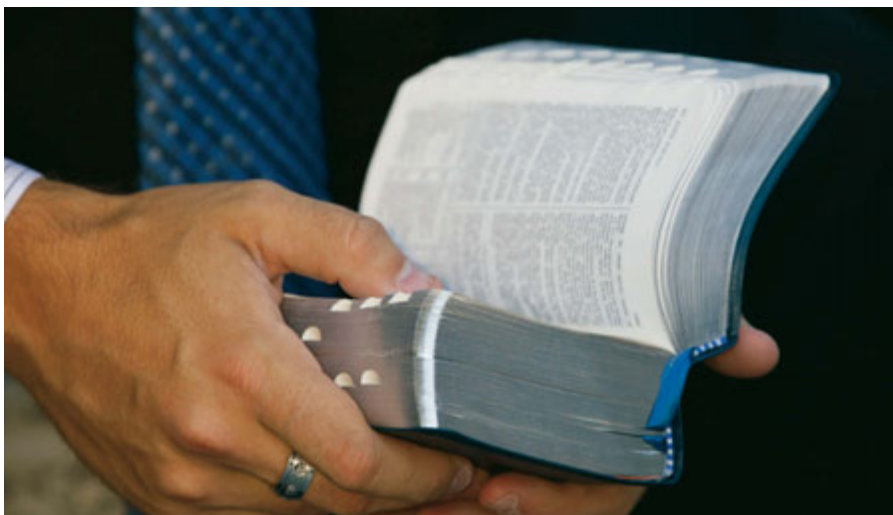
Az új egyháztagok konfirmálásának

és a Szentlélek ajándéka megadásának szertartása egyszerű, ugyanakkor nagyon mély jelentéssel bír. Érdemes melkisédeki papságviselők az illető fejére helyezik kezüket, és nevén szólítják. Ezt követően a szent papság felhatalmazása által és a Szabadító nevében Az Utolsó Napok Szentjének Jézus Krisztus Egyháza tagjává konfirmálják, majd elhangzik a következő fontos felszólítás: „Fogadd be a Szentlelket!”

Egyszerűsége miatt talán figyelmen kívül hagyjuk e szertartás jelentőségét. Ez a négy szó: „Fogadd be a Szentlelket!” – nem passzív kijelentés, inkább papsági felszólítás, felhatalmazott személy által kijelentett intés,

hogy cselekedjünk, és ne velünk cselekedjenek (lásd 2 Nefi 2:26). A Szentlélek nem kezd el munkálkodni az életünkben csak azért, mert kezek pihentek meg a fejünkön, és elhangzott ez a négy fontos szó. E szertartás elnyerésekor mindannyian szent és állandó felelősséget vállalunk, hogy vágyini, keresni és munkálkodni fogunk, valamint úgy élünk, hogy valóban „befogadjuk a Szentlelket” és a vele járó lelki ajándékokat. „Mert mit használ az embernek az, ha reá ruháztatik egy ajándék, és ő nem fogadja el az ajándékot? Íme, nem örvend annak, ami megadatik neki, és annak sem örvend, aki az ajándékot adja” (T&Sz 88:33).

Mit tegyünk, hogy folyamatos valósággá váljon életünkben az intés, mely az Istenség harmadik tagja társaságának keresésére szólít? Szerintem a következőkre van szükség: (1) őszintén kell vágnunk a Szentlélek elnyerésére; (2) megfelelőképpen kell meghívni az életünkbe a Szentlelket; és (3) hűségesen kell engedelmeskednünk Isten parancsolatainak.

Őszinte vágy

Először is vágnunk kell a Szentlélek társaságára, óhajtunk és keresnünk kell. Nagyszerű leckét tanulhatunk az igazlelkű vágyakról a Mester hű tanítványaitól a Mormon könyvből:

„És a tizenkettő tanította a sokaságot; és íme, meghagyták a sokaságnak, hogy térdeljenek le a föld színére, és Jézus nevében imádkozzanak az Atyához. [...]

És azért imádkoztak, amit a legjobban óhajtottak; és azt óhajtották, hogy adassék meg nekik a Szentlélek” (3 Nefi 19:6, 9).

Vajon mi is hasonlóképpen észben tartjuk, hogy őszintén és következetesen imádkozzunk azért, amit a legjobban óhajtunk, vagyis a Szentlélekért? Avagy elterelik figyelmünket a világ gondjai és a mindennapok rutinja, és természetesnek vesszük, vagy akár el is hanyagoljuk ezt a mindennél értékesebb ajándékot? A Szentlélek elnyerése ott kezdődik, hogy életünk során őszintén és állandóan vágnunk a társaságára.

Megfelelő meghívás

Sokkal inkább készen állunk az Úr Lelkének elnyerésére és felismerésére, ha megfelelő módon hívjuk meg az életünkbe. A Szentlelket nem kényszeríthetjük, és nem parancsolhatunk neki. Ehelyett ugyanolyan finoman és gyengéden kell meghívni az életünkbe, ahogyan Ő kérlel minket (lásd T&S 42:14).

Sokféleképpen meghívhatjuk a Szentlelket, hogy a társunk legyen: szövetségek megkötése és betartása által; őszinte egyéni és családi imával; a szentírások szorgalmas tanulmányozásával; helyénvaló családi és baráti kapcsolataink megerősítésével; erényes gondolatokkal, cselekedetekkel és beszéddel; valamint azzal, hogy hódolunk otthon, a szent templomban és az egyházi gyűléseken. Ezzel szemben a szövetségek és kötelezettségek elhanyagolása vagy megszegése, az ima és a szentírás-tanulmányozás elmulasztása, valamint a helytelen gondolatok, cselekedetek és beszéd hatására eltávolodik tőlünk a Lélek, vagy akár teljesen el is kerül minket.

Benjámín király ekként tanította népét: „És most, azt mondom nektek, testvéreim, hogy miután megtudtátok, és megtanították nektek mindezen dolgokat, ha vétkeztek és az ellen cselekedtek, melyet elmondtak, akkor visszahúzódtok az Úr Lelkétől, így annak nem lesz helye bennetek, hogy a bölcsesség ösvényein vezessen benneteket, hogy megáldjanak,

felvirágoztassanak és megőrizzenek benneteket” (Móziás 2:36).

Hithű engedelmesség

Isten parancsolatainak hű betartása elengedhetetlen a Szentlélek elnyeréséhez. Erre az igazságra minden héten emlékeztetnek minket az elhangzó úrvacsorai imák és az, hogy érdemesen veszünk a kenyérből és a vízből. Amikor fogadalmat teszünk, hogy hajlandók vagyunk Jézus Krisztus nevét magunkra venni, Őrá mindig emlékezni, és parancsolatait betartani, akkor ígéretet kapunk, hogy mindig velünk lehet az Ő Lelke (lásd T&S 20:77). Így a Szabadító evangéliumának a cselekedetre és változásra vonatkozó mindegyik tanításának az a szándéka, hogy megáldjon minket a Szentlélek társaságával.

Gondoljatok bele, miért is imádkozunk, és miért tanulmányozzuk a szentírásokat. Igaz, arra vágyunk, hogy imáinkban Mennyei Atyánkkal beszél-gessünk az Ő Fia nevében. És az is igaz, hogy vágyunk annak a világosságnak és tudásnak a megszerzésére, mely az alaplélekben rendelkezésünkre áll. Ne feledjétek azonban, hogy ezek a szent szokások elsősorban arra szolgálnak, hogy általuk

mindig emlékezhessünk Mennyei Atyánkra és az Ó Szeretett Fiára, ugyanakkor előfeltételei a Szentlélek állandó társaságának.

Gondoljatok bele, miért hódolunk az Úr Házában és a sabbatnapi gyűléseinken. Igen, a templomban halott rokonainkat szolgáljuk, egyházközségeinkben és gyülekezeteinkben pedig, ahol élünk, a családunkat és a barátainkat. Az is igaz, hogy élvezzük az igazlelkű társasági kapcsolatokat a testvéreink között. Elsősorban mégis azért gyűlünk össze, hogy a Szentlélek áldásait kérjük, és befogadjuk a tanításait.

Az ima, a tanulmányozás, a gyűlések, a hódolat, a szolgálat és az engedelmeség nem egymástól elszigetelt dolgok az evangéliumi teendők hosszú listáján. Ezek az igazlelkű tettek fontos elemeit alkotják egy átfogó evangéliumi törekvésnek, hogy eleget tegyünk a Szentlélek befogadására szólító utasításnak. Isten parancsolatai, amelyeknek engedelmeskedünk, és egyházi vezetőink sugalmazott tanácsai, amelyeket követünk, elsősorban a Lélek társaságának elnyerésére összpontosítanak. Alapvetően minden evangéliumi tanítás és tevékenység arra összpontosít, hogy Krisztushoz jöjjünk, azáltal, hogy életünkben befogadjuk a Szentlelket.

Arra kell törekednünk, hogy a Mormon könyvében szereplő ifjú harcosokhoz legyünk hasonlóak, akik „azon voltak, hogy pontosan teljesítsék a parancs minden szavát; igen, és hitük szerint történt velük”.

„...és szigorúan, napról napra megemlékeznek az Úrról, Istenükről; igen, azon vannak, hogy szüntelenül betartsák a rendelkezéseit és ítéleteit és parancsolatait” (Alma 57:21; 58:40).

Bizonyság

Az Úr kijelentette, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus

Egyháza az „egyetlen igaz és élő egyház az egész föld színén” (T&Sz 1:30). Ez a visszaállított egyház igaz, mert a Szabadító egyháza. Ő „az út, az igazság és az élet” (János 14:6). Ugyanakkor élő egyház, a Szentlélek munkálkodásai és ajándéka miatt. Nagyon áldottak vagyunk, hogy olyan korban élhetünk, amikor a papság itt van a földön, és elnyerhetjük a Szentlelket.

Vértanúhalála után jó pár évvel Joseph Smith próféta megjelent Brigham Young elnöknek, és a következő időtálló tanácsot adta neki: „Mondd meg a népnek, hogy legyenek alázatosak és hithűek, és [mindenképpen] tartsák meg az Úr Lelkét, mert az a helyes úton fogja őket vezetni. Legyetek óvatosak, és ne forduljatok el a kis, csendes hangtól; az megtanítja majd [nektek, hogy] mit tegyetek, és hová menjetek; meghozza majd a királyság gyümölcseit. Mondd meg a testvéreknek, hogy tartsák nyitva a szívüket a meggyőződésre, hogy amikor a Szentlélek meglátogatja őket, szívük fel legyen készülve, hogy befogadják azt. Meg tudják különböztetni az Úr Lelkét minden más lélektől. Békét és örömet fog szuttogni a lelküknek, és elveszi a szívükből a rosszindulatot, a

gyűlöletet, az irigységet és minden gonoszt; és minden vágyuk az lesz, hogy jót tegyenek, igazlelkűséget teremtsenek, és felépítsék Isten királyságát. Mondd meg a testvéreknek, hogy ha követik az Úr Lelkét, a helyes úton járnak” (Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith. 101.)

Azért imádkozom, hogy őszintén vágyjunk a Szentlélekre, és megfelelő módon hívjuk meg Őt a mindennapi életünkbe. Azért is imádkozom, hogy hűen engedelmeskedjünk Isten parancsolatainak és valóban elnyerjük a Szentlelket. Megígérem, hogy mindenkire vonatkoznak azok az áldások, amelyekről Joseph Smith beszélt Brigham Youngnak, és mindenki elnyerheti azokat, aki hallja vagy olvassa ezt az üzenetet.

Tanúbizonyságot teszek az Atya és a Fiú élő valóságáról. Bizonyságot teszek arról, hogy a Szentlélek kinyilatkoztató, vigasztaló, és a legfőbb tanító, akitől tanulnunk kell. Arról is tanúbizonyságot teszek, hogy a Lélek áldásai és ajándékai munkálkodnak Jézus Krisztus visszaállított, igaz és élő egyházában ezekben az utolsó napokban. Erről teszek tanúbizonyságot az Úr Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

Írta: **Larry R. Lawrence elder**
a Hetvenektől

Bátor szülőknek lenni

A világnak igazán szüksége van olyan bátor anyákra és apákra, akik nem félnek felszólalni és átvenni az irányítást.

Ma a tizenévesek szüleihez szeretnék szólni. A ti derűs és energikus fiataljaitok jelentik az egyház jövőjét, éppen ezért ők a gonosz elsődleges célpontjai. Ti, hithű anyák és apák, akik most ezt a konferenciát hallgatjátok, olyan válaszként imádkoztok, melyek segítenek nektek átvezetni gyermekeiteket ezen a fontos korszakon. Legidősebb unokáim nemrég lettek tizenévesek, és nagyon közel állnak a szívemhez. Nincsenek tökéletes szülők és könnyű válaszok, de vannak olyan igaz tantételek, melyekre támaszkodhatunk.

A Fiatal Férfiak és Fiatal Nők 2010-es közös mottója Józsué könyvéből származik. Így kezdődik: „Légy bátor és erős; ne félj...” (lásd Józsué 1:9). Ez a szentírásbeli mondat a szülők számára is jó mottó lehet. Ezekben az utolsó napokban a világnak igazán szüksége van olyan bátor anyákra és apákra, akik nem félnek felszólalni és átvenni az irányítást.

Képzeljétek el egy pillanatra, hogy a lányotok a vasúti síneken ül, ti pedig halljátok a vonatfütyöt. Figyelmeztetnétek-e, hogy menjen le a sínekről? Vagy esetleg haboznátok, azon aggodva, hogy talán túlságosan gondoskodónak tart majd titeket? Gyorsan biztonságos helyre vinnétek-e, ha nem törődne a figyelmeztetésetekkel? Hát

persze, hogy ezt tennétek. A lányotok iránt érzett szeretetetek minden egyéb lehetőséget felülírna. Az életét többre értékelnétek, mint azt, hogy ő pillanatnyilag jól érzi magát.

Tizenéveseinket egy tehervonat sebességével és erejével érik a kihívások és a kísértések. Ahogyan arra a családról szóló kiáltvány is emlékeztet, a szülők felelősek gyermekeik védelmezéséért.¹ Ez a lelki és a fizikai védelemre egyaránt vonatkozik.

A Mormon könyvében olvashatunk arról, amikor a fiatalabb Alma önfejű fiának adott tanácsot. Koriánton elkövetett néhány súlyos hibát, miközben a zorámiták között szolgált. Alma annyira szerette őt, hogy képes volt nagyon nyíltan beszélni a problémáról. Mélységes csalódását fejezte ki fia erkölcstelensége miatt, és ismertette vele a bűn súlyos következményeit.

Minden egyes alkalommal inspirál, amikor Alma bátor szavait olvasom: „És most azt mondja nekem az Úr Lelke: Parancsold meg gyermekeidnek, hogy jót tegyenek... Istent félve megparancsolom tehát neked, fiam, hogy tartózkodj a gonoszságaidtól” (Alma 39:12). Ez a korai, atyai közbeavatkozás fordulópontként szolgált Koriánton életében. Bűnbánatot tartott, s azután hithűen szolgált (lásd Alma 42:31; 43:1–2).

Alma példáját szembeállíthatjuk egy másik apának, Élinek az Ószövetségből vett példájával. Éli Sámuel próféta idején szolgált főpapként Izraelben. A szentírások leírják, hogy az Úr igencsak megdorgálta őt, mert „útálatosokká [tették] magokat az ő fiai, és ő nem akadályozta meg őket” (1 Sámuel 3:13). Éli fiai soha nem tartottak bűnbánatot, ennek pedig egész Izrael kárát látta. Éli története arra tanít bennünket, hogy a gyermekeiket szerető szülők nem engedhetik meg maguknak, hogy visszarettenjenek gyermekeiktől.

Sok évvel ezelőtt egy általános konferencián Joe J. Christensen elder arra emlékeztetett bennünket, hogy „a szülői mivolt nem egy népszerűségi verseny”². Ugyanerről Robert D. Hales elder ezt mondta: „Olykor tartunk a gyermekeinktől – félünk tanácsot adni nekik, mert nem akarjuk megbántani őket.”³

Évekkel ezelőtt a 17 éves fiunk egy hétvégi kirándulásra akart elmenni a barátaival, akik amúgy nagyon rendes fiatalok voltak. Engedélyt kért, hogy elmehessen. Igent akartam mondani, de valami miatt nem volt jó érzésem a kirándulással kapcsolatban. Érzéseimet megosztottam feleségemmel, aki teljes mértékben támogatott. „Hallgatnunk kell erre a figyelmeztető hangra” – mondta.

A fiunk természetesen csalódott volt, és megkérdezte, hogy miért nem engedjük el. Őszintén azt válaszoltam neki, hogy nem tudom. „Egyszerűen csak nincs jó érzésem felőle – magyaráztam –, és annál jobban szeretlek, hogy figyelmen kívül hagyjam ezeket a belső érzéseket.” Igencsak meglepődtem, amikor ezt mondta: „Rendben apa, megértem.”

A fiatalok jobban értik, mint azt sejtjenénk, mivel ők is rendelkeznek a Szentlélek ajándékával. Megpróbálják

felismerni a Lelket, amikor szól hozzánk, és a mi példánkat figyelik. Tőlünk tanulnak meg odafigyelni az általuk kapott jelzésekre, hogy ha „valamivel kapcsolatban nincs jó érzésük”, akkor a legjobb felhagyni vele.

A szülői döntések meghozatalakor nagyon fontos, hogy a férj és a feleség egységet alkosson. Ha az egyik szülőnek nincsenek jó érzései valamivel kapcsolatban, akkor ne adjanak engedélyt rá. Ha bármelyiküknek nincsenek jó érzései egy filmmel, tévéműsorral, videojátékkal, társasággal, ruhával, fürdőruhával vagy internetes tevékenységgel kapcsolatban, legyen bátorságuk támogatni a másikat és nemet mondani.

Szeretném megosztani veletek egy összetört szívű anya levelét. Tinédzser fia apránként elveszítette a Lelket és elsodródott az egyháztól. Kifejtette, hogyan történt mindez: „A fiam tinédzser éveiben nagyon aggódtam miatta, és megpróbáltam megakadályozni, hogy erőszakos videojátékokkal játsszon. Beszéltem erről a férjemmel is, és cikkeket mutattam

neki a *Liahónából* és más újságokból, melyek óvnak az ilyen játékoktól. Férjem azonban úgy érezte, hogy nincs azokkal semmi baj. Azt mondta, hogy a fiunk végül is nem drogozik, és hogy ne aggódjak annyit. Előfordult, hogy eldugtam a játék tartozékait, de a férjem mindig visszaadta neki azokat. Egyszerűbbnek tűnt beadni a derekam..., mintsem harcolni ellene. Igazán úgy érzem, hogy a játékszenvedély legalább olyan függőséget okoz, mint a kábítószer. Bármit hajlandó lennék megtenni, hogy a többi szülőnek ne kelljen ezt átélnie.”

Testvérek, ha a házastársatoknak nincs jó érzése valamivel kapcsolatban, tartsátok tiszteletben ezeket az érzéseket. Ha a könnyebb utat választva semmit sem mondotok vagy tesztek, lehet, hogy a pusztító viselkedést segítitek elő.

A szülők sok szívfájdalomtól menthetik meg magukat, ha megtanítják gyermekeiknek, hogy a romantikus kapcsolatokat halasszák későbbre, amikor már készen állnak a házasságra. Az idő előtti baráti, barátnői

párkapcsolat kialakítása veszélyes. Amikor valaki a „párja” a másíknak, az olyan érzelmi intimitást teremt, mely túl gyakran testi intimitáshoz vezet. Sátán ismeri ezt a folyamatot, és saját céljaira használja azt. Mindent meg fog tenni, hogy a fiatal férfiakat megakadályozza, hogy missziót szolgálnak, és hogy útját állja a templomi házasságoknak.

Létfontosságú, hogy a szülők bátran felszólaljanak és közbelépjenek, mielőtt még Sátán járna sikerrel. Boyd K. Packer elnök ezt tanította: „Amikor az erkölcstelenség kerül szóba, *jogotok* van hozzá és *kötelességetek* is, hogy felemeljétek figyelmeztető hangotokat.”⁴

Mindig is hittem, hogy késő éjszaka soha nem történik semmi jó, és hogy a fiataloknak tudniuk kell, mikorra várják őket haza.

Hatalmas bölcsességet tükröz az, amikor a szülők fennmaradnak és úgy várják haza a gyermeküket. A fiatal férfiak és nők sokkal jobb döntéseket hoznak, amikor tudják, hogy szüleik várják beszámolójukat az estéről, és

azt, hogy jó éjt puszit nyomhassanak az arcukra.

Hadd fejezzem ki személyes figyelmeztetésemet egy számos kultúrában gyakori dologgal kapcsolatban. Arra utalok, amikor a fiatalok „ottalvós” buliba mennek, vagy egy barátjuknál töltik az éjszakát. Püspökként rájöttem, hogy a bölcsesség szavát vagy az erkölcsi tisztaság törvényét túl sok fiatal egy ilyen „ottalvós” bulin szegte meg első alkalommal. A pornográfia-val való első találkozásuk vagy az első rendőrségi ügyeik is túl gyakran olyan alkalmakból származtak, amikor nem otthon töltötték az éjszakát.

A kortársak által gyakorolt nyomás sokkal erősebb, amikor gyermekeink a hatókörünkön kívül vannak, vagy késő éjszaka, amikor védelmük meggyengül. Éreztétek már magatokat kényelmetlenül egy éjszakai tevékenységgel kapcsolatban? Ha igen, ne féljeteek felelni arra a belső, figyelmeztető

hangra. Mindig legyetek imádságos lelkűek, amikor drága gyermekeitek védelméről van szó.

A bátor szülőknek nem mindig csak nemet kell mondaniuk. A szülőknek néha bátornak kell lenniük, hogy igent mondjanak napjaink prófétáinak tanácsaira is. Az egyházi vezetőink azt tanácsolták nekünk, hogy alakítsunk ki igazlelkű mintákat az otthonainkban. Hadd említsek meg öt olyan alapvető dolgot, melynek hatalmában áll megerősíteni a fiataljainkat: családi ima, családi szentírás-tanulmányozás, családi est, közös családi vacsora és rendszeres beszélgetés minden egyes gyermekkel – négy szemközt.

Bátorságra van szükség ahhoz, hogy összeszedjük a gyerekeket, és családként együtt térdeljünk le imádkozni. Bátorságra van szükség ahhoz, hogy kikapcsoljuk a tévét vagy a számítógépet, és a családdal

mindennap átolvassunk néhány oldalt a szentírásokból. Bátorság kell ahhoz, hogy visszautasítsunk egy hétfő estére szóló meghívást, hogy azt az estét a családi estek számára tarthassuk fenn. Bátorságra és akaraterőre van szükség, hogy elkerüljük a túlszűfolt időbeosztást, hogy a család együtt vacsorázhasson.

A személyes elbeszélgetés az egyik leghatékonyabb mód, mely által hatást gyakorolhatunk fiainkra és lányainkra. Ha jól odafigyelünk, felfedhetjük szívünk vágyait, segíthetünk nekik igazlelkű célok kitűzésében, és megoszthatjuk velük azokat a lelki benyomásokat, melyeket velük kapcsolatban érzünk. A tanácsadáshoz bátorságra van szükség.

Képzeljétek csak el, hogy milyenné tudna válni a felnövekvő nemzedék, ha ezt az öt igazlelkű mintát minden otthonban következetesen követnék. Fiataljaink olyanok lennének, mint Hélamán serege: elpusztíthatatlanok (lásd Alma 57:25–26).

Tizenévesek szüleinek lenni ezekben az utolsó napokban egy olyan feladat, mely alázatra készítet. Sátán a követőivel együtt arra törekszik, hogy lerombolja ezt a nemzedéket, ezért az Úr számít a bátor szülőkre, hogy felépítsék azt. Szülők, legyetek bátrak és erősek; ne féljeteek! (Lásd Józsué 1:9.) Tudom, hogy Isten hallja és megválaszolja az imáitokat. Bizonyoságot teszek nektek arról, hogy az Úr támogatja és megáldja a bátor szülőket. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd A család: Kiváltvány a világhoz. *Liahóna*, 2009. okt. Cs4.
2. Joe J. Christensen, "Rearing Children in a Polluted Environment," *Ensign*, Nov. 1993, 11.
3. Robert D. Hales: Egy aggódó atya szerető féltésével: Reményteli üzenet a családoknak. *Liahóna*, 2004. máj. 90.
4. Boyd K. Packer, "Our Moral Environment," *Ensign*, May 1992, 67.

Írta: Per G. Malm elder
a Hetvenektől

Megnyugvás a ti lelketeknek

A lelki nyugalomhoz hozzátartozik a szellemi és szívbéli nyugalom is, mely annak eredménye, hogy Krisztus tanáról tanulunk és azt követjük.

A svédországi Gothenburg belvárosában van egy széles körút, melynek mindkét oldalán gyönyörű fák állnak. Egy nap az egyik hatalmas fa törzsén megláttam egy lyukat, így kíváncsian belenéztem, és láttam, hogy a fa belül teljesen üreges. Üreges volt, de nem üres. Teledobálták mindenféle szeméttel.

Meglepődtem, hogy a fa miként képes még mindig megállni. Így felnéztem, és láttam, hogy a törzs felső részéhez egy széles acélpántot erősítettek. A pánthoz számos acélsodronyt rögzítettek, melyeket pedig a közeli épületekhez erősítettek. Távolról ugyanúgy nézett ki, mint a többi fa. Csak amikor belenéztem, akkor láthattam, hogy belül üreges, és nem rendelkezik erős, szilárd törzsszel. Sok évvel korábban egy kicsit itt, egy kicsit ott, valami elkezdte gyengíteni a fatörzset. Mindez nem egyik napról a másikra történt. Ám ahogyan egy fiatal facsemete is apránként növekszik erős fává, mi is hasonlóképpen, lépésről lépésre növekszünk azon képességünkben, hogy az üreges fával ellentétben belülről kifelé megszilárduljunk.

Jézus Krisztus engesztelésének gyógyító ereje által kaphatjuk meg az erőt, hogy magasan és erősen álljunk, lelkünket pedig a fény, a megértés, az öröm és szeretet töltse meg. Ő „mindenkit hív, hogy jöjjön hozzá és részesüljön a jóságából; és senkit nem utasít vissza, aki hozzá jön” (2 Nefi 26:33). Ezt az ígéretet adta nekünk:

„Jöjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhellettek, és én megnyugosztalak titeket.

Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek” (Máté 11:28–29).

Erről a nyugalomról Joseph F. Smith elnök ezt mondta: „Számomra ez annyit jelent, belépünk Isten tudásába és szeretetébe, az ő tervébe vetett olyan mértékű hittel, hogy tudjuk, igazunk van, és nem törekszünk semmi másra, és nem zavar meg bennünket mindenféle tanok szele, vagy azon hazug emberek ravaszsága és alattomosága, akik csak arra várnak, hogy megtéveszenek. Ismerjük a tant, mely Istentől ered, erről senkitől semmit nem kérdezzünk; véleményeiket, ötleteiket

és szeszélyeiket azonban szívesen meghallgatjuk. Az ember, aki elérte az Istenbe vetett hitnek azt a szintjét, ahol már minden kétség és félelem elhagyta őt, az belépett »Isten nyugalmába« (lásd *Az egyház elnökeinek tanításai*: Joseph F. Smith [1996], 57).

A lelki nyugalomhoz hozzátartozik a szellemi és szívbéli nyugalom is, mely annak eredménye, hogy Krisztus tanáról tanulunk, azt követjük, és az Ő mindenki felé kinyújtott karjának meghosszabbításaként másokat szolgálunk és segítünk. A Jézus Krisztusba vetett hit és az Ő tanításainak követezése biztos reményt ad számunkra, mely lelkünk erős horgonyává válik. Állhatatossá és megingathatatlaná válhatunk. Tartós belső békénk lehet, és beléphetünk az Úr nyugalmába. Ha elfordulunk a fénytől és az igazságtól, akkor ahhoz a fához hasonló tátongó üresség érzése fogja kitölteni lelkünk legbelsőbb kamráit, mi pedig még meg is próbáljuk azt az úrt feltölteni olyan dolgokkal, melyeknek nincs tartós értéke.

Ha a földre történő érzésünk előtti lét, valamint az ez utáni halhatatlanság szemszögéből nézzük, ez a földi élet valóban csak egy rövid pillanat.

Mindazonáltal ez a próbatételek és az olyan lehetőségek ideje is, melyek során követhetjük azt a felhívást, hogy ne vesztegessük el próbatételünk napjait (lásd 2 Nefi 9:27). Az elménkben lakozó gondolatok, a szívünkben dédelgetett érzések, valamint az általunk választott cselekedetek döntő hatással lesznek mind az itteni, mind pedig az ez utáni életünkre.

Hasznos szokás lehet, ha tekintetünket a megtenni kívánt dolgok esetében nap mint nap az örökkévalóság irányába fordítjuk. Különösen akkor, ha hajlamosak vagyunk egy majdani holnapra halasztani mindazt,

amiről tudjuk, hogy még a jelenben, ma kellene elvégeznünk.

Az utunk során döntéseinkben a Lélek megtartó befolyása támogat bennünket. Ha azonban úgy döntünk, hogy a birtokunkban lévő fénynek és tudásnak ellentmondva cselekszünk, az rossz lelkiismeretet fog eredményezni, ami természetesen rossz érzés. A rossz lelkiismeret azonban olyan áldás, mely azonnal emlékeztet bennünket arra, hogy ideje bünbánatot tartani. Amikor alázatosak vagyunk, vágyunk arra, hogy helyesen cselekedjünk, azonnal készek vagyunk változtatni a viselkedésünkön, míg azok, akik büszkék és arra töreksenek, hogy önmaguk törvénye legyenek (lásd T&Sz 88:35), megengedik Sátánnak, hogy „nyakuknál fogva lenkötélen [elvezesse] őket, mindaddig, míg erős köteleivel mindörökre meg nem kötözi őket” (2 Nefi 26:22), hacsak meg

nem engedik, hogy a bünbánat lelke beléphessen a szívükbe. A gonosz hatások követése soha nem eredményezhet békességet, egyszerűen azért, mert a béke Isten ajándéka, melyre csakis Isten Lelke által tehetünk szert. „[A] gonoszság sohasem volt boldogság” (Alma 41:10).

A mindennapi cselekedeteinkben gyakran a kis és egyszerű dolgoknak lesz a legtartósabb hatása (lásd Alma 37:6–7). Mindaz, amit mondunk, tesszünk, és ahogyan az egyes hatásokra reagálunk, nemcsak saját magunkra, hanem a körülöttünk lévőkre is hatással lesz. Építhetünk és földig is rombolhatunk. Megosztok egy pozitív és egyszerű példát erre nagyanyám életéből. Az egyik kisgyermekét elküldte, hogy vegyen néhány tojást. A megbízott gyermek minden bizonnyal vidáman ugrándozva sétált haza az úton, mire azonban hazaért, a tojások zöme összetört. A család egyik barátja

éppen ott volt náluk, és arra biztatta a nagymamát, hogy dorgálja meg a gyermeket a rossz viselkedéséért. Ő azonban ehelyett nyugodtan és bölcsen ennyit mondott: „Nem, ettől nem lesznek újra épek a tojások. Inkább felhasználjuk azt, ami megmaradt, és sütünk néhány palacsintát, aminek együtt örülhetünk.”

Amikor megtanuljuk a kicsi, egyszerű, napi dolgokat bölcs és sugalmazott módon kezelni, akkor az olyan pozitív hatást eredményez, mely megszilárdítja lelkünk harmóniáját, és építi és megerősíti a körülöttünk lévőket. Ez azért van így, mivel mindent, ami a jóra indít, „azt Krisztus hatalma és ajándéka küldi, tehát tökéletes tudással tudhatjuk, hogy Istentől való” (Moróni 7:16).

Az üreges fa, amiről meséltem nektek, már nem áll. Néhány fiatal petárdát dobott az üregbe, amitől a fa kigyulladt. Már nem lehetett megmenteni, ezért ki kellett vágni. Óvakodjatok azoktól a dolgoktól, melyek belülről kifelé pusztítanak, legyenek akár kicsik, akár nagyok! Hatalmas kárt és lelki halált okozhatnak.

Inkább azokra a dolgokra koncentráljunk, melyek az elménk és szívünk tartós boldogságát tartják fenn. Ekkor „majd megerősödik [önbizalmunk] Isten színe előtt” (T&Sz 121:45). Az ígéret, hogy beléphetünk az Úr nyugalmába, hogy elnyerjük a béke ajándékát, távolról sem átmeneti, világi elégedettséget nyújt. Ez valóban mennyei ajándék: „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (János 14:27) Neki hatalmában áll meggyógyítani és megerősíteni a lelket. Ő Jézus Krisztus, akiről biznyságot teszem. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: Jairo Mazzagardi elder
a Hetvenektől

A bűn csapdájának elkerülése

Maradjatok erősek, és hozzatok olyan jó döntéseket, melyek lehetővé teszik, hogy egyetek az élet fájának gyümölcséből.

Egy gyönyörű vasárnap reggelen elhívtam a majdnem nyolcéves unokámat, Vickit, hogy jöjjön velem sétálni egy tó közelében, amely egyben gyönyörű városunk víztározója is.

Vidáman sétálgattunk, hallgattuk a mellettünk folydogáló kristálytiszta patak halk csobogását. Az ösvényünket gyönyörű, zöld fák és édesen illatozó virágok szegélyezték. Hallottuk a madarak énekét is.

Egyszer csak megkérdeztem az unokámtól, ettől a kékszemű, vidám és ártatlan kislánytól, hogy hogyan készül a keresztelőjére.

Egy kérdéssel felelt: „Nagyapa, mi az a bűn?”

Magamban sugalmazásért imádkoztam, és igyekeztem a lehető legegyszerűbben válaszolni: „A bűn az, amikor szándékosan nem engedelmeskedünk Isten parancsolatainak. Ez elszomorítja Mennyei Atyánkat, és szenvedéshez és szomorúsághoz vezet.”

Ekkor már érezhetően nyugtalanul azt kérdezte: „És hogyan kap el bennünket?”

A kérdés elsőre tisztaságról árulkodik, de megmutatja az az iránti aggodalmat is, hogy miként kerülhetjük el a bűnbe keveredést.

Hogy jobban megértethessem vele, a körülöttünk lévő természeti elemeket használtam szemléltetésként. Tovább folytatva utunkat egy drótkerítéshez értünk, mely mellett egy jókora kőoszlop állt. Masszív anyagból készült, és különböző virágok, bokrok és kisebb fák nőttek körül. Tudtam, hogy ezek a növények idővel túlnőnek az oszlopon.

Emlékeztem rá, hogy kissé lejjebb az ösvényen lesz majd egy másik kőoszlop, amelyet fokozatosan, szinte észrevétlenül már be is nőttek a körülötte élő növények, gyomok. Elképzelem, hogy az oszlop fel sem fogja, hogy hatalmas ereje ellenére elnyomhatják őt azok a gyenge növények. Az oszlop biztos azt gondolja: „Semmi baj. Erős és nagy vagyok, ez a pici növény semmi kárt nem tehet bennem.”

Így amikor a mellette álló fa növekszik, az oszlopnak először fel sem tűnik. Később még élvezni is kezdi a fa árnyékát. Ám a fa tovább növekszik. Először csak két kis vékonyka ágat növeszti az oszlop köré, melyek idővel összefonódnak, majd körbefonják az oszlopot.

Az oszlop még mindig nem fogja fel, mi történik.

Tovább sétálva meg is találtuk az említett oszlopot. Ki volt szakítva a földből. A kis unokám ámulva nézett rám, és megkérdezte: „Nagyapa, ez a bűn fája?”

Ekkor elmagyaráztam neki, hogy ez csak egy jelkép vagy példa arra, hogyan keríthet minket hatalmába a bűn.

Nem tudom, milyen hatással lesz rá a kis beszélgetésünk, engem azonban elgondolkoztatott, hogy mennyire ezerarcú lehet a bűn, és hogyan kúszik be lassan az életünkbe – ha hagyjuk.

Mindig ébernek kell lennünk, mert kisebb döntéseknek is óriási következményei lehetnek, mint például annak, hogy korán feküdjünk le és korán kerjünk fel. A Tan és a szövetségek 88:124 azt tanítja nekünk, hogy „keljete fel korán, hogy testetek és elmétek erőre kaphasson”. Azok, akik korán ágyba bújnak, kipihenten ébrednek. Testük és elméjük új erőre kap, és engedelmességük miatt az Úr megáldja őket.

Ami eleinte csekélységnek tűnik, mint például az, hogy későn fekszünk le, vagy hogy egy napig nem imádkozunk, kihagyunk egy böjtöt vagy megtörjük a szombat napját – az ilyen kis botlások miatt – apránként elveszítjük érzékenységünket, ami miatt aztán még rosszabb dolgokat is tehetünk.

Amikor tizenéves voltam, este 10 órára haza kellett érnem. Manapság sokan ilyenkor indulnak el szórakozni. Pedig tudjuk, hogy a legrosszabb dolgok sokszor éjjel történnek. Sok fiatal ezekben a sötét órákban olyan helyekre megy, ahol nem megfelelő a környezet, ahol a zene és annak szövege nem teszi lehetővé, hogy a Szentlélek társaságát élvezzék. Ekkor aztán, ilyen körülmények között, könnyen a bűn prédájává válnak.

A bűn áldozatává válás gyakran akkor kezdődik, amikor az ember olyan barátokat választ, akiknek a normái nincsenek összhangban az

evangéliummal, de annak érdekében, hogy népszerű legyen, vagy a társai elfogadják, engedményeket tesz az evangéliumi tantételekben és törvényekben. Ez olyan ösvényre tereli, amely csak fájdalmat és szomorúságot okoz neki és szeretteinek.

Ébernek kell lennünk, nehogy megengedjük, hogy a bűn körénk nőjön. A bűn egyes formái bárhol felüthetik a fejüket, akár a számítógépen vagy a mobiltelefonon is. Ezek az eszközök hasznosak és sok jó származhat belőlük. Ám nem helyénvaló használatuk – például csak az időt pocsékoló játékok, vagy ami ennél sokkal rosszabb: a pornográfia – pusztító lehet. A pornográfia elpusztítja a jellemet, és használóját a szenny mocsarába taszítja, ahonnan az illető már csak sok segítséggel tud kimenekülni.

Ez a rettenetes szörnyeteg aztán fájdalmat és szenvedést okoz mind a használójának, mind pedig ártatlan gyermekeinek, házastársának, édesapjának és édesanyjának. A testi élvezet gyümölcse keserűség és szomorúság. Az engedelmség és áldozathozatal gyümölcse édes és örökkévaló öröm.

A követendő normákkal kapcsolatos döntéseinket már előre meg kell hoznunk, nem akkor, amikor felüti fejét a kísértés. Meg kell húznunk a határvonalakat:

- Ezt és ezt megteszem, mert helyes, mert az Úrtól származik, és boldogságot hoz majd nekem.
- Ezt és ezt nem teszem meg, mert elvon az igazságtól, az Úrtól és attól az örökkévaló boldogságtól, melyet Ő a hithűeknek és engedelmeseknek ígért.

Mivel az Atya tudta, hogy rossz döntéseket is fogunk hozni, az Ő csodálatos, szeretetteljes terve által gondoskodott róla, hogy a világnak legyen egy Szabadítója, aki engesztelést végez mindazok bűneiért, akik bűnbánatot tartanak, akik Őnála keresik a segítséget, vigaszt és megbocsátást, és akik hajlandóak magukra venni az Ő nevét. Ez volt Jézus Krisztus.

Ha bűnt követünk el, gyorsan segítséget kell kérnünk, mert egyedül nem tudunk kiszabadulni a bűn csapdájából, ahogyan a példában szereplő kerítésoszlop sem tudja kiszabadítani magát. Valakinek segítenie kell, hogy megszabaduljunk a halálos öleléstől.

A szülők képesek segíteni, a püspököt pedig Isten hívta el arra, hogy segítsen nekünk. Ő az, akihez oda kell mennünk, és fel kell tárnunk előtte a szívünket.

A Tan és a szövetségek 58:42–43 azt mondja:

„Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsátatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé.

Erről tudhatjátok, hogy valaki megbánta-e bűneit – íme, beismeri és elhagyja azokat.”

Néhány hónappal a kis tó melletti sétánk után a püspök, aki egyben unokám édesapja is, keresztelési interjút tartott velem. Az interjú után megkérdeztem tőle, hogy ment. Azt válaszolta, szinte dorgáló hangon: „Nagyapa! Hát te nem tudod, hogy az interjú bizalmas dolog?”

Püspökök, remélem komolyan veszitek ezt a választ. Én úgy látom, hogy az unokám nagyon rövid idő alatt sokat fejlődött értelmileg.

A korábban említett fa szomorúságot, fájdalmat, szenvedést és fogságot okozott, ám ugyanúgy létezik egy másik fa, amely mindennek az ellenkezőjét hozhatja el. Az 1 Nefi 8:10–12-ben tesznek róla említést:

„És lőn, hogy egy fát láttam, amelynek gyümölcse kívánatos volt, hogy boldoggá tegye az embert.

És lőn, hogy odamentem és ettem annak gyümölcséből, és láttam, hogy az a legédesebb, felülmúlva mindazt, amit addig valaha is megízleltem. Igen, és láttam, hogy annak gyümölcse fehér, meghaladva mindazt a fehérséget, amit azelőtt valaha is láttam.

És ahogy annak gyümölcséből ettem, az lelkemet rendkívül nagy örömmel töltötte el”.

Kedves fivéreim és nőtestvéreim, maradjatok erősek, és hozzatok olyan

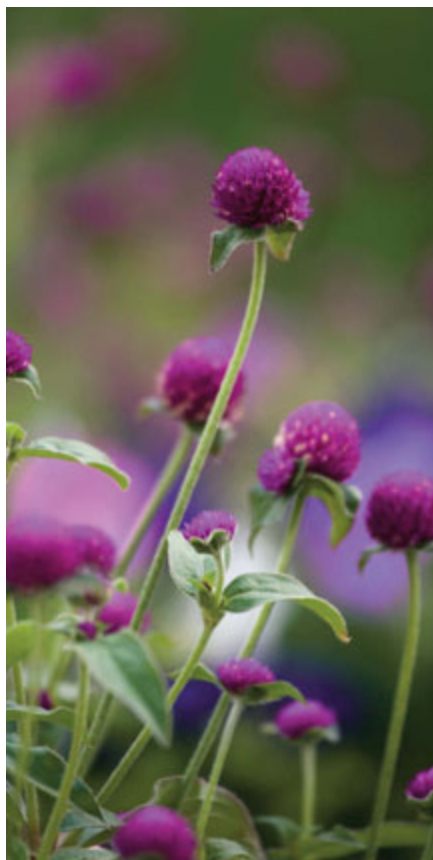
jó döntéseket, melyek lehetővé teszik, hogy egyetlen az élet fájának gyümölcséből. Ha pedig bármilyen okból tévedtek vagy letérnétek az ösvényről, a kezünk ki van nyújtva felétek: „Gyerekek. Van remény. Szeretünk titeket, és segíteni akarunk abban, hogy boldogok legyetek.”

Mennei Atyánk annyira szeret bennünket, hogy az Ő egyetlen Fiát, Jézus Krisztust adta nekünk.

Jézus Krisztus annyira szeret bennünket, hogy bűneinkért engesztelésül az életét adta értünk.

Mi mit vagyunk hajlandók megadni azért, hogy tiszták legyünk, és részesei legyünk ebben az örömben?

Ezen igazságokról teszem nektek tanúbizonyságot, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: Mervyn B. Arnold elder
a Hetvenektől

Mihez kezdteél a nevémmel?

Egy napon számot kell adnunk Szabadítónk, Jézus Krisztus előtt arról, hogy mihez kezdtünk az Ő nevével.

Amikor George Albert Smith elnök fiatal volt, álmában megjelent neki elhunyt nagyapja, George A. Smith, és azt kérdezte: „Szeretném tudni, mihez kezdteél a nevémmel.” Smith elnök így felelt: „Soha semmi olyat nem tettem a neveddel, amit szégyellned kellene.”¹

Minden héten, amikor veszünk az úrvacsorából, szövetségben ígérjük, hogy hajlandóak vagyunk magunkra venni Krisztus nevét, mindig emlékezni Őrá és betartani a parancsolatait. Ha hajlandóak vagyunk ennek megtételére, akkor a legcsodálatosabb áldás ígérését kapjuk – hogy Lelke mindig velünk lesz.²

Miként George Albert Smithnek számot kellett adnia nagyapja előtt arról, hogy mihez kezdett a nevével, egy napon nekünk is számot kell adnunk Szabadítónk, Jézus Krisztus előtt arról, hogy mihez kezdtünk az Ő nevével.

A Példabeszédekben szó van a jó hírnév fontosságáról. Ott ezt olvassuk: „Kívánatosab a jó hírnév nagy gazdagságnál; ezüstmél és aranyból a kedvesség jobb”³, és „az igaznak [neve] áldott”⁴.

Ezeken a szentírásokon és nevünk jó híre fontosságán elgondolkozva számos emlék rohanta meg elmémet

arról, hogy szüleim milyen jó hírnevet és örökséget hagytak négy fivéremre, két leánytestvéremre és rám. Szüleim nem rendelkeztek a világ kincseivel, nem volt ezüstjük vagy aranyuk sem. Kilencen két hálószobás, egy fürdőszobás házban éltünk, amelyhez hátul zárt terasz csatlakozott – itt aludtak a leánytestvéreim. Amikor a szüleim meghaltak, testvéreimmel összegyűltünk, hogy elosszuk földi javaikat, melyekből nem sok volt. Édesanyám hátrahagyott néhány ruhát, némi használt bútort és néhány más személyes tárgyat. Édesapám hátrahagyott néhány asztalos szerszámot, néhány régi vadászpuskát és egyéb apróságokat. Pénzbeli értékkel csak szerény otthonuk és csekélyke takarékszámuk bírta.

Együtt könnyeztünk és mondtunk köszönetet annak tudatában, hogy olyan valamit hagytak ránk, ami értékesebb az ezüstmél és az aranyból. Szeretetüket és idejüket adták nekünk. Gyakran bizonyosságot tettek az evangélium igaz voltáról, amiről most becses naplójukban olvashatunk. Nem is annyira szavakkal, sokkal inkább példájukkal tanítottak minket arra, hogy dolgozzunk keményen, legyünk becsületesek és fizessünk

teljes tizedet. Annak vágyát is belénk táplálták, hogy legyünk iskolázottak, szolgáljunk missziót, és ami a legfontosabb, találjunk örök társat, házassodjunk a templomban, majd tartsunk ki mindvégig. Valóban a jó hírnév örökségét hagyták ránk, amiért örökké hálásak leszünk nekik.

Amikor a szeretett próféta, Hélamán, és felesége két fiúgyermekkel áldattak meg, a Lehi és a Nefi nevet adták nekik. Hélamán elmondta fiainak, miért nevezték el őket két olyan ősről, akik majdnem 600 évvel az ő születésük előtt éltek a földön. Azt mondta:

„Íme, fiaim..., első szüleink [Lehi és Nefi] nevét adtam nektek; és ezt azért tettem, hogy amikor eszetekbe jut a nevetek..., emlékezhesetek a *cselekedeteikre*; és amikor eszetekbe jutnak a *cselekedeteik*, akkor tudhassátok, hogy miért van megmondva és megírva is az, hogy jók voltak.

Szeretném tehát, fiaim, ha azt tennétek, ami jó, *hogy rólatok is azt mondhassák és azt írassák, amit róluk mondtak és írtak...*,

hogy tiétek lehessen az örök életnek e becses ajándéka”⁵.

Testvéreim, vajon a mi nevünkre hogyan emlékeznek majd 600 év múlva?

Arnold nőtestvér (akit itt a lánya képvisel), 15 éves korában a legelésző jószágokat figyelve felismerte a parancsolatok védelmező erejét.

Amikor Moróni arról beszélt, hogy miként vehetjük magunkra Krisztus nevét és védhetjük meg ez által a jó hírnevünket, ezt tanította:

„Továbbá arra buzdítalak benneteket, hogy *jöjjetek Krisztushoz, és ragadjatok meg minden jó ajándékot, a gonosz ajándékot és a tisztátalan dolgot azonban ne érintsetek.* [...]

Igen, *jöjjetek Krisztushoz, és legyetek benne tökéletessé, és tartóztassátok meg magatokat minden istentelenségtől*”⁶.

A fiatalság erősségéért című ihletett füzetben azt olvassuk, hogy a szabad választás Istentől kapott örök tantétel, amelyhez a meghozott döntésekkel járó erkölcsi felelősségvállalás tartozik. „Bár szabadon választhatunk, tetteink következményeit már nem mi választjuk meg. Amikor döntést hozunk, azzal együtt jár e döntés következménye is.”⁷

Nem sokkal azután, hogy kedvesemet, Devonnát elvettem feleségül, elmesélte nekem, hogyan tanulta meg fiatalon annak tanát, hogy szabadon választhatunk, de tetteink következményeit már nem mi választjuk meg. Shelly leányom segítségével most elmesélem nektek Arnold nőtestvér élményét.

„15 éves koromban gyakran éreztem úgy, hogy túl sok a szabály és a parancsolat. Nem voltam biztos benne, hogy egy normális, jókedvű serdülő ilyen sok megkötés mellett is élvezni tudja az életet. Az pedig, hogy édesapám gazdaságában oly sok órát töltöttem el munkával, igencsak lerövidítette azt az időt, amit a barátaimmal tölthettem.

Ezen a nyáron feladataim közé tartozott annak biztosítása, hogy a hegyi legelőre terelt tehenek ne törjenek át a kerítésen és ne menjenek a búzátáblába. A szárba szökő búzát legelő tehen felfúvódhat, ami fulladáshoz és halálhoz vezet. Volt egy tehen, amelyik mindig azon igyekezett, hogy átdugja fejét a kerítésen. Egyik reggel, amikor épp a kerítés mentén lovagolva néztem, mit csinálnak a tehenek, azt vettem észre, hogy a tehen áttörte a kerítést és bejutott a búzátáblába. Rémülten ismertem fel, hogy egy ideje már ette a búzát, mert fel volt fúvódva, és úgy nézett ki, mint egy lufi. Azt gondoltam magamban: »Buta tehen! A kerítés azért van ott, hogy megvédjen, te mégis áttörtél rajta, és olyan sok búzát ettél, hogy veszélyben az életed.«

Visszavágtattam a házhoz, hogy kihívjam apát. De mire visszaértünk, már holtan feküdt a földön. Elszomorított ennek a tehennek az elvesztése. Rendelkezésére bocsátottuk a gyönyörű hegyi legelőt, és kerítést állítottunk, hogy távol tartsuk a veszélyes búzától, ő mégis balgán áttörte a kerítést és saját halálát okozta.

A kerítésen gondolkozva felismertem, hogy az éppen olyan védelmet jelent, amilyen védelmet a parancsolatok és szüleim szabályai jelentenek. A parancsolatok és a szabályok az én javamat szolgálják. Felismertem, hogy a parancsolatok iránti engedelmesség megvédhet engem a fizikai és a lelki

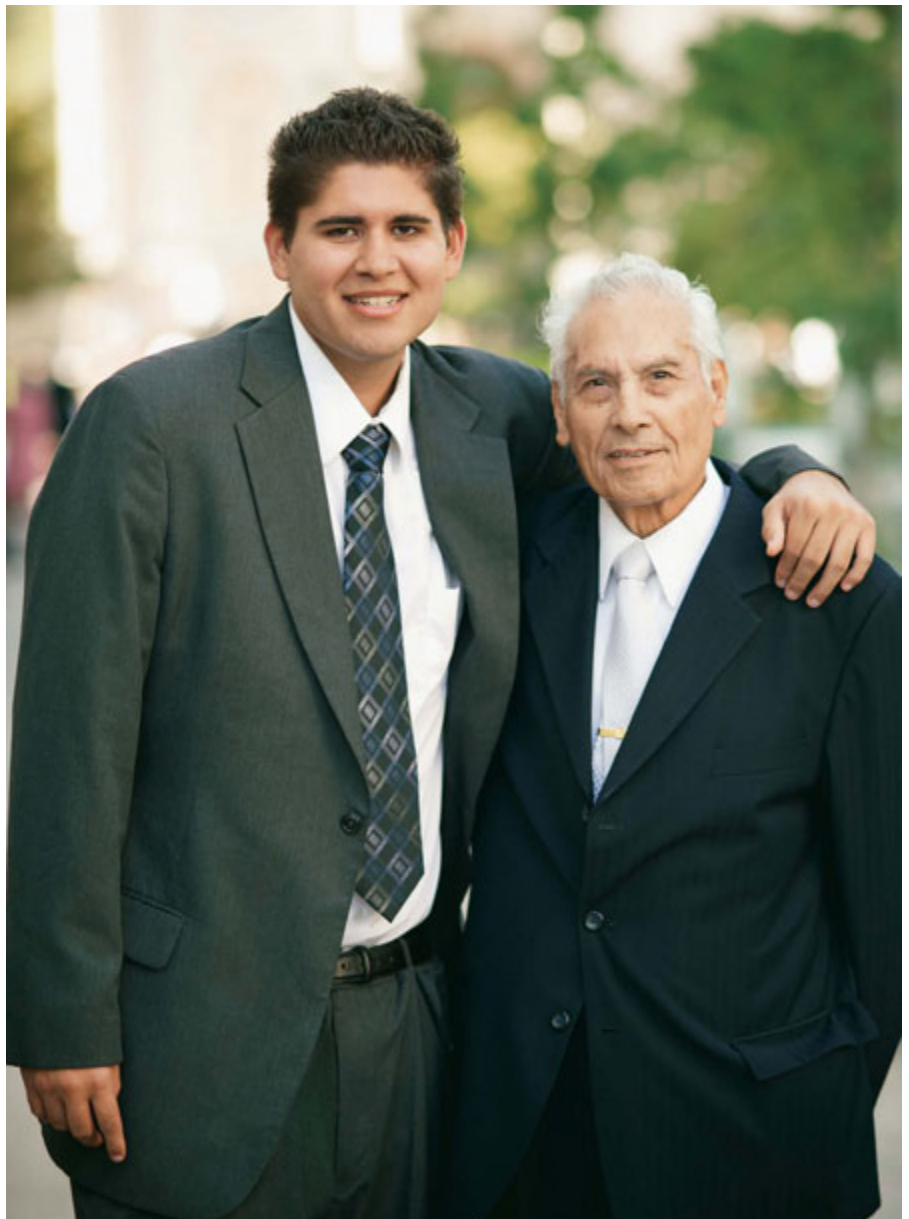
haláltól. Ez a felismerés fordulópontot jelentett az életemben.”

Arnold nőtestvér megtanulta, hogy kedves, bölcs és szerető Mennyei Atyánk nem azért adott nekünk parancsokat, hogy – mint azt az ellenség el akarja hitetni velük – korlátozzon minket, hanem azért, hogy megáldja az életünket, hogy megvédje a hírvünket és a jövő nemzedékeire hagyott örökségünket, ahogyan az Lehi és Nefi esetében is történt. A döntése következményeit elszenvető tehénhez hasonlóan, nekünk is meg kell tanulnunk, hogy a fű *soha* nem zöldebb a kerítés másik oldalán, és soha nem is lesz az, mert „a gonoszság sohasem volt boldogság”⁸. Amikor véget ér ez az élet, mindannyian szembesülünk döntéseink következményeivel. A parancsok egyértelműek, védelmet nyújtanak, és nem korlátoznak. Az engedelmesség pedig számtalan csodálatos áldással jár.

Mennyei Atyánk tudta, hogy mindannyian követünk majd el hibákat. Nagyon hálás vagyok az engesztelésért, amely mindannyiunk számára lehetővé teszi a bűnbánatot és a szükséges változtatások megtételét, hogy újra egyek lehessünk a Szabadítóval és érezhessük a megbocsátás édes békéjét.

Szabadítónk mindennap hív minket, hogy tisztítsuk meg a nevünket és térjünk vissza az Ő jelenlétébe. Biztatása tele van szeretettel és gyengésséggel. Képzeljétek el velem a Szabadító ölelését, amint felolvasom szavait: „...nem tértek-e most vissza hozzám, és bánjátok meg bűneiteket, és tértek meg, hogy meggyógyíthassalak benneteket?”⁹

Ma ugyanazt a kihívást szeretném mindannyiótok elé tárni, amit szüleim tártak elem, akikre jó hírvük miatt örökké emlékezni fognak. Mielőtt bármit is tennétek, képzeljétek el a

Szabadítót, amint mellettetek áll, és kérdezzétek meg magatoktól: „Gondolnám, mondanám vagy megtenném ezt tudva, hogy Ő ott van?” Mert Ő biztosan ott van. Szeretett Thomas S. Monson elnökünk, akiről bizonytságot tesztek, hogy próféta, gyakran idézi a következő szentírásbeli verset, amikor Urunkról és Szabadítómról beszél: „...mert arcotok előtt járok majd. Ott leszek a jobb és a bal kezeten, és Lelkem a szívetekben lesz”¹⁰.

Azon a dicső napon, amikor szeretett Szabadítónk elé állunk és beszámolunk neki arról, hogy mihez kezdtünk a nevével, mondhatjuk azt: „Ama nemes harcot megharcoltam,

futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam”¹¹, „nevednek tisztességet szereztem”. Bizonytságot tesztek arról, hogy Jézus a Krisztus. Meghalt, hogy mi élhessünk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. *Presidents of the Church Student Manual* (Church Educational System manual, 2003), 134.
2. Lásd Tan és a szövetségek 20:77.
3. Példabeszédek 22:1.
4. Példabeszédek 10:7.
5. Hélamán 5:6–8; kiemelés hozzáadva.
6. Moróni 10:30, 32; kiemelés hozzáadva.
7. *A fiatalság erősségéért* (füzet, 2002), 4.
8. Alma 41:10.
9. 3 Nefi 9:13.
10. Tan és a szövetségek 84:88.
11. 2 Timótheus 4:7.

Írta: **M. Russell Ballard** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Ó, milyen ravasz a gonosznak terve!

Van remény a szenvedélybetegek számára, és ez a remény az Úr Jézus Krisztus engesztelésén keresztül érkezik el.

Testvéreim, az ős kezdetén a fák levelei zöld helyett tündöklő piros, sárga és narancs színekben pompáznak itt, a Sziklás-hegységben. Az ős átmeneti időszak, amikor a természet felkészül a tél hideg, szigorú gyönyörűségére.

Az ős különösen izgalmas időszak a horgászoknak, mert a pisztrángot majdnem kielégíthetetlen étvágy űzi ilyenkor, hogy felkészítse magát a téli táplálékhiány idejére.

A műcsalival horgászók ügyes, megtévesztő trükkökkel látnak hozzá a pisztrángfogáshoz. A jó horgász tanulmányozza a pisztráng viselkedését, az időjárást, a vízáramlatot, valamint azt, hogy milyen rovarokat esznek a pisztrángok, és ezek mikor rajzanak. A csalit gyakran kézzel készíti. Tudja, hogy az apró horgokba ágyazott műrovaroknak tökéletesen megtévesztőknek kell lenniük, mert a pisztráng a legkisebb hibát is észreveszi, és nem kapja be a horgot.

Milyen izgalmas is látni, amikor egy pisztráng a vízfelszínen áttörve bekapja a horgot, majd ellenáll, amíg ki nem merül, és végül ki nem rántják a vízből. A horgász tudása és tehetsége ütközik meg a nemes

pisztráng erejével és ügyességével.

A műcsalik használata, hogy ezekkel rászédjük és kifogjuk a halat, jól példázza azt, ahogyan Lucifer igyekszik megkísérteni, megtéveszteni és csapdába csalni minket.

A horgászhoz hasonlóan, aki tudja, hogy a pisztrángot hajtja az éhség, Lucifer is ismeri az „éhségünket”, vagyis a gyengeségeinket, és olyan hamis csalikkal kísért minket, amelyeket ha bekapunk, kiránthat az élet patakjából, és saját kegyetlen hatása alá vonhat minket. A hobbi horgásztól eltérően, aki kifogja a halat, majd sértetlenül visszadobja a vízbe, Lucifer önként nem enged el. Célja az, hogy áldozatait olyan nyomorulttá tegye, amilyen ő maga.

Lehi azt mondta: „És mivel [Lucifer] lebukott a mennyből, és örökre nyomorulttá vált, még az egész emberiség nyomorúságára is törekedett” (2 Nefi 2:18).

Én is megerősítem mindazt, amit a Fivérek már elmondtak, miszerint Lucifer okos és ravasz intelligencia. Ellenünk leginkább azt a módszert használja, hogy hazugsággal és megtévesztéssel meggyőz minket, hogy a gonosz jó, a jó pedig gonosz. Sátán

kezdetől fogva, már a nagy mennyei tanácsban is „az ember önrendelkezésének elpusztítására törekedett, amelyet én, az Úristen adtam neki...”

És lett belőle a Sátán, igen, még hozzá az ördög, minden hazugságok atyja, hogy megtéveszse és elvakítsa az embereket, és hogy akarata szerint fogságba hurcolja őket” (Mózes 4:3–4).

Az ember Istentől kapott önrendelkezéséért ma is folyik a harc. Sátán és a kegyeltjei mindenhová kiteszik körénk a csalijaikat, azt remélve, hogy meginogunk és ráharapunk valamilyikre, hogy aztán hamis módszereivel Sátán kifogjon minket. Káros szenvedélyekkel lopja el az önrendelkezést. A szótár szerint a káros szenvedély annyit jelent, hogy alávetjük magunkat valaminek, vagyis lemondunk az önrendelkezésünkről, és függővé válunk valamilyen káros anyagtól vagy viselkedéstől.¹

A kutatók szerint az agyunkban található egy úgynevezett gyönyörközpont.² Ha ezt aktiválják bizonyos drogok vagy viselkedések, akkor felülkerekedik az agy azon részén, mely az akaraterőnket, ítélőképességünket, logikánkat és erkölcsünket irányítja. Ezért a függő ember hátat fordít annak, amiről tudja, hogy helyes. És amikor ez megtörténik, beakad a horog, és Lucifer átveszi az irányítást.

Sátán tudja, hogyan zsákmányoljon ki minket és ejtsen csapdába az időleges élvezetet nyújtó mesterséges anyagokkal és viselkedési formákkal. Láttam ennek hatását, amikor valaki azon volt, hogy visszanyerje az irányítást, hogy megszabaduljon a pusztító túlkapásoktól és függőségtől, és visszaszerezze az önbecsülését és a függetlenségét.

A leginkább függőséget okozó drogok, amelyek helytelen használata eltérítheti az agyat és elveheti az egyén önrendelkezését: a nikotin; az

ópiumszármazékok – heroin, morfium és más fájdalomcsillapítók; nyugtatók; kokain; alkohol; marihuána és a metamfetaminok.

Hálás vagyok az orvosokért, akik képzettségüknek köszönhetően felírhatnak megfelelő gyógyszeres kezelést a fájdalom és a szenvedés enyhítésére. Sajnos azonban ma a közösségeinkben, saját tagjaink között is, túl sokan váltak függővé ezektől, és visszaélnék a receptre felírható gyógyszerekkel. Lucifer, minden hazugság atyja, tudja ezt, és befolyását felhasználva elloppja az ember önrendelkezését, majd rettenetes láncával fogságba ejti a visszaélőt (lásd 2 Nefi 28:22).

Nemrégem beszélgettem egy nőtestvérrel az egyik helyi kórház pszichiátriai osztályán. Elmesélte gyötrelmes útját, mely a teljes szellemi és fizikai egészségtől, valamint csodálatos házasságtól és családtól, elmebetegséghez, leromlott egészséghez és családja széthullásához vezetett – és mindez egy receptre felírt fájdalomcsillapítóval való visszaéléssel kezdődött.

Beszélgetésünk előtt két évvel egy autóbalesetben megsérült a háta. Orvosa a majdnem elviselhetetlen fájdalom enyhítésére felírt neki egy orvosságot. Ő azt gondolta, ennél

többre van szüksége, így végül recepteket hamisított, ami végül odáig fajult, hogy heroint vásárolt. Ez vezetett oda, hogy elfogták és bebörtönözték. A gyógyszeremániája miatt tönkrement a házassága. Férje elvált tőle, és a gyermekek is a férjénél maradtak. A hölgy elmondta, hogy a fájdalomcsillapítás mellett a gyógyszerek rövid időre eufóriát váltották ki nála, ilyenkor úgy érezte, hogy jól van. Azonban egy-egy gyógyszeradag csak pár órán át hatott, és használatukkal a csillapítás időszaka egyre rövidülni látszott. Egyre több gyógyszert szedett, míg végül a függőség ördögi körében találta magát. A gyógyszerek jelentették az életét. A beszélgetésünk előtti éjszakán öngyilkossággal próbálkozott. Azt mondta, hogy nem tudja már elviselni a fizikai, érzelmi és lelki fájdalmat. Csapdában érezte magát, amiből nincs kiút, ahol nincs remény.

A nőtestvér gyógyszerproblémája és az egyéb kábítószer-függőség nem egyedi – mindenhol jelen van körülötünk. Egyes helyeken többen halnak meg receptre felírt orvosságokkal való visszaélés miatt, mint autóbalesetben.³ Testvéreim, tartsátok távol magatokat mindentől, ami csapdába ejtethet. Akár csak egy szippantás valamiből, egy

pirula vagy egy korty alkohol is függőséghez vezethet. Egy győgyulófélben lévő alkoholistát az mondta nekem, hogy a függőség és a józanság közötti különbség egyetlen pohár italban rejlik. Sátán jól tudja ezt. Ne hagyjátok, hogy mesterséges csalijaival, amelyek hamar függősséggé válhatnak, horogra kapjon titeket.

Kérlek, testvéreim, ne értsétek félre, amit mondok. Nem kérdőjelezem meg az azok számára felírt orvosságokat, akik gyógyítható betegségben szenvednek, vagy akiknek irtózatossá fájdalmaik vannak. A gyógyszerek ilyenkor áldást jelentenek. Azt mondom csupán, hogy figyelmesen követnünk kell az orvosok által felírt adagolást. És az ilyen orvosságokat biztos helyen kell tartanunk, ahol nem férnek hozzá a fiatalok vagy bárki más.

Emellett nagyon aggasztó néhány olyan káros, függőséget okozó viselkedés, mint a szerencsejáték vagy a pornográfia veszedelme, mely rendkívül pusztító, és véstesen elburjánzott a társadalmunkban. Ne felejtsetek el, testvéreim, hogy mindenfajta káros szenvedélynél kiszolgáltatjuk magunkat valaminek, így lemondunk az önrendelkezésről és függővé válunk. Ezért a listát ki kell egészítenünk a videojátékokkal és a mobiltelefonos üzenetváltásokkal. Vannak olyan játékosok, akik saját bevallásuk szerint akár 18 órát is eltöltenek egy nap azal, hogy videojátékok egyik szintjéről a másikra lépnek, elhanyagolva életük minden más dolgát. Az SMS-ezés is függőséget okozhat, és fontos emberi kapcsolattartási formák elsorvadásához vezethet. Nemrég egy püspök azt mesélte, hogy két egymás mellett álló fiatal inkább SMS-ezett egymással, mintsem beszélgettek volna.

Az orvostudomány kutatói „az agy kórjának”⁴ nevezik a káros szenvedélyt. Ez így is van, de szerintem ha

Sátán már a hatalmába kerített valakit, akkor az a lélek kórjává is válik. Függetlenül attól azonban, hogy mennyire ejt rabul az ördögi kör, mindig van remény. Lehi próféta tanította fiainak ezt az örök igazságot: „Az emberek tehát szabadok a test szerint, és minden dolog megadatott nekik, melyre az embernek szüksége van. És szabadon választhatják a szabadságot és az örök életet, minden ember nagy Közbenjárója által, vagy választhatják a fogságot és a halált, az ördög fogsága és hatalma szerint” (2 Nefi 2:27).

Ha valaki le szeretné győzni a káros szenvedélyét, akkor van ösvény a lelki szabadsághoz – van egy kitaposott út, mely kivezet a fogságból. Imával kezdődik – lelkünk és testünk Teremtőjével, Mennyei Atyánkkal való őszinte, buzgó és állandó kommunikációval. Ugyanez a tantétel vonatkozik arra, amikor abbahagyunk egy rossz szokást vagy megbánunk valamilyen bűnt. A szentírások leírják a mintát, amely által megváltozhat a szívünk, a testünk, az elménk és a lelkünk.

Mormon próféta a következő tanácsot adta nekünk: „Imádkozzatok tehát, szeretett testvéreim, szívetek minden erejével az Atyához, hogy eltöltsön benneteket ez a szeretet..., hogy Isten fiaivá legyetek; hogy... megtisztulhassunk, miként ő is tiszta” (Moróni 7:48).

Ez és sok más szentírás is arról tesz bizonyosságot, hogy van remény a szenvedélybetegek számára, és ez a remény az Úr Jézus Krisztus engesztelésén keresztül, valamint azáltal érkezik el, hogy megalázkodunk Isten előtt, könyörgünk a függőség

kötélékéből való szabadulásért, és buzgó imában felajánljuk neki teljes lelkünket.

A papsági vezetők segítséget nyújthatnak, ha a szenvedélybetegek tanácsot kérnek tőlük. Ahol szükséges, képzett és képesített tanácsadókhoz és az UNSZ Családsegítő Szolgáltatásokhoz irányítják őket. Az Alcoholics Anonymous (a névtelen alkoholista) eredeti tizenkét lépésére épülő, szenvedélybetegek gyógyulását elősegítő program széles körben hozzáférhető az UNSZ Családsegítő Szolgáltatásokon keresztül.

Azoknak, akik valamilyen káros szenvedéllyel küszködnek, vagy akiknek a családjában van ilyen, ismét azt mondom, hogy a buzgó ima jelenti annak kulcsát, hogy lelki erőt nyerve békességre leljetek, és legyőzzétek a függőséget okozó vágyat. Mennyei Atyánk minden gyermekét szereti, ezért mondatok köszönetet Neki, és fejezzétek ki őszinte hiteteket Őbenne. Kérjétek Tőle erőt az adott káros szenvedély legyőzésére. Tegyétek félre minden büszkeségeket, és életeteket és szíveteket fordítsátok felé. Kérjétek, hogy töltsön el benneteket Krisztus tiszta szeretetének hatalma. Lehet, hogy ezt sokszor meg kell tennetek, de bizonyosságot tesztek nektek arról, hogy megváltozhat a testetek, az elmétek és a lelketek – tiszta lehet és ép, ti pedig megszabadultok. Jézus Krisztus ezt mondta: „Én vagyok a világ világossága: a ki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága” (János 8:12).

Mivel az a célunk, hogy hasonlóbbá váljunk a Szabadítónkhoz, és végül kiérdemeljük, hogy Mennyei Atyánkkal éljünk, mindannyiunknak meg kell tapasztalnunk az Alma próféta által a Mormon könyvében leírt hatalmas szívbeli változást (lásd Alma 5:14).

Mindennapos döntéseinkben és tetteinkben Mennyei Atyánk és az Úr Jézus Krisztus iránti szeretetünknek kell tükröződnie. Ők békességet, örömet és boldogságot ígértek azoknak, akik betartják a parancsolataikat.

Testvéreim, óvakodjunk mindannyian azoktól a mesterséges csaliktól, amelyeket az emberek hamis halásza, Lucifer dob elének. Legyen bölcsességünk és lelki éleslátásunk ezek felismeréséhez, és utasítsuk vissza azt a sok veszélyes dolgot, amit felajánl.

Azoknak pedig, akik valamilyen káros szenvedély rabjai, azt mondom: van remény, mert Isten szereti minden gyermekét, és mert az Úr Jézus Krisztus engesztelése előtt nincs lehetetlen.

Láttam már a gyógyulás csodálatos áldásait, amelyek megszabadíthatnak a függőség láncaitól. Az Úr a mi Pásztorunk, és nem fogunk szűkölködni, ha bízunk az engesztelés hatalmában. Tudom, hogy az Úr ki tudja és ki fogja szabadítani a szenvedélybetegeket a fogságból, mert Pál apostol kijelentése szerint: „Mindenre van eróm a Krisztusban a ki engem megerősít” (Filippibeliek 4:13). Azért imdákozom, testvéreim, hogy így történjen azokkal is, akik életük jelenlegi szakaszában ilyen kihívásokkal küzdenek. Mindezt alázattal teszem, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Főnévként a *függőség* szónak három jelentése van. Az egyik: „behódolni egy mesternek” (audioenglish.net/dictionary/addiction.htm).
2. Lásd National Institute on Drug Abuse, *Drugs, Brains, and Behavior—the Science of Addiction* (2010), 18, drugabuse.gov/scienceofaddiction/sciofadddiction.pdf.
3. Lásd Erika Potter, “Drug Deaths Overtake Auto Deaths in Utah,” Dec. 2009, universe.byu.edu/node/4477.
4. Lásd National Institute on Drug Abuse, “The Neurobiology of Drug Addiction,” section IV, no. 30, drugabuse.gov/pubs/teaching/teaching2/teaching5.html; lásd még drugabuse.gov/funding/budget08.html.

Írta: Thomas S. Monson elnök

Míg újra találkozunk

Mindvégig ki kell tartanunk, hiszen a mi célunk az örök élet Mennyei Atyánk jelenlétében.

Kedves fivéreim és nőtestvéreim! Csordultig telt a szívem az egyház e csodálatos általános konferenciájának végéhez közeledtével. A konferenciai üléseken elhangzó beszélők tanácsai és bizonyágai lelkileg tápláltak bennünket. Biztos vagyok abban, hogy minden egyháztag nevében őszinte köszönetet mondhatok az itt tanított igazságokért. Nyugodtan elismételhetnénk a Mormon könyvből azok szavait, akik a nagy Benjámin király beszédét hallva „mint egyetlen hang kiáltottak, mondván: Igen, minden szót elhiszünk, melyet nekünk mondtál; és azt is tudjuk, hogy azok biztosan úgy vannak, és igazak, a Mindenható Úr Lelke miatt”¹.

Remélem, hogy időt fogunk szakítani az *Ensign* és *Liahóna* folyóiratok novemberi számában kinyomtatásra kerülő konferenciai beszédek elolvasására, mert érdemes azokat figyelmesen tanulmányoznunk.

Mily nagy áldás, hogy itt, ebben a pompás konferencia-központban találkozhattunk, és mindezt békében, kényelemben és biztonságban tehetjük. Ez a konferencia példa nélküli! Földrészekén és óceánokon átívelve, világszerte elért az emberekhez. Bár sokatoktól messze vagyunk, érezzük a lelketeket. Szeretünk benneteket és nagyra becsülünk titeket!

Az ezen a konferencián felmentésre került fivéreinknek pedig mindannyiunk nevében szívből jövő hálátat fejezem ki a sok-sok évnyi odaadó szolgálatért. Megszámlálhatatlanul sok ember életét áldottátok meg az Úr munkájában való részvételekkel.

A gyűléseken felhangzó Tabernákulum Kórus és a többi kórus valóban mennyei zenét varázsolt nekünk, amely minden mást is emelkedettebbé

és gyönyörűbbé tett. Köszönöm nektek, hogy megosztottátok velünk zenei tehetségeiteket és képességeiteket.

Szeretem, és tisztelem hithű tanácsosaimat, Henry B. Eyring elnököt és Dieter F. Uchtdorf elnököt. Ők valóban bölcs és okos férfiak, akiknek szolgálata felbecsülhetetlen. Az ő támogatásuk és segítségük nélkül nem tudnám elvégezni mindazt, amire elhívtak. Szeretem és nagyra becsülöm a Tizenkét Apostol Kvórumában, a Hetvenek Kvórumaiban és az Elnöklő Püspökségben szolgáló fivéreimet. Mind önzetlenül és igen hatékonyan szolgálnak. Hasonlóképpen nagyra becsülésemet fejezem ki mindazon nőkért és férfiakért is, akik általános segédszervezeti tisztségviselőkként szolgálnak.

Mily áldottak vagyunk, hogy rendelkezünk Jézus Krisztus visszaállított evangéliumával, mely választ ad az olyan kérdésekre, hogy honnan jöttünk, miért vagyunk itt és hová

megyünk, amikor eltávozzunk ebből az életből. Értelmet, célt és reményt ad az életünknek.

Egy háborgó, számtalan kihívást tartogató világban élünk. Azért vagyunk a földön, hogy legjobb képességeink szerint foglalkozzunk személyes kihívásainkkal: hogy tanuljunk belőlük és legyőzzük őket. Mindvégig ki kell tartanunk, hiszen a mi célunk az örök élet Mennyei Atyánk jelenlétében. Ő szeret minket, és semmit nem szeretne jobban, mint hogy sikerüljön elérnünk ezt a célt. Mindebben segít és megáld, ha imában szólítjuk Őt, tanulmányozzuk a szavait és engedelmessé válunk a parancsolatainak. Mindebben biztonságra és békére találhatunk.

Isten áldjon benneteket, kedves testvéreim! Köszönöm az értem, valamint az általános felhatalmazottakért mondott imáitokat. Szívből hálások vagyunk értetek, és mindazért, amit tesztek, hogy előrevigyétek Isten királyságát a földön.

A menny áldásai nyugodjanak rajtatok. Otthonaitokat a szeretet, a jóindulat és az Úr Lelke töltse el. Kívánom, hogy folyamatosan tápláljátok az evangéliumról való biztonyságotokat, hogy az védelmet nyújtson nektek a Sátán csapásai ellen.

A konferencia most véget ért. Térjünk vissza biztonságban otthonainkba. Kívánom, hogy az itt érzett lelkiület elkísérjen bennünket a mindennapos elfoglaltságaink közepette is. Mutassunk fokozott kedvességet egymás iránt, és folyvást végezzük az Úr munkáját!

Szeretlek titeket, és imádkozom értetek! Most elbúcsúzom, míg hat hónap múlva újra találkozunk. Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZET

1. Móziás 5:2.

Írta: Julie B. Beck

a Segítőegylet általános elnöke

„Leányok a királyságomban”: A Segítőegylet története és munkája

A Segítőegylet történetének tanulmányozása meghatározza és kifejezi, kik is vagyunk Szabadítónk, Jézus Krisztus tanítványaiként és követőiként.

Ez a gyűlés egy ajándék Mennyei Atyánk minden olyan leánynak, aki szeretné megtudni az Ő gondolatait és akaratát, és szeretné megérteni saját felelősségét az Ő tervében. Az elmúlt évben közületek sokat meglátogattam, és szívemet megérintette, amikor a szemetekbe néztem, megöleltelek titeket, együtt sírtam vagy nevettem veletek, és meghallgattam bánataitokat, örömeiteket, és győzelmeiteket. Mindannyian leírhatatlanul értékesek vagytok, és Mennyei Atyánk jól ismer benneteket. Isten leányaiként örökkévaló rendeltetésetekre készültök, és mindannyian női mivolttal, természettel és felelőségekkel rendelkeztek. A családok, a közösségek, ennek az egyháznak, valamint a szabadulás drága tervének a sikere a ti hithűségeteken múlik. Ó,

drága nőtestvéreim! Mennyire szeretünk titeket, és mily sokat imádkozunk értetek!

Mindannyian egy nagyon személyes, halandó élmény közepén vagyunk. Két nőtestvér, akikkel nemrégiben találkoztam, jól szemlélteti, hogyan éljünk hithűen a különböző körülmények közepette. Az egyikük Brazília középső részén él. Kedves kis vöröstéglás háza, mely egy vörös téglakerítéssel körülvett vörös földön áll, a béke kikötője és menedék a külvilág elől. Csillogó szemű gyermekei ismerik az elemis énekeket, háza falait pedig a Szabadítót, templomokat és Isten prófétáit ábrázoló képek díszítik, melyeket a *Liahóna* folyóiratból vágott ki. Férjével együtt komoly áldozatokat hoztak, hogy a templomban összepecsételjék őket, és ezáltal gyermekeik

a szövetségben születhessenek.

Elmondta nekem, folyamatosan azért imádkozik az Úrhoz, hogy adjon neki elég erőt és sugalmazást, hogy világosságban, igazságban és az evangélium erejével tudja felnevelni a gyermekeit.

Egy másik nőtestvér egyedül él egy kis lakásban, egy hongkongi épület 80. emeletén. Bár küzd néhány fizikai nehézséggel, mégis vidám és önálló. Családjában ő az egyetlen egyháztag. Egy kis polcon tartja szentírásait, a segítőegyleti kézikönyveit és más egyházi könyveket. Meghívta a Leletet otthonába, mely a béke kikötője lett, ő pedig világosságként ragyog gyülekezete tagjai számára.

Figyelmeztetések

Tudjuk, hogy nagyon sok nőtestvér elnyomás alatt vagy veszélyes körülmények közepette él. Néhányan állandóan éheznek, és vannak, akiknek napról napra össze kell szedniük minden bátorságukat, hogy kitartsanak hitükben a csalódásaik és mások árulása ellenére. Mivel az utolsó napokban élünk ezen a földön, nagy küzdelmek jelei mutatkoznak mindenhol. Bőségesen keringenek mítoszok és tévhit az utolsó napi szent nők erejéről, céljáról és helyzetéről. Elterjedtek olyan nézetek, hogy mi kevésbé vagyunk fontosak, mint a férfiak, hogy általában aranyosak de tudatlanok vagyunk, és hogy mindegy is, mit teszünk, mert az soha nem lesz elég ahhoz, hogy Mennyei Atyánk elfogadjon bennünket. Ahogyan Pál apostol mondta, „ti köztetek is [vannak] hamis tanítók, a kik veszedelmes eretnkségeket fognak becsempészni, és az Urat, a ki megváltotta őket, megtagadják”¹.

A Mormon könyve leírja, mi történik éppen:

„Mert íme, azon a napon az emberek gyermekeinek szívében fog tombolni, és bujtogatja őket, hogy

haragudjanak mindarra, ami jó.

És másokat lecsendesít és testi biztonságba ringatja őket, úgyhogy ezt mondják: Minden jól van Sionban; igen, Sion virágozik, minden jól van – és így szedi rá lelküket az ördög, és vezeti el őket gondosan, le a pokolba.

És íme, másokat hízelgéssel vezet félre, és azt mondja nekik, hogy nincs pokol; és így szól hozzájuk: Én nem vagyok ördög, mert az nincs – és így suttog a fülükbe, míg meg nem ragadja őket borzalmas láncával”².

Ebben a környezetben, ahol minden jár nekünk, mindenre van mentség, valamint megszokott dolog a közöny és a csábítás, Isten azon leányai, akik nem elég óvatosak, imádságosak és sugalmazottak, fokozottan ki vannak téve annak, hogy „kívánságoktól úzótt asszonykák”³ váljanak, akik különböző „idegen istenek”⁴ imádnak. Az élet nehézségeinek és a világ népszerű eretnkségeinek eredményeképp sok nőtestvér inkább hisz a mítoszoknak, mint az igazságnak. Isten tervétől való eltérésüket mutatja az is, hogy mint kiderült, sokan még olyan alapvető dolgokat sem tesznek meg, mint az imádkozás és a szentírás-olvasás. Az Úr maga mondta, hogy „ez a figyelmeztetés napja, és nem a sok szó napja”⁵.

A Segítőegyletet nem azért szervezték meg, hogy menedéket, hanem hogy védelmet nyújtson

Azért, hogy e veszedelmes időkben őrizni, tanítani és ösztönözni tudja leányait, Isten felhatalmazta Joseph Smith prófétát, hogy szervezze meg az egyház nőtestvéreit. Ezt az istenileg jelölt és papság-központú szervezetet

Segítőegyletnek nevezzük.

A Segítőegylet célja, hogy felkészítse Isten leányait az örök élet áldásaira, miközben gyarapodnak hitben és személyes igazlelkűségben, megerősítik a családokat és az otthonokat, és megkeresik és segítik a szükséglet szenvedőket.

A Segítőegylet világossá teszi a feladatunkat, és Isten leányaiként egyesít bennünket az Ő tervének védelmére. A téves azonosságtudat, a zavarodottság és háborgatás ezen időszakában a Segítőegylet célja, hogy iránytűként és kalauzként szolgáljon arra, hogy a hithű nőknek megtanítsuk az igazságot. Az igazlelkű nők napjainkban a kiáradó kinyilatkoztatás elnyerésére törekcsenek, hogy ellen tudjanak állni a figyelmüket elterelő dolgoknak, harcoljanak a gonosz és a lelki pusztulás ellen, és felülemelkedjenek az őket sújtó személyes csapásokon azáltal, hogy gyarapítják hitüket, megerősítik a családjukat és segítséget nyújtanak másoknak.

A Segítőegylet története és munkája

Elnökségünk imádkozott, böjtölt és gondolkodott, valamint tanácskozott a prófétákkal, látnokokkal és kinyilatkoztatókkal, hogy megtudjuk, mit szeretne Isten, mit tegyünk, hogy segítsünk leányainak erősnek maradni „a csapások... [közepette], melyek a föld lakóit érik”⁶. Azt a választ kaptuk, hogy az egyház nőtestvéreinek ismerniük és tanulmányozniuk kellene a Segítőegylet történetét. A Segítőegylet történetének megértése erősíti a hithű nők alapvető identitását és értékét.

Ennek következtében elkészült az egyház Segítőegyletének története,

mely jövőre áll majd a rendelkezésünkre. A Segítőegylet története azonban már ezt megelőzően is fokozott figyelmet kap, például a *Liahóna* folyóirat látogatónítói oldalán. Szervezetünk történetének elkészítése sugalmazott és kinyilatkoztatással teli élmény volt.

Miközben tanulmányoztuk a Segítőegylet történetét, megtanultuk, hogy az Úr Segítőegylettel kapcsolatos célja és elképzelése nem egy álmosító vasárnapi gyűlés volt. Sokkal de sokkal nagyobb terve volt vele annál, minthogy létrehozson egy női klubot vagy egy közös érdeklődési körrel rendelkező csoportot.

Arra szánta a Segítőegyletet, hogy az segítsen Neki népe építésében, és a templomi áldásokra való felkészítésében. Azért hozta létre ezt a szervezetet, hogy felsorakoztassa leányait az Ő munkája mellett, és igénybe vegye segítségüket királyságának felépítésében és Sion otthonainak megerősítésében.

A történelem megtanítja nekünk, kik vagyunk

Tanulmányozzuk a történelmünket, hogy megtudjuk, kik vagyunk. Világméretű éhség tapasztalható a tisztességes nők körében, hogy megtudják, kik ők, és milyen értékesek és fontosak. A Segítőegylet történetének tanulmányozása és alkalmazása meghatározza és kifejezi, kik is vagyunk Szabadítónk, Jézus Krisztus tanítványaiként és követőiként. Hithűségünk és szolgálatunk a megtérésünk jele, és tükrözi azon elkötelezettségünket, hogy emlékezzünk Órá, és kövessük Őt. 1830 júliusában, az egyház visszaállításának kezdetén az Úr kiválasztotta az Ő első női vezetőjét ebben az adományozási korszakban, és egy kinyilatkoztatásban e szavakat intézte hozzá: „...szólok hozzád, leányom, Emma Smith, mert bizony mondom neked,

hogy mindazok, akik befogadják az evangéliumomat, fiak és leányok a királyságomban.”⁷

A Segítőegylet története megtanítja nekünk, hogy Mennyei Atyánk ismeri az Ő leányait. Szereti őket, és konkrét feladatokat ad nekik. Történelmünk arra is rámutat, hogy halandó küldetésük során szólt hozzájuk, és vezette őket. A Segítőegylet története ezenkívül felemeli és igazolja a nők tekintélyét, és megmutatja, hogy társakként miként dolgoznak együtt a hithű papságviselőkkel.

A történelem megtanítja, mit kell tennünk

Tanulmányozzuk a történelmünket, hogy megtudjuk, mit kell tennünk. A történelmünk által megtanuljuk, hogyan készülünk fel az örök élet áldásaira. A Segítőegyletnek mint szervezetnek mindig is a feladatai közé tartozott, hogy megszervezze a nők erőit Sion egyházközsegeiben és gyülekezeteiben. A segítőegyleti gyűlések, a látogatónítók közreműködése és együttes szolgálata által Isten leányai oktatásban részesülnek, figyelnek rájuk, és sugalmazást kapnak az Úr munkája és királysága iránti felelősségükhöz. Az egyházközsegi és segítőegyleti elnököket elválasztják ennek a munkának az irányítására.

Egy évvel ezelőtt, ugyanezen a gyűlésen kihirdettük a Segítőegylettel kapcsolatos irányelveket. Örömmel jelentjük, hogy a legtöbb egyházközsegekben és gyülekezetben a segítőegyleti elnökségek és nőtestvérek világszerte elfogadták ezeket az irányelveket és azok szellemiségét. Öröm volt nézni a Segítőegylet történelmi céljának és munkájának újjászületését. Növekedést láttunk a Segítőegylet méltóságában, mivoltában és helytállásában, hiszen most már a nőtestvérek minden gyűlését egyszerűen annak nevezik és jelentik be, ami: segítőegyleti

gyűlésnek. Tanúi vagyunk a hit és a személyes igazlelkűség gyarapodásának, a családok és otthonok megerősödésének, valamint annak, hogy a segítőegyleti nőtestvérek egyre többet segítenek a segítőegyleti gyűlések helyes szolgálata által. A segítőegyleti gyűlésekkel, látogatónítással és más segítőegyleti munkával kapcsolatos minden előírás alapja fellelhető a Segítőegylet történetében, és az Első Elnökség jóváhagyását élvezzi.

A Segítőegylet mindig is felelősséggel tartozott azért, hogy kivegye részét a szabadítás munkájából. A visszaállított egyház kezdete óta a nőtestvérek minden esetben elsőként voltak ott segíteni, és utolsóként maradtak, amikor valami történt a mindennapok során. A nőtestvérek a Segítőegyletből jönnek, hogy az Elemiben, a Fiatal Nőknél és a Vasárnapi Iskola szervezetében szolgáljanak, valamint más erőfeszítéseket is tesznek. A világosság és erény jelzőtüzei e felnövekvő nemzedék előtt. A személyes szolgálat gyarapít minden egyes nőtestvért, az Úr munkájában egyesülő több millió hithű nő szolgálata pedig létrehozta a hit hatalmas erejét. A történelem azt mutatja, hogy a visszaállítás kezdete óta a nőtestvérek élen jártak az evangélium megosztásában, és ezt folytatják azzal, hogy missziót szolgálnak, fiatal férfiakat és fiatal nőket készítenek fel a misszionáriusi szolgálatra, és meghívják a barátait, szomszédjaikat és családtagjaikat, hogy osztozzanak velük az evangélium áldásaiban. A történelemből azt is megtudhatjuk, hogy Joseph Smith próféta a segítőegyleti gyűléseket használta fel, hogy megtanítsa a nőtestvéreknek, hogyan készüljenek fel a templomra. Napjainkban a családtörténeti és a templomi munka még mindig a Segítőegylet elsődleges kötelességei közé tartozik.

A történelmi célunkról való tudás

segít a nőknek megfelelő fontossági sorrendet felállítani, hogy „ne költse[nek]... pénzt arra, ami értéktelen, sem munkát... arra, ami nem tud kielégíteni”⁸. A Segítőegylet mindig is felelősséget vállalt abban, amit Pál apostol tanított: hogy józanságra, udvariasságra és erkölcsösségre tanítsák a fiatal nőket, és a házasoknak megtanítsák, hogy szeressék férjüket és gyermekeiket, és erősítsék meg otthonaikat.⁹ A Segítőegylet története arra tanít bennünket, hogy tartsuk szem előtt azokat a fontos dolgokat, melyek megvédenek és megtisztítanak bennünket, és foglalkozunk azokkal a dolgokkal, melyek elengedhetetlenek ahhoz, hogy mi magunk is önállóvá váljunk és hasznossá legyünk az Úr királyságában.

Történelmünket áthatja az az elv, hogy azok a nőtestvérek, akik használják a Szentlélek hatalmát, életüket az Úr sugalmazásával működtetik, és kinyilatkoztatásokat kapnak a feladataikhoz.

A történelem egyesíti a hithű nőket

Tanulmányozzuk a történelmünket, mert az egyesíti a hithű nőket. A

Segítőegylet története számtalan erős, hithű és céltudatos nőről szóló, Lélekkel teli történet. Az Úr visszaállított egyházának részeként a Segítőegylet mára közel 170 országban megtalálható. Az Úr egyházának minden felnőtt női tagja világszerte komoly és fontos felelősségekkel rendelkezik.

A lányok és fiatal nők az egyházban megtanulnak célokat kitűzni az Istenbe vetett hit és a Személyes fejlődés programok által, melyek a templomra és jövőbeli felelősségeikre irányítják a figyelmüket. Majd a Segítőegyletben folytatják fejlődésüket a templom és az örök élet áldásai felé azáltal, hogy gyarapítják hitüket és személyes igazlelkűségüket, megerősítik a családjukat és otthonaikat, valamint megkeresik és segítik a szükségben lévőket. A hithű nőtestvérek megtanulják úgy tenni ezt, hogy munkájukért közben nem kapnak túl sok tapsot vagy elismerést. Ez azért van, mert a Segítőegylet az Úr Jézus Krisztus tanításából merít erőt, aki azt mondta, hogy amikor titokban adjuk oda az alamizsnánkat (felajánlásainkat), Mennyei Atyánk, aki titkon lát minket, nyíltan megjutalmaz majd.¹⁰

A Segítőegylet történelmén és munkáján keresztül nagyszerű, világméretű nőtestvériséggel állunk összekötésben, akik Isten fiatal és idős, gazdag és szegény, tanult és tanulatlan, egyedülálló és házias, erős és rendíthetetlen leányai.

A történelem ismerete segíthet a változásban

Tanulmányozzuk a történelmünket, mert az segít változnunk. Végül pedig, a történelem értéke nem is annyira annak dátumaiban, időpontjaiban és helyszíneiben rejlik. Értékes, mert megtanít minket a követendő tantételekre, célokra és mintákra, és segít megtudnunk, kik vagyunk és mit kell tennünk, valamint egyesít bennünket, hogy megerősítsük Sion otthonait, és felépítsük Isten királyságát a földön. A Segítőegylet, amikor sugalmazott módon működik, a félelmet, kétségbeesést és önzést hitre, reményre és jószívűsége cseréli. Amint az Úr munkájának előmozdításán fáradozunk, a Segítőegylet története tovább íródik a világszerte élő hithű nőtestvérek által. Az Úr megerősíti a Segítőegyletet a jelenben, és dicső jövőt készít az Ő leányai számára.

Bizonyágomat teszem nektek Mennyei Atyánk és az Ő Fia, Jézus Krisztus valóságáról. Joseph Smith próféta által visszaállítottat a földre az evangélium, identitásunk és rendeltetésünk örömhíre. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. 2 Péter 2:1.
2. 2 Nefi 28:20–22.
3. 2 Timótheus 3:6.
4. Józsué 24:23.
5. Tan és a szövetségek 63:58.
6. Tan és a szövetségek 11:17.
7. Tan és a szövetségek 25:1.
8. 2 Nefi 9:51.
9. Lásd Titus 2:4–5.
10. Lásd Máté 6:4; 3 Nefi 13:4.

Írta: Silvia H. Allred

első tanácsos a Segítőegylet általános elnökségében

Állhatatosan és rendíthetetlenül

*Ha hithűek vagyunk, és mindvégig kitartunk,
Mennyei Atyánk összes áldását el fogjuk nyerni, igen,
az örök életet és a felmagasztosulást is.*

Hálás vagyok, hogy része lehetek a világszerte élő hithű nők gyülekezetének. Számos különböző országban járva ezekkel találkoztam közületek. Hithűségetek és elkötelezettségetek megerősített engem. Jóságotok és az evangélium iránti elkötelezettségetek ösztönzőleg hatott rám. Csendben nyújtott önzetlen szolgálataitok, valamint bizonyosságot és meggyőződést tükröző szavaitok alázatossá tettek.

Ma este mindannyiótoknak ugyanazokat a kérdéseket fogom feltenni, amelyeket a beszélgetéseink során már sokatoktól megkérdeztem:

1. Mi segít állhatatosnak és rendíthetetlennek lenni, miközben hitet próbáló kihívásokkal kell szembesülnötök?
2. Mi az, ami támaszt nyújt nektek a megpróbáltatások és csapások közepette?
3. Mi segít kitartanotok, és Krisztus igaz tanítványává válnotok?

Íme néhány a töletek kapott válaszok közül:

1. Az a tudás, hogy Mennyei Atyánk szeret titeket, és gondoskodik rólatok.
2. A remény, hogy Jézus Krisztus engesztelő áldozata által a hithűeknek megígért minden áldás beteljesül.
3. A megváltás tervének ismerete.

Mai üzenetemben e szívből jövő kijelentéseitekről fogok szólni, egy kissé kibővítve.

A Rómabeliek 8:16 azt mondja: „...a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk.” Az első alkalom, melyet fel tudok idézni, hogy teljes bizonyossággal tudtam, hogy Mennyei Atyám ismer, szeret engem, és gondoskodik rólam, akkor volt, amikor 15 évesen beléptem a keresztelővízbe. Már az előtt is tudtam, hogy Isten létezik, és hogy Jézus Krisztus a világ Szabadítója. Hittem bennük, és szerettem Őket, de addig a napig, amikor azon örvendeztem, hogy megköthetem a keresztelési szövetségeimet, soha nem éreztem személyesen a szeretetüket és gondoskodásukat.

Rájöttem, mekkora csoda, hogy a misszionáriusok rám találtak, és tanítottak, különösen így, hogy csupán egy maréknyi misszionárius volt a kétmillió ember között! Akkor tudtam, hogy Mennyei Atyám olyan különleges módon ismer és szeret engem, hogy elvezette hozzám a misszionáriusokat.

Most már tudom, hogy Isten a szeretet Istene. Ez igaz, mert mi az Ő gyermekei vagyunk, Ő pedig arra vágyik, hogy mindannyian örömben és örök boldogságban részesüljünk. Az Ő munkája és dicsősége az, hogy halhatatlanságot és örök életet nyerjünk.¹ Ezért készítette el számunkra a boldogság örökkévaló tervét. Ebben az életben az a célunk, hogy örök életet és felmagasztosulást nyerjünk önmagunknak, és hogy másoknak is segítsünk ugyanebben. Megteremtette nekünk ezt a földet, hogy fizikai testet kapjunk, és hitünk próbára tétessen. Megadta nekünk az önrendelkezés becses ajándékát, amely által kiválaszthatjuk az örökké tartó boldogsághoz vezető ösvényt. Mennyei Atyánk boldogságterve mindannyiunknak szól. Az Ő minden gyermekének.

„Teremté tehát Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfivá és asszonyvá teremté őket.

És megáldá Isten őket, és monda nekik Isten: Szaporodjatok és soka-sodjatok, és töltsétek be a földet.”²

„És ő parancsolatokat adott nekik, hogy az Úrnak, az ő Istenüknek hódoljanak... És Ádám engedelmes volt az Úr parancsolatai iránt.”³

Ádám és Éva gyermekeket hozott a világra, és a terv szerint haladtak tovább.

Tudom, hogy Isten leányaiként mindannyian létfontosságú és alapvető szerepet töltünk be. Lányaira isteni tulajdonságokat ruházott, hogy előre vigyék az Ő munkáját. Isten a nőket

bízta meg azzal a szent munkával, hogy gyermekeket hozzanak a világra, és felneveljék őket. Nincs ennél fontosabb munka. Ez egy szent elhívás. Egy nő számára a legnemesebb hivatal és a legszentebb munka egy örökkévaló család felépítése, ideális esetben a férjével közösen.

Tudatában vagyok, hogy nőtestvéreink között vannak néhányan, akik még nem nyerték el a házasságból vagy gyermeknevelésből fakadó áldásokat. Biztosítalak benneteket arról, hogy amikor elérkezik az ideje, megkaptok majd minden áldást, melyet a hitűeknek ígértek. Krisztusba vetett állhatatossággal kell törekednetek előre, tökéletesen ragyogó reménységgel, és mindvégig ki kell tartanotok, hogy örök életetek legyenek.⁴ Az örökkévalóság szemszögéből ezen áldások hiánya „csak egy rövid pillanatnyi[nak]”⁵ tűnik majd.

Ezenkívül nem kell házasnak lennetek ahhoz, hogy betarthassátok a parancsolatokat, és hogy gondoskodjatok a családokról, barátokról és szomszédokról. Ajándékaitokra, tehetségeitekre, készségeitekre és lelki erősségeitekre nagy szükség van a királyság felépítéséhez. Az Úr bízik azon hajlandóságokban, hogy eleget tegyetek e fontos kötelezettségeknek.

Az Úr azt mondja:

„...én te rólad el nem feledkezem. Ímé, az én markaimba metszettek fel téged, kőfalaid előttem vannak szüntelen.”⁶

Az Úr szeret benneteket. Ismeri reményeiteket és csalódásaitokat. Nem fog elfelejteni titeket, mert fájdalmaitok és szenvedéseitek folyton szem előtt vannak.

Isten irántunk való szeretetének legnagyobb megnyilvánulása az volt, hogy hajlandó volt elküldeni az Ő Szeretett Fiát, Jézus Krisztust, hogy engesztelést végezzen a bűneinkért, és

így Szabadítónk és Megváltónk legyen.

A János 3:16 így szól: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

A Szabadító azt mondja: „A miképpen az Atya szerett engem, én is úgy szerettelek titeket”⁷.

Jézus Krisztus azon hajlandósága, hogy áldozati bárány legyen, kifejezi mind az Atya iránti, mind pedig az irántunk érzett végtelen szeretetét.

Ésaías így ír a Szabadító szenvedéséről:

„...betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá...”

[Ő] megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, ...és az ő sebeivel gyógyulánk meg.”⁸

Az Úr maga is kijelentette: „Mert íme, én, Isten, mindenkiért elszenvettem ezeket a dolgokat, hogy ha bűnbánatot tartanak, akkor ne szenvedjenek”⁹.

Széttépte a halál kötelékeit, és lehetővé tette, hogy az egész emberiség feltámadjon. Nekünk adta a halhatatlanság ajándékát.

Jézus Krisztus magára vette a bűneinket, szenvedett és meghalt, hogy eleget tegyen az igazságosság követelményeinek, és így ha megbánjuk a bűneinket, akkor ne kelljen szenvednünk.

Jézus Krisztus Szabadítónkként történő elfogadását azzal mutatjuk ki, ha hiszünk benne, megbánjuk a bűneinket, és részesülünk azon

szabadító szertartásokban, melyek ahhoz szükségesek, hogy Isten színe elé járulhassunk. Ezek a szabadító szertartások a megkötött szövetségeink jelképei. Az Ő törvényei és parancsolatai iránti engedelmesség szövetségei hozzákötnek bennünket Istenhez, és erősítik a hitünket. A Jézus Krisztusba vetett hitünk és állhatatosságunk adják meg nekünk azt a bátorságot és önbizalmat, melyre szükségünk van, hogy szembeszálljunk az élet kihívásaival, melyek együtt járnak halandó tapasztalatunkkal.

Nem sokkal azután, hogy 1992-ben férjemet elhívták a Paraguayi Asunción Misszióba, részt vettünk egy gyülekezeti konferencián a paraguayi Chaco síkságának egyik elszigetelt közösségében.¹⁰ Négy órán át utaztunk burkolt úton, majd még hét órán át poros mellékutakon. Amikor azonban El Mistolarban végre üdvözölhettük a boldog és szívélyes egyháztagokat, a hosszú út minden veszélye és kényelmetlensége hirtelen feledésbe merült.

Julio Yegros, a fiatal gyülekezeti elnök és felesége, Margarita egyike volt azon kevés családoknak, akiket a templomban pecsételtek egymáshoz. Megkértem őket, hogy osszák meg élményeiket a templomi útjukról.

Abban az időben a hozzájuk eső legközelebbi templom az argentinai Buenos Aires templom volt. Az utazás El Mistolarból 27 órát vett igénybe a templomig, és ők ezt az utat két kisgyermekükkel tették meg. Az út egy nagyon hideg tél közepére esett, de végül komoly áldozatok árán sikerült eljutniuk a templomba, ahol örökkévaló családként egymáshoz pecsételtek őket. A hazafelé tartó hosszú útjukon azonban mindkét kisgyermekük súlyosan megbetegedett, és meg is halt. Útközben eltemették őket, így nélkülük tértek haza. Szomorúak és magányosak voltak, de hihetetlenül

Új-Zéland, Auckland

nagy vigaszt és békét éreztek. Ezt mondták erről az élményükről: „Gyermekeinket az Úr házában hozzánk pecsételték. Tudjuk, hogy visszakapjuk őket az egész örökkévalóságra. Ez a tudás békét és vigaszt nyújt számunkra. Érdemesnek és hithűnek kell maradnunk a templomban kötött szövetségeinkhez, és akkor majd újra együtt lehetünk velük.”

Hogyan növeljük hitünket és reményünket, hogy az hasonlónak váljon e hithű paraguayi egyháztagokéhoz?

Hogyan erősíthetjük meg hitünket azzal a kijelentéssel kapcsolatban, melyet újra és újra hallottam oly sokatoktól, miszerint hisztek Isten irántatok érzett szeretetében, bíztok abban, hogy elnyeritek az Ő áldásait, és hogy a Szabadító Jézus Krisztus által értitek a megváltás tervét és azt a fontos szerepet, melyet ti játszotok az Ő tervében?

Négy dolgot javaslok, melyek segítettek nekem: ima, szentírás-tanulmányozás, engedelmség és szolgálat.

Ima

Az ima a Mennyei Atyánkkal való kommunikáció. Amikor imádkozunk, elismerjük a belé vetett hitünket és afeletti hatalmát, hogy megáldjon minket.

Az Alma 37:37-ben ez áll: „Minden dolгодban tanácskozz az Úrral, és ő jóra fog vezetni; igen, amikor éjjel lefekszel, az Úrban fekjüdj le, hogy

örködjön feletted az álmodban; és amikor reggel felkelsz, legyen tele szíved köszönettel Istennek; és ha megteszed ezeket a dolgokat, akkor felemeltetsz az utolsó napon.”

Szentírás-tanulmányozás

Mennyei Atyánk tervének ismerete és megértése segít meg tudnunk, kik vagyunk, és mivé kell válnunk.

Az Úr megparancsolta: „Tudakozzatok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, a melyek bizonyosságot tesznek rólam”¹¹.

Óriási szükség van arra, hogy minden nő tanulmányozza a szentírásokat. Amint egyre jobban megismerjük a szentírások igazságait, úgy egyre inkább képesek leszünk alkalmazni azokat az életünkben, és még több erőt nyerni Isten céljainak betöltésére. A napi személyes imák és a szentírások tanulmányozása meghívják a Szentlélek hatását és erejét az életünkbe.

Engedelmség

Az Úr azt mondja: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.”¹² Hithű engedelmségünk segít az isteni jellemvonások kifejlesztésében és szívünk megváltoztatásában.

A Tan és a szövetségekben a következő tanácsot olvashatjuk:

„...ragaszkodj a szövetségekhez, amelyeket kötöttél. [...]

Továbbra is tartsd be a parancsolataimat, és el fogod nyerni az igazlelkűség koronáját!”¹³

Az evangélium szerint élet melletti elkötelezettségünk táplálja a Jézus Krisztusba vetett hitünket és reményünket.

Szolgálat

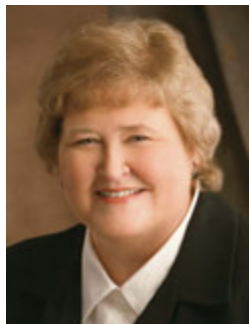
Számtalan lehetőségünk adódik az Ő szolgálatára. Minden

nőtestvértől azt kéri, hogy keresse meg és segítse a közöttünk és körülöttünk élő szegényeket és szűkölködőket. A „szegény és szűkölködő” kifejezés egyaránt utal a lelki és az érzelmi szükségletekre is. Mindnyájunk feladata, hogy megváltuk halottainkat, amit a családtörténeti munka végzésével vagy a templomi munkával tehetünk meg. Megparancsolták nekünk, hogy osszuk meg másokkal is az evangéliumot. A misszionáriusi munkában való részvételnek pedig sokféle módja van. Mindezen dolgok lehetőséget adnak az Úr szolgálatára. Mennyei Atyánk elvárja azoktól, akik erősek, hogy erősítsék a gyengéket, és a ti saját hitetek is megerősödik, miközben gondoskodtok az Ő gyermekeiről, és erősítitek őket.

Tudom, hogy Mennyei Atyánk tökéletesen, egyenként és állhatatosan szereti az Ő gyermekeit. Tudom, hogy nőkként fontos szerepet játszunk a boldogság tervében. A tőlünk telhető legjobbat kívánja meg tőlünk. Királysága felépítéséhez pedig mindannyiunkra szükség van. Az engesztelés valóságos. Jézus Krisztus a Szabadítóm és Megváltóm. Bizonyosságot teszem, hogy ha hithűek vagyunk, és mindvégig kitartunk, Mennyei Atyánk összes áldását el fogjuk nyerni, igen, az örök életet és a felmagasztosulást is. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Mózes 139.
2. 1 Mózes 1:27–28.
3. Mózes 5:5.
4. Lásd 2 Nefi 31:20.
5. Tan és a szövetségek 121:7.
6. Ésaías 49:15–16.
7. János 15:9.
8. Ésaías 53:4–5.
9. Tan és a szövetségek 19:16.
10. Nyugat-Paraguay félsivatagos, gyéren lakott területe.
11. János 5:39.
12. János 14:15.
13. Tan és a szövetségek 25:13, 15.

Írta: Barbara Thompson

első tanácsos a Segítőegylet általános elnökségében

És könnyörüljetekek némelyeken, megkülönböztetvén őket

A látogatótanítás szépsége abban rejlik, hogy látjuk, amint megváltoznak az életek, eltöröltetnek a könnyek, növekednek a bizonyosságok, szeretetet és biztatást kapnak az emberek, megerősödnek a családok.

Kedves nőtestvéreim, áldás számomra, hogy veletek lehetek, hogy érezhetem az erőtöket és az Úr iránti szereteteket. Köszönöm mindazt a szeretetet és könnyörületességet, amit naponta megosztotok másokkal.

Tudjuk, hogy a Segítőegylet korai napjaiban, Nauvoóban, a nőtestvérek házról házra járva szolgálták egymást, felmérték a szükségleteket, ételt vittek, betegeket gondoztak és könnyörületességet tanúsítottak minden egyes nőtestvér és családja iránt.¹ Ez Júdas levelének szentírását juttatja eszembe: „És könnyörüljetekek némelyeken, megkülönböztetvén őket.”² E szentíráson és annak jelentésén elmélkedve a Szabadítóra terelődnek gondolataim, és eszembe jut az a számtalan alkalom, mikor a szentírások arról a szeretetről és könnyörületességről beszélnek, melyet Krisztus érzett az emberek iránt.

Az Újszövetségben gyakran olvasuk, hogy Krisztus „könnyörületességre

indula”³ az emberek iránt, amikor megadta nekik azt, amire szükségük volt. Könnyörületesség volt benne, amikor látta, hogy éhesek és megette őket, vagy amikor betegek voltak és meggyógyította őket, vagy amikor lelki táplálékra volt szükségük és tanította őket.

A könnyörületesség annyit tesz, hogy szeretünk valakit, és irgalommal vagyunk iránta. Kifejezi a másokkal való együttérzésünket és azt, hogy szeretnénk enyhíteni a szenvedésükön. Kedvességünk és gyengédségünk kimutatását jelenti.

A Szabadító azt kérte tőlünk, amit Ő maga is tett⁴: hordozzuk egymás terheit, vigasztaljuk a vigaszra szorulókat, gyászoljunk a gyászolókkal,⁵ tápláljuk az éhezőket, látogassuk a betegeket,⁶ segítsük a gyengéket, emeljük fel a lecsüggesztett kezeket,⁷ és tanítsuk „egymásnak a királyság tanait”⁸. Számomra ezek a szavak és cselekedetek látogatótanítókat

jellemeznek, azokat, akik másokat szolgálnak.

A látogatótanítás lehetőséget ad a nőknek, hogy örködjenek egymás felett, valamint hogy erősítsék és tanítsák egymást. Miként az ároni pap-ságban a tanító azt a megbízást kapta, hogy „mindig örködjön az egyház felett, és velük legyen és erősítse őket”⁹, a látogatótanító is azzal mutatja ki a szeretetét, hogy imádságos lélekkel figyel azokra a nőkre, akiknek szolgálatára elhívták.

Julie B. Beck nőtestvér emlékeztetett minket: „Mivel Jézus Krisztus példáját és tanításait követjük, így nagy becsben tartjuk ezt a szent megbízást, hogy helyette is szeressünk, megismerjünk, szolgáljunk, megértsünk, tanítsunk és gondoskodjunk.”¹⁰

Ma két dologról szeretnék beszélni:

- Az áldásokról, melyeket látogatótanítóként végzett szolgálatokat nyújt másoknak.
- És azokról az áldásokról, amelyeket mások szolgálata által kaptok.

Az áldások, melyeket látogatótanítói szolgálatokat nyújt másoknak

Nemrég az alaskai Anchorage-ben látogattam meg nők egy csoportját. Mintegy 12 nő volt a teremben, és még hatan csatlakoztak hozzánk telefonon Alaszka távolabbi városaiból. Sokan közülük az egyházi épülettől több száz mérföld távolságra laktak. Ezek a nők megtanítottak nekem valami fontosat a látogatótanításról.

Repülőre vagy hajóra kellett volna szállni, illetve nagy távolságokat kellett volna autóval megtenni ahhoz, hogy a nőtestvérek mindegyikét személyesen meglátogassák. Ennek idő- és költségigénye nyilvánvalóan lehetetlenné tette, hogy otthonaikban látogassák meg őket. Ezek a nőtestvérek személyesen csak ritkán

találkoztak, mégis közel érezték magukat egymáshoz, mert buzgón imádkoztak egymásért, és a Szent Lélek útmutatását keresték, hogy megtudják, mire van szükségük a nőtestvéreiknek. Telefonon, interneten vagy levelezés útján folyamatosan tartották a kapcsolatot. Szeretettel szolgáltak, mert szövetséget kötöttek az Úrral, és vágytak nőtestvéreik megáldására és megerősítésére.

A Kongói Demokratikus Köztársaságban két másik, lelkiismeretes látogatónítónő nagy távolságot tett meg gyalog, hogy meglátogasson egy nőt és a kisgyermekét. Ezek a nőtestvérek imádságos lélekkel üzenetet készítettek, és szerették volna tudni, miben lehetnek hatással az általuk látogatott becses nő életére. Az asszony rendkívül örült a látogatásuknak. Számára ez a látogatás a mennyből érkező, csak neki szóló üzenet volt. Azáltal, hogy a látogatónítónők felkeresték szerény hajlékát, a nőtestvér, a családja, valamint a látogatónítónők is felemelő élményben és áldásokban részesültek. A hosszú gyalogút már nem tűnt áldozatnak. Ezek a látogatónítónők könyörületeséget tanúsítottak, jó hatással voltak védencükre, és megáldották e nő életét.

Az egyház néhány területén a távolságok, a költségek és a biztonsági körülmények lehetetlenné teszik a havi személyes látogatást, azonban a személyes kinyilatkoztatás hatalma által az egymás felett örködni, egymást igazán szeretni és megerősíteni kívánó nőtestvérek megtalálják a módját az Úrtól kapott ezen elhívás betöltésére.

Egy ihletett segítőegyleti elnök tanácskozik a püspökével, és imádságos lélekkel látogatónítónői feladatokat ad ki, hogy segítsen a püspöknek az egyházközösség minden egyes nőtagja feletti örökösben és a velük való törődésben. Ha megértjük a tanácskozási

és a kinyilatkoztatás e folyamatát, akkor azt is jobban látjuk, milyen fontos felelősség az, hogy szolgáljunk, és így magabiztosabban támaszkodunk majd az erőfeszítéseinket irányító Lélekre.

Azok közé tartozom, akik havonta sok nőtestvért meglátogattak, majd megkönnyebbült sóhajjal büszkén kijelentették: „Elvégeztem a látogatónítást!” Ami azt illeti, a jelentett feladatot valóban elvégeztem, de szégyen, ha csak azért csináltam, hogy ezt elmondhassam.

A látogatónítási szépsége nem a 100 százalékos havi jelentésben rejlik, hanem abban, hogy látjuk, amint megváltoznak az életek, eltöröltetnek a könnyek, növekednek a bizonyságok, szeretetet és biztatást kapnak az emberek, megerősödnek a családok, táplálékot kapnak az éhezők, meglátogatják a betegeket, és vigaszra lelnek a gyászolók. A látogatónítási tulajdonképpen soha nincs *elvégezve*, mert mindig örködünk, és állandóan erősítjük egymást.

A látogatónítási másik áldása az egységben és szeretetben való növekedés. A szentírások tanácsot adnak nekünk abban, hogyan érzük ezt el: „És megparancsolta nekik, hogy... egy szemmel tekintsenek előre, egy hittel és egy keresztséggel rendelkezvén, szívüket egységbe és szeretetbe összefonva egymás iránt.”¹¹

Sok nő számolt már be arról, hogy olyan hűséges látogatónítónő miatt lettek újra tevékenyek az egyházban, aki hónapról hónapra eljött és szolgált, megmentette, szerette és megáldotta őket.

Időnként egy bizonyos látogatási alkalmával a megosztott üzenet a legfontosabb. Vannak olyan nők, akik az általuk megosztott üzeneten kívül csak kevés lelki táplálékhoz jutnak hozzá. A *Liahónában* található látogatónítónői evangéliumi üzenetek

minden nőnek segítenek hite gyarapításában, családja megerősítésében és jószívű szolgálatok elvégzésében

Időnként a látogatás legnagyobb áldása az, ha csak meghallgatjátok őt. Ez megkönnyebbülést, a dolgok belátását és gyógyulást eredményez. Máskor előfordulhat, hogy neki kell állni valamilyen házimunkának, vagy segíteni kell egy síró gyermek megvigasztalásában.

Áldások, amelyeket mások szolgálata által kaptok

Sokféle olyan áldás létezik, amelyeket mások szolgálata által kaptok. Időnként így sóhajtottam fel: „Ó, meg kell csinálnom a látogatónítást!” (Ezek voltak azok az alkalmak, amikor elfelejtettem, hogy egyéneket látogatok és tanítok. Ezek voltak azok az alkalmak, amikor inkább teherként tekintettem rá, mintsem áldásként.) Őszintén elmondhatom azonban, hogy amikor elmentem a látogatónítási feladatokra, mindig jobban éreztem magam. Általában sokkal felemelőbb, szeretetteljesebb és áldottabb volt nekem, mint a nőtestvérnek, akit meglátogattam. Nagyobb lett bennem a szeretet. Nagyobb vágyat éreztem a szolgálatra. És láttam, mily csodás módot tervezett nekünk Mennyei Atyánk, hogy örködhessünk egymás felett és törődhessünk egymással.

A látogatónítási másik áldása az, hogy megismerjük egymást, és barátaink lesznek azok, akikről egyébként nem sokat tudnánk. Időnként lehetőséget ad arra, hogy mi jelentsük a választ valakinek az imáira. A látogatónításhoz emellett szorosan hozzátartoznak a személyes kinyilatkoztatások és lelki élmények.

Életem során saját egyházközösségemben és a világ más részein élő nők otthonában volt részem leginkább alázatossá tevő, örömteli és lelki

élményekben. Tanítottuk egymásnak az evangéliumot. Együtt sírtunk, együtt nevtünk, problémákat oldottunk meg, és mindez felemelő és áldásos volt.

A hónap vége felé egyik este éppen elutazni készültem, de volt még egy nőtestvér, akit nem látogattam meg. Későre járt. Nem beszéltem meg előre. Nem telefonáltam. Nem volt társam. Mégis úgy döntöttem, hogy fontos most meglátogatnom Julie barátnőmet. Julie leánya, Ashley, üvegsonttal született. Bár már majdnem hatéves volt, Ashley nagyon kicsi volt. Tudott beszélni, de emellett csak karjai mozgatására volt képes. Egy báránypőr szőnyegen feküdt minden egyes nap. Ashley ennek ellenére vidám, mosolygós gyermek volt, szerettem vele lenni.

Ezen a bizonyos estén, amikor odaértem, Julie behívott és Ashley kiabált, hogy szeretne nekem mutatni valamit. Bementem, és Ashley egyik oldalán a földre térdeltem, míg másik oldalán édesanyja helyezkedett el. Ashley így szólt: „Nézd, mit tudok!” Aztán édesanyja némi segítségével Ashley az oldalára fordult, majd vissza. E csodás cél eléréséhez majdnem hat évre volt szüksége. Együtt tapsoltunk, éljeneztünk, nevtünk és sírtunk ezen a különleges alkalmon, én pedig megköszöntem Mennyei Atyámnak, hogy elmentem meglátogatni őket, és nem maradtam le erről a nagyszerű eseményről. Bár ez a látogatás sok éve történt, és azóta a drága kis Ashley eltávozott, mindig is hálás leszek, hogy részem volt vele ebben a különleges élményben.

Saját drága édesanyám éveken át csodálatos és elkötelezett látogatótanító volt. Mindig azon járt az esze, hogyan áldhatná meg az általa látogatott családokat. Különös figyelmet fordított az általa látogatott asszonyok

gyermekre, a családok megerősítését remélve. Emlékszem, amikor a gyülekezetben odaszaladt édesanyámhoz egy ötéves gyermek, és kijelentette: „Te vagy az én látogatótanítóm. Szeretlek!” Édesanyám számára csodás áldás volt, hogy része lehetett az általa oly nagyra tartott asszonyok és családjaik életének.

A látogatótanításhoz nem csak szívét melengető és csodás élmények kapcsolódnak. Időnként nehéz dolgunk van, például olyan otthont látogatunk, ahol nem fogadnak szívesen, vagy nehéz találkozni egy elfoglalt nőtestvérrel. Vannak, akikkel tovább tart a jó kapcsolat kialakítása. Ám ha valóban szeretni akarjuk az illetőt, törődünk vele és imádkozunk érte, akkor a Szentlélek segíteni fog nekünk megtalálni a módját, hogy őrkdjünk felette és megerősítsük.

Thomas S. Monson elnök mestere annak, hogy úgy szolgáljon, ahogy azt a Szabadító tette. Folyton látogat és segít. Azt mondta: „...körülvesznek bennünket olyanok, akiknek szükségük van a figyelmünkre, biztatásunkra, támogatásunkra, vigaszunkra és kedvességünkre... Mi testesítjük meg az Úr karját itt a földön, és ezért az a feladatunk, hogy szolgáljuk és felemeljük az Ő gyermekeit. Ő tőlünk függ.”¹²

„És senki nem segíthet ebben a munkában, csak akkor, ha aláztos és telve van szeretettel – hittel, reménnyel és jószívúséggel rendelkezve, mértéktartó lévén minden dologban, amit csak a gondjára bíznak.”¹³

Az általunk látogatott nők a mi gondjainkra vannak bízva. Szeressünk hát őket, és legyen bennünk könyörület, megváltoztatva ezzel a gondjainkra bízottak életét.

Nőtestvérek, szeretlek titeket! Azért imádkozom, hogy érezzétek Mennyei Atyánk, valamint Szabadítónk, Jézus Krisztus szeretetét. Bizonyágomat teszem nektek arról, hogy a Szabadító él. Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon, and Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), 32–33.
2. Júdás 1:22.
3. Máté 9:36; 14:14.
4. Lásd János 13:15.
5. Lásd Móziás 18:8–9.
6. Lásd Móziás 4:26.
7. Lásd Tan és a szövetségek 81:5.
8. Tan és a szövetségek 88:77.
9. Tan és a szövetségek 20:53.
10. Julie B. Beck, A Segítőegylet: egy szent munka. *Liahóna*, 2009. nov. 113.
11. Móziás 18:21.
12. Thomas S. Monson: Mit tettem ma valaki másért? *Liahóna*, 2009. nov. 86.
13. Tan és a szövetségek 12:8.

Írta: Thomas S. Monson elnök

A jószívűség soha el nem múlik

Ahelyett, hogy ítélkezők és kritikusak lennénk egymással szemben, inkább Krisztus tiszta szeretetével forduljunk útítársainkhoz, akik velünk együtt vesznek részt az életen át tartó nagy utazásban.

A lelünk örvendezett ma este és megérintette a mennyeket. A csodálatos zene és a sugalmazott üzenetek áldásaiban részesültünk. Az Úr Lelke itt van. Imádkozom, hogy az Ő sugalmazása legyen rajtam, miközben megosztom veletek néhány gondolatomat és érzésemet.

Egy rövid anekdotával kezdeném, mely jól szemlélteti, az üzenetem lényegét.

Egy fiatal házaspár, Lisa és John új környékre költöztek. Egy nap, reggelizés közben Lisa kinézett az ablakon, és látta, ahogy a szomszéd éppen a frissen mosott ruhát teregette.

„Nem is lettek tiszták a ruhák! – kiáltott fel. A szomszéd még azt sem tudja, hogyan kell tisztára mosni a ruhákat.”

John is kinézett, de csendben maradt.

Ezután minden egyes alkalommal, amikor a szomszéd teregetett, Lisa kinézett az ablakon, és ugyanezt a megjegyzést tette.

Néhány héttel később, amikor újra kipillantott az ablakon, meglepődve

látta, hogy a szomszéd kertjében, szép, tiszta ruhák száradnak. Ezt mondta férjének: „Nézd csak John! Végre megtanult rendesen mosni. Kíváncsi vagyok, hogyan sikerült neki.”

John csak ennyit válaszolt: „Nos, drágám, én tudom a választ. Talán érdekesnek fogod találni, de én ma reggel korán felkeltem, és megpucoltam az ablakainkat.”

Ma este arról szeretnék néhány gondolatot megosztani veletek, hogy miként tekintünk egymásra. Vajon olyan ablakon keresztül szemléljük-e egymást, mely tisztításra szorul? Esetleg úgy ítélkezünk, hogy nincs minden tény a birtokunkban? Mit látunk, amikor másokra tekintünk? Hogyan ítéljük meg őket?

A Szabadító azt mondta: „Ne ítéljete”¹. Majd így folytatta: „Miért nézed pedig a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, a mely a te szemedben van, nem veszed észre?”² Vagy más szavakkal: miért nézed pedig azt, amiről azt hiszed, hogy a szomszéd foltos teregetni valója, a saját házad piszkos

ablakát pedig nem veszed észre?

Egyikünk sem tökéletes. Senkit nem ismerek, aki be tudná bizonyítani ennek az ellenkezőjét. Saját tökéletlenségeink ellenére, valahogy mégis hajlamosak vagyunk mások hibáira mutogatni. A cselekedeteik vagy tétlenségük alapján ítélkezünk felettük.

Ha valaki mond vagy tesz valamit, valójában nem ismerhetjük a szívét, szándékait vagy körülményeit, mégis megmagyarázzuk magunknak, hogy miért kritizálunk. Ezért adatott a parancsolat: „Ne ítéljete.”

Ezen a konferencián van negyvenhét éve annak, hogy elhívtak a Tizenkét Apostol Kvórumába. Akkoriban az egyház egyik általános papsági bizottságában szolgáltam, így mielőtt a nevemet előterjesztették volna, az elvárásoknak megfelelően ennek a bizottságnak a többi tagjával együtt foglaltam helyet. A feleségemnek azonban fogalma sem volt arról, hogy hova menjen és ki mellé üljön, sőt egyetlen szabad ülőhelyet sem talált az egész Tabernákulumban. Az egyik kedves barátunk, aki akkor az egyik általános segédszervezeti testület tagja volt, és emiatt a nekik kijelölt területen foglalt helyet, megkérte Monson nőtestvért, hogy üljön mellé. Ez az asszony semmit sem tudott a hamarosan bejelentendő elhívásomról, viszont észrevette a feleségemet, és tanácstalanságát látva, nagylelkűen felajánlott neki egy ülőhelyet. Drága feleségem igencsak megkönnyebbült, és nagyon hálás volt ezért a kedves gesztusért. Ahogy helyet foglalt, a háta mögül érkező hangos suttogásra lett figyelmes, mely során a testület tagjai a körülöttük ülőknek hangot adtak kisebb fajta felháborodásuknak, hogy ez az asszony miként vette a bátorságot, hogy odahívjon egy „kívülállót” a nekik fenntartott helyre. Függetlenül attól, hogy *kit* kínált hellyel, nem volt

mentség az illetlen viselkedésére. Mindezek ellenére csupán elképzelni tudom, hogy mit érezhetett ez az asszony, amikor megtudta, hogy ez a „betolakodó” az újonnan bejelentett apostol felesége volt.

Nemcsak mások cselekedeteit vagy szavait vagyunk hajlamosak megítélni, de sokan vagyunk, akik a másik megjelenését – ruháját, hajviseletét, alakját – is bíráljuk. Ez a lista a végtelenségig folytatódhat.

A külső alapján történő ítélkezés egyik klasszikus esetéről évekkel ezelőtt egy országos újság is írt. Ez egy igaz történet, melyet lehet, hogy már hallottatok, mivel gyakran emlegetik.

Egy Mary Bartels nevű asszony háza közvetlenül egy kórház bejáratával szemben volt. Az asszony családja a földszinten lakott, az emeleti szobákat pedig kiadták a kórház járóbetegeinek.

Egyik este egy kimondottan rossz kinézetű idős férfi kopogott be az ajtaján, és megkérdezte tőle, hogy megszállhatna-e nála egy éjszakára. Görnyedt és ráncos volt, feldagadt arca pedig torz, vörös és heges. Elmondta, hogy már aznap dél óta keres kiadó szobát, de eddig nem járt szerencsével. „Talán az arcom miatt – mondta. Tudom, hogy szörnyen néz ki, de az orvosom azt mondta, hogy néhány kezelés múlva már jobb lesz.” Azt is mondta, hogy boldogan elalszik a verandán lévő hintaszékben is. A beszélgetés közben Mary rájött, hogy ennek az apró öregembernek amúgy hatalmas szíve van. Bár akkor épp minden szobája foglalt volt, azt mondta neki, üljön le a székre, amíg keres neki egy helyet, ahol majd elaludhat.

Amikor eljött a lefekvés ideje, Mary férje felállított egy kis összecsucskható vendégágyat a férfi számára. Amikor az asszony reggel benézett, látta, hogy az ágynemű szépen össze volt hajtogatva,

a férfi pedig már kint volt a verandán. Nem kért reggelit sem. Mielőtt még elindult volna a buszhoz, megkérdezte, hogy visszatérhet-e a következő alkalommal is, amikor kezelésre jön. „Nem fogok zavarni – ígérte. Elalszom egy székben is.” Mary biztosította, hogy legközelebb is szívesen látják.

A férfi több évig járt kezelésre, és mindig Maryéknél szállt meg. Közben kiderült, hogy halász, és így mindig vitt nekik ajándékba valamilyen halfélét vagy zöldséget a kertjéből. Máskor pedig postán küldött nekik csomagokat.

Amikor Mary megkapta ezeket a kedves ajándékokat, gyakran gondolt azokra a megjegyzésekre, melyeket a szomszédja tett neki, miután először meglátta a torz, görnyedt öregembert távozni Mary otthonából. „Csak nem fogadtátok be tegnap este azt a borzasztó kinézetű embert? Én bizony elküldtem. Elveszítetted a többi vendéget, ha ilyen embereknek adsz szállást.”

Mary tudta, hogy egy-két vendéget talán *elvesztettek*, de ezt gondolta magában: „Bárcsak megismerhették volna. Akkor a saját betegségeiket is könnyebben viselték volna.”

A férfi halála után Mary elment az egyik barátjához látogatóba, akinek volt egy melegháza. Amikor végignézett barátja virágjain, észrevett egy gyönyörű, aranyszínű krizantémbokrot, mely meglepő módon egy öreg, rozsdás vödörben növekedett. Barátja elmagyarázta a dolgot: „Kifogytam a cserepekből, és mivel tudtam, hogy ez a virág majd milyen szép lesz,

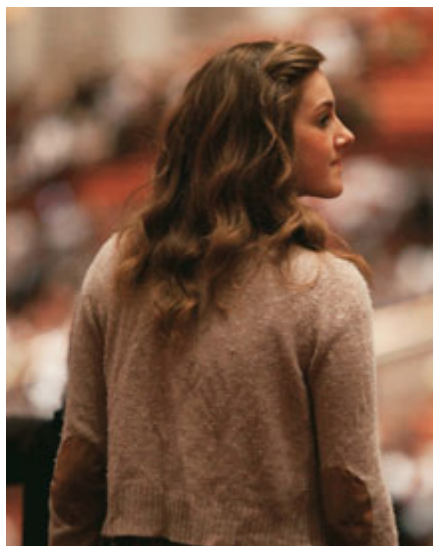
gondoltam nem bánja, ha ebben az öreg vödörben kezd el növekedni. Csak kis ideig kell kibírnia, amíg kiültethetem a kertbe.”

Mary mosolygott, amikor elképzelt egy ehhez hasonló jelenetet a mennyben. Isten e kicsi öregember lelkéhez érve talán ezt mondta: „Itt van egy különösen szép lélek. Talán nem bánja, hogy ebben az apró, torz testben kell növekednie.” De ez már régen volt, és azóta mily magasan állhat ez a kedves lélek Isten kertjében.³

A megjelenés nagyon megtévesztő lehet, mely igen gyenge mércéje egy embernek. A Szabadító is így intett: „Ne ítéljete a látszat után”⁴.

Az egyik női szervezet egy tagja egyszer panaszkodott, amikor a szervezet képviselőjére egy bizonyos nőt választottak meg. Még soha nem találkozott vele, de már látott róla egy képet, és azon nem nagyon tetszett neki, és úgy gondolta, hogy bizony elég kövér is. Ezt a megjegyzést tette: „A szervezetünk több ezer női tagja közül biztosan tudtak volna találni egy jobbat is.”

Igaza volt, a kiválasztott asszony valóban nem volt egy „modellalkat”. Akik azonban ismerték őt és a képességeit, sokkal többre tartották annál, mint ami a fényképen látszott. A fényképen *látható volt* kedves mosolya és határozottsága. Az azonban a képen *nem látszott*, hogy ez a nő hűséges és együtt érző barát volt, emellett intelligens, szereti az Urat, és szereti szolgálni az Ő gyermekeit. Az sem látszott rajta, hogy önkénteskedett

a közösségben, továbbá hogy gondoskodik és körültekintő szomszéd. Röviden összefoglalva, nem látszott rajta, hogy ki is ő igazán.

Felteszem a kérdést: Ha a hozzáállást, jó cselekedeteket, lelki hajlandóságokat *fizikai tulajdonságok* is tükröznék, az a bizonyos panaszkodó asszony vajon ugyanolyan bájos lenne-e, mint az a nő, akit kritizált?

Drága nővéreim, mindannyian egyediek vagytok. Számos dologban különböztök a másiktól. Vannak olyanok közöttetek, akik házások. Néhányan otthon vannak a gyerekekkel, míg mások az otthonuk falain kívül dolgoznak. Vannak, akiknek már kiröppentek a gyermekeik a családi fészekből. Vannak olyanok, akik házások, de nincsenek gyermekeik. Vannak, akik elváltak, és olyanok is, akik megözvegyültek. Sokan közületek egyedülálló nők. Néhányatoknak van diplomája, de van olyan is, akinek nincs. Vannak olyanok, akik megengedhetik maguknak, hogy a legújabb divat szerint öltözködjének, és olyanok is, akik örülnek, hogy van legalább egy megfelelő vasárnapi ruhájuk. Az ilyen különbségek szinte végtelenek. Vajon ezek a különbségek kísértének minket arra, hogy megítéljük egymást?

Teréz anya, a katolikus apáca, aki élete java részében az indiai szegények között munkálkodott, ezt az igazságot jelentette ki: „Ha megítéljük az embereket, akkor nem marad időnk szeretni

őket.”⁵ A Szabadító erre intett: „Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, a miképen én szerettelek titeket.”⁶ Felteszem a kérdést: *Képesek vagyunk-e úgy szeretni egymást, ahogyan a Szabadító parancsolta, ha közben ítélkezünk egymás felett?* Teréz anya szavaival rögtön válaszolok is: „Nem. Nem vagyunk képesek.”

Jakab apostol ezt tanította: „Ha valaki istentisztlőnek látszik közte-tek, de nem zabolázza meg nyelvét, sőt megcsalja a maga szívét, annak az istentisztelete hiábavaló.”⁷

Mindig is nagyon szerettem a Segítőegylet mottóját. „A jószívűség soha el nem múlik.”⁸ De mit is *jelent* a jószívűség? Mormon próféta azt tanította, hogy „a jószívűség Krisztus tiszta szeretete”⁹. A lámánitákhoz intézett búcsúbeszédében Moróni kijelentette: „...ha nincs bennetek jószívűség, akkor semmiféleképpen nem lehet benneteket megszabadítani Isten királyságában”¹⁰.

Úgy vélem, hogy a jószívűség – vagyis „Krisztus tiszta szeretete” – épp ellentéte a kritizálásnak és az ítélkezésnek. A jószívűségről szólva most nem arra a segítségnyújtásra gondolok, mikor adunk a szenvedőknek a javainkból. Természetesen ez is szükséges és helyénvaló. Ma este inkább az a jószívűség jár a fejemben, mely akkor mutatkozik meg, amikor türelmesek vagyunk mások iránt, és megbocsátók a cselekedeteikkel szemben. Olyan jószívűség, mely megbocsát és türelmes.

Az olyan jószívűségekre gondolok, mely arra ösztönöz minket, hogy ne csak betegség, szenvedés vagy fájdalom idején legyünk együtt érzők, könyörületesek és irgalmasak, hanem akkor is, ha mások gyengébbek vagy hibáznak.

Hatalmas szükség van olyan jószívűségekre, mely odafigyel a

mellőzöttekre, reményt ad a csüggedőknek, és segíti a szenvedőket. Az igaz jószívűség nem más, mint a tettekre váltott szeretet. Mindenhol szükség van jószívűségekre.

Olyan jószívűségekre van szükség, mely nem abban leli örömét, ha mások szerencsétlenségéről értesülhet, és azt továbbadhatja, hanem olyanra, mely tesz is valamit a szerencsétlenül jártak érdekében. Horace Mann, egy amerikai pedagógus és politikus egyszer ezt mondta: „A nyomorúság iránti sajnálat emberi dolog; annak enyhítése azonban isteni tulajdonság.”¹¹

A jószívűség azt jelenti, hogy türelmesek vagyunk azzal, aki bajban hagyott minket. Azt jelenti, hogy nem sértődünk meg egykönnyen. Azt jelenti, hogy elfogadjuk a gyengeségeket és a hibákat. Az embereket olyannak fogadjuk el, amilyenek valójában. Azt jelenti, hogy túlkintünk a fizikai megjelenésen, és azokat a tulajdonságokat nézzük, melyek nem fakulnak meg az idő múlásával. Azt jelenti, hogy nem skatulyázunk be másokat.

A jószívűség, Krisztus igaz szeretete, szemelláthatóvá válik, amikor egy csoport fiatal nő egy egyedülálló egyházközösségből több száz mérföldet utazik azért, hogy részt vegyen a Segítőegyletük egyik nőtestvére édesanyjának temetésén. A jószívűség akkor mutatkozik meg, amikor az elkötelezett látogatótanítók hónapról hónapra és évről évre visszatérnek ugyanahhoz a közönyös és valame-lyest kritikus nőtestvérhez. Amikor nem feledkeznek meg egy idős özvegyasszonyról, és elviszik az egyházközösségi és segítőegyleti tevékenységekre. Érezhető akkor is, amikor a segítőegyleti gyűlésen odafordulnak az egyik magányosan üldögélő nőtestvérhez, és azt mondják: „Gyere, ülj ide mellénk!”

Konferenciai történetek tárgymutatója

Ez a lista az általános konferenciai beszédekben elhangzott történeteket sorolja fel, melyeket felhasználhatsz a személyes tanulmányozáshoz, valamint a családi estekhez és más tanításokhoz. A számok a beszédek legelső oldalára utalnak.

Több száz különféle, apró megnyilvánulás által mindannyian viselitek a jószívűség palástját. Az élet semelyikünk számára sem tökéletes. Ahelyett, hogy ítélkezők és kritikusak lennének egymással szemben, inkább Krisztus tiszta szeretetével forduljunk útitársainkhoz, akik velünk együtt vesznek részt az életem át tartó nagy utazásban. Ismerjük fel, hogy mind-egyikünk a tőle telhető legjobban próbál megbirkózni az elé kerülő kihívásokkal, és törekedjünk arra, hogy a *tőlünk telhető legjobb* módon tudjunk segíteni.

A jószívűség, annak meghatározása szerint a „legmagasabb, legnemesebb, legerősebb fajta szeretet”¹², „Krisztus tiszta szeretete... és jó sora lesz annak, akiről az utolsó napon úgy találhatik, hogy rendelkezik ezzel”¹³.

„A jószívűség soha el nem múlik.” Ez a maradandó segítőegyleti mottó, ez az időtlen igazság vezessen benneteket mindenben, amit csak tesztek. Ez járja át lelketek egészét, és nyilvánuljon meg minden gondolatotokban és cselekedetekben.

Szeretemet fejezem ki irántatok, kedves nőtestvéreim, és imádkozom, hogy örökké a tiétek legyenek a menny áldásai. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Máté 7:1.
2. Máté 7:3.
3. Mary Bartles, „The Old Fisherman,” Guideposts, June 1965, 24-25. adaptálásával. adaptálásával.
4. János 7:24.
5. Mother Teresa, in R. M. Lala, *A Touch of Greatness: Encounters with the Eminent* (2001), x.
6. János 15:12.
7. Jakab 1:26.
8. Lásd 1 Korinthusbeliek 13:8.
9. Moróni 7:47.
10. Moróni 10:21.
11. Horace Mann, *Lectures on Education* (1845), 297.
12. Kalauz a szentírásokhoz: „Jószívűség”.
13. Moróni 7:47.

Beszélő	Történet
Jeffrey R. Holland elder	Jeffrey R. Holland misszióját kifizetik a szülei 6
Rosemary M. Wixom	A gyermekek imádkoznak, miközben édesanyjuk egy hóviharon keresztül vezeti az autójukat 9
D. Todd Christofferson elder	D. Todd Christofferson nagyapja birkanyírásból fizeti a misszióját 16 Egy üzlettárs egyenlőtlenül osztja el a vagyont 16
Robert D. Hales elder	Robert D. Hales a padló lakkozása közben beszorul a sarokba 24
Quentin L. Cook elder	Egy püspök segít valakinek megbánni a becsstelenségét 27
Russell M. Nelson elder	Russell M. Nelson megosztja a Mormon könyvét a barátaival 47 Egy fiatalember csatlakozik az egyházhoz, miután a mormon.org honlapot böngészte 47
Patrick Kearon elder	Patrick Kearont megcsípi egy skorpió 50
Juan A. Uceda elder	Egy édesapa megharagszik a lányára a családi szentírás-tanulmányozás alatt 53
Henry B. Eyring elnök	Spencer W. Kimball meglátogatja Henry B. Eyring édesapját a kórházban 59
Thomas S. Monson elnök	Clayton M. Christensen nem hajlandó vasárnap kosárlabdázni 67
Henry B. Eyring elnök	Egy segítőegyleti elnök ruhákat gyűjt, hogy a szegényeknek adja azokat 70
Boyd K. Packer elnök	Egy bűnbánó asszonyt arra buzdítanak, hogy ne tekintsen vissza 74
Jay E. Jensen elder	Jay E. Jensen imádkozik, és bizonyoságot nyer a Szentlelken keresztül 77
Thomas S. Monson elnök	Egy család megtanulja kifejezni a háláját még a nehéz időkben is 87
L. Tom Perry elder	Egy fiatal pap segít egy fogyatékos férfinak venni az úrvacsorából 91
Larry R. Lawrence elder	A szülők arra a kéri a fiukat, hogy maradjon otthon, mert rossz érzéseik vannak egy tevékenységgel kapcsolatban 98
Mervyn B. Arnold elder	Egy tehén elpusztul, mert túl sok búzát eszik 105
M. Russell Ballard elder	Egy asszony függővé válik a felírt gyógyszerek hatására 108
Silvia H. Allred	Tragédia sújt le egy családra, miután összepecsételik őket a templomban 116
Barbara Thompson	Barbara Thompson áldásban részesül Ashley édesanyjának látogatótanítása által 119
Thomas S. Monson elnök	Egy családi panziót vezető házaspár megengedi egy torz külsejű férfinak, hogy megszálljon az otthonukban 122

Általános segédszervezeti elnökségek

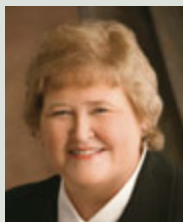
SEGÍTŐEGYLET

Silvia H. Allred
első tanácsos

Julie B. Beck
elnök

Barbara Thompson
második tanácsos

FIATAL NŐK

Mary N. Cook
első tanácsos

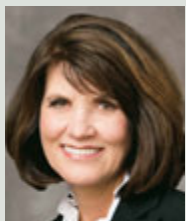

Elaine S. Dalton
elnök

Ann M. Dibb
második tanácsos

ELEMI

Jean A. Stevens
első tanácsos

Rosemary M. Wixom
elnök

Cheryl A. Esplin
második tanácsos

FIATAL FÉRFIAK

Larry M. Gibson
első tanácsos

David L. Beck
elnök

Adrián Ochoa
második tanácsos

VASÁRNAPI ISKOLA

David M. McConkie
első tanácsos

Russell T. Osguthorpe
elnök

Matthew O. Richardson
második tanácsos

Tanítások napjainkra

A melkisédeki papság és a Segítőegylet negyedik vasárnapra eső gyűléseit a „Tanítások napjainkra” tölti ki. A tanításokra a legutolsó általános konferencia egy vagy több beszéde alapján lehet felkészülni. A cövek- és a kerületi elnökök kiválaszthatják, mely beszédek kerüljenek felhasználásra, illetve ezzel a feladattal megbízhatják a püspököket és a gyülekezeti elnököket is. A vezetők hangsúlyozzák ki, mekkora értéke van annak, ha a melkisédeki papsági férfitestvérek és a segítőegyleti nőtestvérek ugyanazokat a beszédeket tanulmányozzák ugyanazon a vasárnapokon.

A negyedik vasárnapra eső tanításon résztvevőket arra biztatjuk, hogy tanulmányozzák és hozzák magukkal az órára a folyóirat legfrissebb általános konferenciái számát.

Javaslatok arra, hogyan készítsünk leckét a beszédekből

Imádkozz, hogy a Szentlélek veled legyen, amikor tanulmányozod és tanítod a beszéd(ek)et. Időnként kísértést érezhetsz arra, hogy egyéb anyagok használatával készülj fel a tanításra, de a konferenciái

beszédek jelentik a jóváhagyott tanmenetet. Azt a feladatot kaptad, hogy segíts másoknak tanulmányozni az evangéliumot és a szerint élni azáltal, hogy követik az egyház legutóbbi általános konferenciáján elhangzott tanításokat.

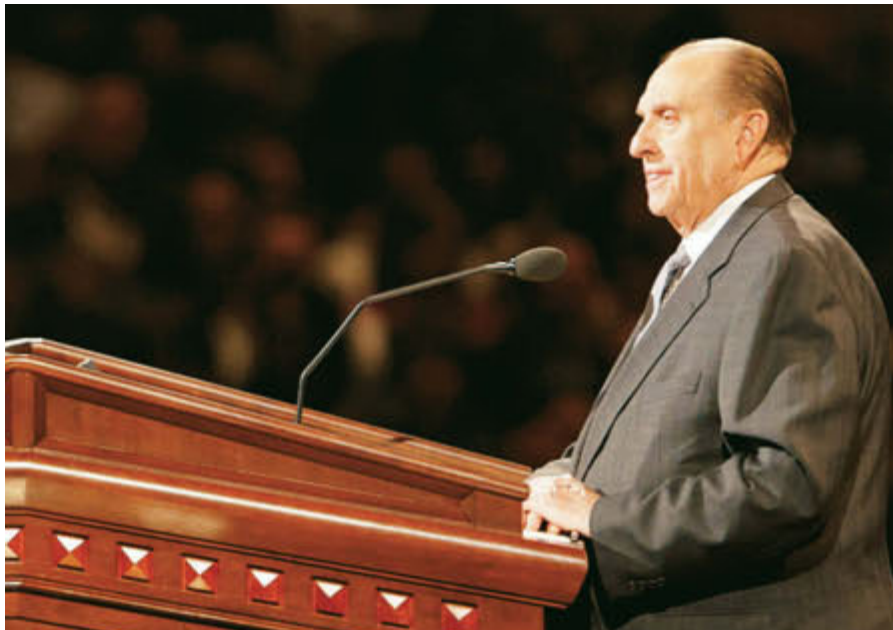
Ismételd át a beszéd(ek)et, különös figyelmet szentelve azoknak a tantételeknek és tanoknak, melyek a leginkább megfelelnek a tanulók szükségleteinek. Keress továbbá olyan történeteket, szentírásutalásokat és kijelentéseket a beszéd(ek)ből, melyek segítenek eme igazságok tanításában.

Készíts vázlatot arról, hogy miként szeretnéd tanítani az egyes tantételeket és tanokat. A vázlatod tartalmazzon olyan kérdéseket, amelyek segítenek a tanulóknak:

- tantételeket és tanokat keresni a tanított beszéd(ek)ben;
- elgondolkodni ezeknek a jelentésén;
- megosztani a velük kapcsolatos nézeteiket, meglátásaikat, élményeiket és bizonyosságaikat;
- alkalmazni ezeket a tantételeket és tanokat az életükben. ■

HÓNAPOK	LECKEANYAGOK A NEGYEDIK VASÁRNAPRA
2010. november – 2011. április	A 2010. évi novemberi <i>Liahónában</i> * megjelent beszédek
2011. május – 2011. október	A 2011. évi májusi <i>Liahónában</i> * megjelent beszédek

*Ezek a beszédek (számos nyelven) elérhetők a conference.lds.org honlapon.

Monson elnök misszionáriusokat toboroz, öt új templomot jelent be

A 2010. október 2-án és 3-án, szombaton és vasárnap tartott 180. Félévi Általános Konferencián Thomas S. Monson elnök a megnyitó beszédében felszólította az egyháztagokat, hogy többen szolgáljanak missziót, továbbá öt új templomot jelentett be.

Monson elnök „minden alkalmas és érdemes fiatal férfi” számára elisméltelte a felhívást, hogy készüljenek fel a szolgálatra; üdvözölte a fiatal nőket, akik szolgálni szeretnének; valamint kifejezte, mily nagy szüksége van az egyháznak további „nagyon-nagyon sok időszerű misszionáriusra” a szolgálatban.

„A misszionáriusi szolgálat papsági feladat – mondta. – Olyan kötelesség, melyet az Úr tőlünk, azaz azoktól vár, akik már sok mindent kaptak”.

Monson elnök bejelentette, hogy öt új templomot terveznek építeni. Ezek közül kettőt az Egyesült Államokban: a connecticuti Hartfordban és az indianai Indianapolisban. A továbbiakat a portugáliai Lisszabonban;

a mexikói Tijuánában, valamint a Fülöp-szigeteki Urdanetában.

Az új templomokkal együtt jelenleg 23 templom van bejelentve vagy áll építés alatt. Ezek elkészültével az egyháznak 157 temploma lesz a világ minden táján.

„Folytatjuk a templomok építését – mondta Monson elnök. – Továbbra is járunk el hithűen a templomokba, melyek már egyre közelebb épülnek az egyháztagjainkhoz” (Újra összegyűltünk. *Liahóna* és *Ensign*, 2010. nov. 4.).

Portugáliában, Indianában és Connecticutban először épít templomot az egyház. Az Urdaneta templom a Fülöp-szigeteken a harmadik, a Tijuana templom pedig Mexikóban a tizenharmadik templom lesz.

Az április és október között eltelt hat hónap során az egyház négy új templomot szentelt fel: az Arizonai Gila Valley, a British Columbiái Vancouver, a Fülöp-szigeteki Cebu City és az Ukrajnai Kijev templomokat. A Hawaii Laie templomot 2010. november 21-én tervezik újraszentelni egy alapos felújítás után. ■

Kitűzték a világméretű vezetőképzés időpontját

2010. november 13-án világméretű vezetőképzés kerül megrendezésre műholdon keresztül. A közvetítésen az új egyházi kézikönyvekkel kapcsolatos irányelvek kerülnek bemutatásra. A könyvek címe: 1. kézikönyv: *Cövekelmők és püspökök* és 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása*.

A közvetítésre a következő egyháztagokat várják: általános felhatalmazottak; területi hetvenesek; cövek-, misszió-, templom- és kerületi elnökök; cöveki és kerületi írnokok; cöveki és kerületi végrehajtó titkárok; főtanácsstagok; cöveki és kerületi segítőegyleti, Fiatal Férfiak, Fiatal Nők, Elemi és vasárnapi iskolai elnökségek; püspökségek; gyülekezeti elnökségek; egyházközségi és gyülekezeti írnokok; egyházközségi és gyülekezeti végrehajtótitkárok; a főpapok csoportjának vezetői és segédjei; elderek kvórumának elnökségei; egyházközségi és gyülekezeti segítőegyleti, Fiatal Férfiak, Fiatal Nők, Elemi és vasárnapi iskolai elnökségek; egyházközségi misszióvezetők.

A képzést több mint 30 nyelven közvetítik. A közvetítés megtekintésével kapcsolatos további információkért keressétek a helyi papsági vezetőket. ■

Az egyháztagok életük részévé teszik a konferenciát

Hallottad az üzeneteket; érezted a Lelket; elhatároztad, hogy követni fogod a tanácsokat. De most, hogy vége az általános konferenciának, hogyan fogod

életed részévé tenni a következő hat hónapban?

Az egyháztagok a világ minden tájáról megosztották velünk, mi segít nekik emlékezni az általános konferencia üzeneteire, és alkalmazni azokat.

Tedd mindennapi életed részévé az általános konferenciát!

Hallgasd a beszédeket, miközben tornázol, vezetsz, házimunkát végzel, vagy reggel készülsz.

– James, Kanada, Ontario

A családtagok felváltva válasszák ki, hogy melyik beszéd szóljon, miközben reggeliznek.

– Ashlee, USA, Washington

Vasárnaponként a családdal közösen nézzetek meg egy-egy részt az általános konferenciából.

– Grant, USA, Kalifornia

Használjátok fel a beszédeket a családi estek során!

Válasszátok ki azokat a beszédeket, amelyeket a családdal együtt át akartok nézni, és a családtagok azokról tanítsanak a következő családi esteken.

– Vern és Jennifer, USA, Utah

Olvassátok el vagy hallgassátok meg az egyik beszédet, és tűzzetek

ki célokat, amelyeken családként dolgozni fogtok.

– Tony, USA, Arizona

Használd a beszédeket a szentírás-tanulmányozás során!

Változtathatod is, például reggel olvasd a szentírásokat, este pedig a konferenciai beszédeket, vagy fordítva.

– Diane, USA, Washington

Minden este olvass fel egy beszédet a gyermekeidnek esti mese gyanánt.

– Heather, USA, Utah

Keress ki a beszéd végén található szentírásutalásokat, miután elolvastad az üzenetet.

– Becky, USA, Utah

Húzd alá mindazokat a dolgokat, melyeket a beszélők kérnek tőlünk, és összpontosíts a tanácsaik követésére.

– Helen, Australia

Témakörök szerint tanulmányozz!

Készíts egy listát azokról az általános konferenciai beszédekről,

melyekben szó van azokról a dolgokról, melyeken javítani szeretnél az életedben. Egyenként tanulmányozd a témaköröket, és a következő általános konferenciáig igyekezz fejlődni e területeken.

– Rebecca, USA, Texas

Koncentrálj néhány napig egy konkrét témára a szentírás-tanulmányozásodban, vagy néhány hétig a családi estek során.

– Francis, Nigeria

Oszd meg az üzeneteket másokkal!

Tegyél általános konferenciai idézeteket az egyházi közleményekre vagy szórólapokra.

– Todd, USA, Nyugat-Virginia

Hozz létre egy általános konferenciai könyvklubot, vagy csatlakozz egyhez akár online, akár személyesen. Minden héten tanulmányozz át egy beszédet, és úgy menj el a könyvklubba, hogy kész legyél megosztani arról a gondolataidat.

– Stephanie, USA, Utah

Helyesbítések

A 2010. májusi konferenciai szám belső borítóján, az Al Rounds által készített *Pennsylvania, Harmony* festményhez tartozó képaláírás harmadik mondata így hangzik helyesen: „Joseph próféta itt fordította le a Mormon könyve nagy részét.”

A 2010. októberi *Ensign* és *Liahóna, Templomok Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában* példányaiban a negyedik és ötödik oldalon látható Washington D.C. templomot, valamint a füzet hátsó borítóján látható Oregoni Portland templomot Robert A. Boyd fényképezte. ■

A CSALÁD

KIÁLTVÁNY A VILÁGHOZ

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA ELSŐ ELNÖKSÉGE ÉS A TIZENKÉT APOSTOL TANÁCSA

M*I*, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Első Elnöksége és a Tizenkét Apostol Tanácsa ünnepélyesen kijelentjük, hogy a férfi és nő közötti házasságot Isten rendelte el, és a család központi szerepet játszik a Teremtő gyermekeinek örökkévaló rendeltetésére vonatkozó tervében.

MINDEN EMBERI LÉNY – férfi és nő – Isten képmására teremtett. Mindegyikük mennyei szülők szeretett lélekfia vagy lélekleánya, és mint ilyenek, isteni természettel és rendeltetéssel rendelkeznek. Az ember neme alapvető jellemvonása az egyén földi élet előtti, halandó és örökkévaló azonosságának, valamint rendeltetésének.

A HALANDÓ ÉLET előtti birodalomban a lélekfiak és lélekleányok Mennyei Atyjukként ismerték Istenet és hódoltak Neki, valamint elfogadták tervét, melyen keresztül fizikai testhez és földi tapasztalatokhoz juthattak annak érdekében, hogy tovább fejlődhessenek a tökéletesség felé, és végül az örök élet örökösiként elérjék isteni rendeltetésüket. A boldogság isteni terve lehetővé teszi, hogy a családi kötelékek a síron túl is megmaradjanak. A szent templomokban elérhető szertartások és szövetségek lehetővé teszik az egyének számára, hogy visszatérjenek Isten jelenlétébe, a családok számára pedig, hogy az örökkévalóságra egyesüljenek.

AZ ELSŐ PARANCSOLAT, melyet Isten Ádámnak és Évának adott, arra a bennük rejlő lehetőségre vonatkozott, hogy ők egyszer mint férj és feleség, szülőkké válhatnak. Kijelentjük, hogy Isten gyermekeinek adott azon parancsolata, mely szerint sokasodjanak és töltsék be a földet, még mindig érvényben van. Továbbá kijelentjük, hogy Isten megparancsolta, hogy csak olyan férfi és nő között használható a szent nemzőerő, akik mint férj és feleség törvényes házasságot kötöttek.

KIJELENTJÜK, hogy a halandó élet megteremtésének módját Isten jelölte ki. Megerősítjük az élet szent voltát, és Isten örökkévaló tervében játszott fontos szerepét.

MIND A FÉRJNEK, mind a feleségnek komoly kötelessége, hogy szeressék egymást és törődjenek egymással, valamint gyermekeikkel. „Az Úrnak öröksége, a fiak [gyermekek]”

(Zsoltárok 127:3). A szülők szent kötelessége, hogy gyermekeiket szeretetben és igazságban neveljék, gondoskodjanak fizikai és lelki szükségleteikről, arra tanítsák őket, hogy szeressék és szolgálják egymást, betartsák Isten parancsolatait, és bárhol is éljenek, az ország törvényeinek engedelmeskedő állampolgárok legyenek. A férjek és feleségek – anyák és apák – felelni fognak Isten előtt ezen kötelezettségek teljesítéséért.

ACSALÁDOT Isten rendelte el. A férfi és a nő közötti házasság nélkülözhetetlen eleme az Ő örökkévaló tervének. A gyermekeknek joguk van ahhoz, hogy a házasság kötelékén belül szülessenek meg, és hogy olyan apa és anya nevelje fel őket, akik teljes hűséggel megtartják házassági fogadalmukat. Boldogság leginkább akkor érhető el a családi életben, ha az Úr Jézus Krisztus tanításaira épül. A sikeres házasságok és családok a hit, az ima, a bűnbánat, a megbocsátás, a tisztelet, a szeretet, az együttérzés, a munka és a tartalmas szabadidős tevékenységek tantételeire épülnek, és azok által tartatnak fenn. Isten terve szerint az apáknak szeretetben és igaz módon kell családjukat irányítaniuk, valamint gondoskodniuk kell a család szükségleteiről és annak védelméről. Az anyák elsősorban gyermekeik gondozásáért felelősek. Az anyáknak és az apáknak egyaránt kötelességük, hogy egyenlő partnerekként segítsék egymást e szent feladatok ellátásában. Cselekvőképtelenség, halál vagy más körülmények szükségessé tehetik ezen szerepek egyéni átalakítását. Szükség esetén a tágabb család nyújtson segítséget.

FIGYELMEZTETJÜK azokat az egyéneket, akik megszegik az erkölcsi tisztaság szövetségeit, akik házastársukat vagy gyermeküket bántalmazzák, vagy nem látják el családi kötelezettségeiket, hogy egy napon mindezért felelni fognak Isten előtt. Továbbá felhívjuk a figyelmet arra is, hogy a családok széthullása ősi és újkori próféták által megjósolt csapásokat fog hozni az egyénekre, közösségekre és nemzetekre.

FELHÍVJUK mindenhol a felelős polgárokat és kormánytisztviselőket, hogy támogassák azokat a lépéseket, melyek célja a családnak mint a társadalom alapegységének a fenntartása és megerősítése.

Ezt a kiáltványt Gordon B. Hinckley elnök olvasta fel üzenete részeként a Segítőegylet általános gyűlésén, melyet 1995. szeptember 23-án tartottak Salt Lake Cityben, Utah államban.

„Fiatal férfiak! Felszólítalak benneteket, hogy készüljete fel arra, hogy misszionáriusként szolgáljatok! Tartsátok magatokat tisztán és érdeemesen arra, hogy az Urat képviselhessétek! Vigyázzatok az egészségetekre és erőtökre...!” – mondta Thomas S. Monson elnök a 180. Félévi Általános Konferencia nyitóülésén. „Egy szó a fiatal nőtestvérekhez: Ugyan ti nem rendelkeztek azzal a papsági kötelezettséggel, amivel a fiatal férfiak rendelkeznek, hogy teljes idejű misszionáriusként szolgáljatok, misszionáriusként ti is nagyon sokat tesztek, és mi szívesen fogadjuk a szolgálatotokat. Most pedig hozzátok szólnék, idősebb fivéreim és nőtestvéreim: sokkal több időskorú misszionáriusra van szükségünk. [...] Kevés olyan alkalom lesz az életetekben, amikor így fogjátok élvezni azt az édes lelkiületet és meglegedettséget, mely a Mester munkájában közösen végzett teljes idejű szolgálatból fakad.”